

๑๑๓
(สำเนา)

ชุดที่ _____ ของ ๑๖ ชุด

ชุดที่ ๑๘ ปีที่ ๒

ครั้งที่ ๘

(สมัยสามัญ ครั้งที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๒ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

ศูนย์ชวเลขและพิมพ์ดีด

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

คณะกรรมการการตรวจแก้ วันที่ 27 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2537

สภารับรองในคราวประชุม ครั้งที่ 90 / ๒๕๓๗ วันที่ ๒๓ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๗

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๑๘ ปีที่ ๒
ครั้งที่ ๘/๒๕๓๗ (สมัยสามัญ ครั้งที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๓๗
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๕๕ นาฬิกา
จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๓๓๐ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : สมาชิกมาประชุม
ลงชื่อเข้าประชุมครบองค์ประชุม ขอดำเนินการตามระเบียบวาระ
ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม
ก็มีเรื่องรับทราบพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ประกาศแต่งตั้ง
ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร ขอเชิญท่านสมาชิกยืนขึ้นเพื่อฟัง
พระบรมราชโองการ

(สมาชิกและผู้ที่อยู่ในที่ประชุมได้ยืนขึ้นเพื่อรับฟัง
พระบรมราชโองการ)

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒนกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :

"พระบรมราชโองการ

ประกาศ

แต่งตั้งผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร

(พระปรมาภิไธย) ภูมิพลอดุลยเดช ประ.

ตามที่ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
พลตำรวจเอก ประमाण อติเรกสาร เป็นผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร
ตามประกาศลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๕ นั้น

บัดนี้ พลตำรวจเอก ประमाण อติเรกสาร ได้ลาออกจาก
ตำแหน่งหัวหน้าพรรคชาติไทย ทำให้ พลตำรวจเอก ประमाण อติเรกสาร
ขาดคุณสมบัติของการเป็นผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร จึงพ้นจาก
ตำแหน่งตามความในมาตรา ๑๑๖ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๕

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า นายบรรหาร ศิลปอาชา
หัวหน้าพรรคชาติไทย มีคุณสมบัติตามความในมาตรา ๑๑๖ ของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๕ สมควรเป็น
ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร

จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ตั้งให้ นายบรรหาร
ศิลปอาชา เป็นผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร ตั้งแต่วันที่
ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗
เป็นปีที่ ๕๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

มารุต บุณนาค

ประธานสภาผู้แทนราษฎร"

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไประเบียบวาระอื่น
ไม่มี ก่อนจะเริ่มระเบียบวาระที่ ๕ ขอเวลานิดเดียว เนื่องจากขอ
นำเรื่องระเบียบวาระที่ ๗ เรื่องอื่น ๆ คือ เรื่องการตั้งซ่อมกรรมาธิการ
๒ คณะ

ด้วยผมได้รับหนังสือจากประธานคณะกรรมการ
การสิ่งแวดล้อมแจ้งว่า คุณทนง ศิริปรีชาพงษ์ ได้ขอลาออกจากความเป็น
สมาชิกพรรคชาติไทย ตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๓๗ ความเป็น
สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้สิ้นสุดลง ตามรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๓๕ มาตรา ๑๑๕ (๗) ดังนั้น
คุณทนง ศิริปรีชาพงษ์ จึงเป็นอันพ้นจากกรรมาธิการตามข้อบังคับ
ข้อ ๘๗ (๓) ซึ่งจำเป็นต้องเลือกตั้งซ่อม อันนี้เป็นโควตาของ
พรรคชาติไทย ขอเชิญเสนอได้ครับ

นายเสกสรร แสนภูมิ (สุรินทร์) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม นายเสกสรร แสนภูมิ ผู้แทนราษฎร เขต ๒ จากจังหวัด
สุรินทร์ พรรคชาติไทย ท่านประธานครับ ผมใคร่ขออนุญาตกราบเรียน
ท่านประธานส่วนตัวหนึ่งครับ เมื่อวานนี้กระผมมาประชุมสายเพราะว่า
กระผมไปขึ้นศาลครับท่านประธาน ไม่ใช่ขาดประชุมอย่างที่ท่านประธาน
เข้าใจ ผมอาศัยข้อบังคับข้อ ๓๘ (๒) อยากจะขอกราบเรียนว่าในสัดส่วน
ของพรรคชาติไทยเกี่ยวกับกรรมาธิการที่ว่างลงนั้น กระผมใคร่ขอเสนอ
กรรมาธิการการสิ่งแวดล้อม ขอเสนอนายสมพร อิศว์เหม กรรมาธิการ
การเศรษฐกิจ ขอเสนอนายนิยม วรปัญญา ขอผู้รับรองด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี่ยว ๆ เอาคณะเดี๋ยวก่อน
ทีละคณะครับ เวลานี้เฉพาะคณะกรรมาธิการการสิ่งแวดล้อม

นายเสกสรร แสนภูมิ (สุรินทร์) : ขออนุญาตครับ
ท่านประธานที่เคารพ คณะกรรมาธิการการสิ่งแวดล้อม กระผมขอเสนอ
นายสมพร อิศว์เหม ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีท่านผู้ใดเสนอท่านอื่นไหมครับ
(ไม่มีสมาชิกเสนอ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีก็ถือว่าคุณสมพร อิศว์เหม
ได้เป็นกรรมาธิการ ต่อไปครับ เนื่องจากคุณทนงลาออกด้วยเหตุผลเช่นเดียวกัน
ขอเชิญเสนอได้ครับ

นายเสกสรร แสนภูมิ (สุรินทร์) : คณะกรรมาธิการ
การเศรษฐกิจ กระผมขอเสนอนายนิยม วรปัญญา ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้รับรองครบนะครับ
เป็นอันว่าคุณนิยม วรปัญญา เป็นกรรมาธิการ เชิญคุณนิยมครับ

นายนิยม วรปัญญา (ลพบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม นิยม วรปัญญา ส.ส. ลพบุรี พรรคชาติไทย ผมขอลาออกจาก
กรรมาธิการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ และตรวจรายงาน
การประชุม พร้อมด้วยตำแหน่งประธาน และผมขอตั้งคุณเขาวริน
ลักษณะศักดิ์ศิริ แทน ขอผู้รับรองด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต้องเสนอครับ ผู้รับรองครับ
(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้รับรองครบและครับ ไม่มี
ผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่น คุณเชาวรินก็เป็นกรรมาธิการพิจารณาเปิดเผย
รายงานการประชุมลับ และตรวจรายงานการประชุมแทนนะครับ ต่อไป
คุณเชาวริน เชิญครับ

ร้อยตำรวจโท เชาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ (ราชบุรี) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม ร้อยตำรวจโท เชาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดราชบุรี พรรคชาติไทย กระผมขออนุญาต
กราบเรียนท่านประธานว่าผมขอลาออกจากกรรมาธิการการแรงงาน
และขอเสนอคุณนิยม วรปัญญา ให้ดำรงตำแหน่งกรรมาธิการการแรงงาน
แทนผม ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้รับรองครบ ก็เป็นอันว่าคุณนิยม
เข้าไปแทนนะครับ เนื่องจากมีคณะกรรมการกิจการสภาผู้แทนราษฎร
ขาดอีกตำแหน่งหนึ่ง ไม่ทราบขาดใครให้เสนอตอนนี้เลย ท่านประธาน
อยู่ไหมครับ กิจการสภาเชิญเลยครับ

นายสุพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผม สุพร ดนัยตั้งตระกูล พรรคความหวังใหม่ จาก
จังหวัดร้อยเอ็ด ในกรรมาธิการกิจการสภาผมขอเสนอคุณเกษม รุ่งชนเกียรติ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ใครลาออก

นายสุพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : คุณมาเปลวออกครับ
หนังสือถึงท่านประธานแล้ว ขอเสนอคุณเกษม รุ่งชนเกียรติ เป็นกรรมาธิการ
แทน ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้รับรองครบและครับ เป็นอันว่า
เป็นไปตามที่เสนอและครับ ต่อไปขอคำแนะนำตามระเบียบวาระครับ

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว
เชิญคุณขุนทอง มีปัญหาอะไร เชิญครับ

นายขุนทอง ภูผิวเดือน (กาฬสินธุ์) : ท่านประธานที่เคารพ
 กระผม ขุนทอง ภูผิวเดือน พรรคความหวังใหม่ จากจังหวัดกาฬสินธุ์
 ขออาศัยข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ข้อ ๓๘ (๑) และ (๒)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี่ยว ๆ ครับ พอตีพิมพ์ลาดไป
 ขออนุญาตย้อนนิตหนึ่ง กรรมาธิการการท่องเที่ยวอีกคณะหนึ่ง เพิ่งได้รับทราบ
 ขอโทษครับ ขอจัดอีกนิต เนื่องจากคณะกรรมการการการท่องเที่ยวแจ้งมาว่า
 คุณคำรณ ณ ลำพูน ได้ขอลาออกจากการเป็นกรรมาธิการ ตำแหน่งจึงว่างลง
 จึงขอให้เสนอได้ เสนอใครเชิญครับ คุณคำรณและคุณชิงชัย ๒ คนลาออก
 เชิญพรรคความหวังใหม่ก่อน

นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานครับ
 ผม สุรพร ดนัยตั้งตระกูล ความหวังใหม่ จังหวัดร้อยเอ็ด ขอเสนอคุณมานพ
 จรัสดำรงฤทธิ เป็นกรรมาธิการการท่องเที่ยว ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้รับรองครบนะครับ เป็นอันว่า
 คุณมานพเข้ามาแทน พรรคประชาธิปัตย์ เชิญครับ

นายเจริญ ดันขวางค์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
 ที่เคารพ กระผม เจริญ ดันขวางค์ กรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์
 ขอเสนอคุณสุชาติ แก้วนาโพธิ์ เป็นแทนคุณคำรณ ณ ลำพูน ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้รับรองครบ ก็เป็นอันว่า
 คุณสุชาติ แก้วนาโพธิ์ เป็น เชิญคุณขุนทองครับ ขอโทษเมื่ออีกด้วย เชิญเลย

นายขุนทอง ภูผิวเดือน (กาฬสินธุ์) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผม ขุนทอง ภูผิวเดือน พรรคความหวังใหม่
จากจังหวัดกาฬสินธุ์ ขออาศัยข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ข้อ ๓๘ (๑) และ (๒) ขอให้พิจารณาเป็นเรื่องด่วน และก็ขอเลื่อน
ระเบียบวาระที่ ๑๙ ยุติด่วนเรื่อง ขอให้วิทยาลัยครูทั่วประเทศ
พิจารณาปรับแก้ศึกษาปริญญาตรีประจำปี ๒๕๓๗ เพิ่มเติมอีก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าไม่ต้องเลื่อนล่ะครับ
มีเหตุผลอย่างไร

นายขุนทอง ภูผิวเดือน (กาฬสินธุ์) : มีเหตุผลดังนี้
เพราะว่าข้อเท็จจริงเกิดขึ้นแล้วก็ถูกบังคับด้วยเงื่อนไข จำเป็นจะต้อง
พิจารณาในวันนี้ ถ้าเลขวันนี้ไปแล้วการพิจารณาจะไม่เกิดประโยชน์อะไร
ต่อสังคมเลย ผมจึงขออนุญาตเพื่อนสมาชิกทั้งหลายได้โปรดให้ความเห็นชอบ
อนุญาตให้ผมเลื่อนขึ้นมา เพราะญัตตินี้เป็นญัตติสร้างสรรค์เพื่อช่วยเหลือเด็ก
ซึ่งยังไม่มีที่เรียนอยู่ทั่วประเทศจำนวนมากมาย ผมจึงขอเลื่อนระเบียบวาระ
ขึ้นมาเพื่อพิจารณาด่วน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : อันนี้ผมก็อยากจะเรียนปรึกษาครับ
คือว่าญัตติท่านองเดียวกันของคุณลำพอง พิลาสัมบัติ คุณจิรมิตรและพันตำรวจโท
สมชาย ในเรื่องเดียวกัน ถ้าไม่มีปัญหาเอามารวมก็ว่ากันไปก็คงได้
เพราะว่านักเรียนก็จะเปิดอยู่แล้ว ไม่มีผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่น เชิญคุณขุนทอง
แถลงได้ อภิปรายได้

นายขุนทอง ภูผิวเดือน (กาฬสินธุ์) เรียนท่านประธานที่เคารพ
 กระผมและคณะซึ่งประกอบด้วยคุณบวร ภูจรีต คุณอรรถสิทธิ์ ทริพย์สิทธิ์ คุณมุก
 สุไธมาน ได้เสนอญัตติด่วนเพื่อให้สภาฯ ได้พิจารณาร่วมกันในกรณีเมื่อวันที่ ๑๒
 พฤษภาคม ๒๕๓๗ ที่ผ่านมา วิทยาลัยครูทั่วประเทศได้ประกาศผลการสอบแข่งขัน
 นักศึกษา เข้าเรียนต่อในระดับปริญญาตรี ประจำปี ๒๕๓๗ ปรากฏว่ามีนักศึกษา
 จำนวนมากไม่สามารถจะสอบแข่งขันเข้าเรียนได้ นักศึกษาเหล่านั้นได้ไปร้องขอ
 ต่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดต่าง ๆ ให้หาทางช่วยเหลือให้เขาได้มีโอกาส
 ได้เรียน รายละเอียดเนื้อหาสาระมีปรากฏอยู่ในญัตติซึ่งผมเสนอเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว
 ท่านประธานที่เคารพ ญัตตินี้ไม่เป็นญัตติที่เราจะต้องมาตำหนิฝ่ายบริหาร ไม่ได้ตำหนิใคร
 ทั้งนั้น เป็นญัตติเพื่อแสดงความรับผิดชอบร่วมกันในการที่จะสร้างสังคมนี้ให้มีประสิทธิภาพ
 ท่านประธานครับ รัฐบาลในระบอบประชาธิปไตยย่อมไม่มีอำนาจใด ๆ เว้นแต่อำนาจนั้น
 ประชาชนมอบหมายให้ อำนาจที่ประชาชนมอบหมายให้ในรัฐบาลระบอบประชาธิปไตย
 นั้นได้แก่ค่าแถมลงนโยบาย และก็มีปรากฏในกฎหมายรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่น ๆ
 ข้อเสนอต่อไปนี้ ในญัตตินี้ก็เป็นอีกส่วนหนึ่งซึ่งตัวแทนปวงชนชาวไทยจะเสนอให้
 อำนาจแก่รัฐบาลเพื่อพิจารณาแก้ปัญหา เรื่องนักเรียนในระดับปริญญาตรี ซึ่งสอบ
 แข่งขันเข้าเรียนในวิทยาลัยครูไม่ได้เป็นจำนวนมาก ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าใน
 ปีการศึกษา ๒๕๓๗ นี้ วิทยาลัยครูทั่วประเทศประกาศรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี
 ทั้งหมดรับได้ ๒๓,๖๕๕ คน มีผู้สมัครทั่วประเทศ ๘๐,๐๐๐ กว่าคนเศษ นอกจากนั้น
 ก็เป็นอันว่าไม่มีโอกาสได้เรียน บังเอิญท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
 ท่านก็มองเห็นการณ์ไกล ท่านก็สั่งให้วิทยาลัยครูทั่วประเทศรับนักศึกษาเพิ่มขึ้นอีก
 ๕,๐๐๐ คน โดยอาศัยงบประมาณเดิมซึ่งมีอยู่แล้ว ไม่ได้เพิ่มงบประมาณ ไม่ได้เพิ่ม
 บุคลากรแต่อย่างใด สรุปแล้วก็เป็นอันว่ามีคนซึ่งสามารถที่จะเข้าเรียนต่อในระดับ
 ปริญญาตรีได้ประมาณ ๒๘,๐๐๐ คน เหลือค้างอยู่อีกประมาณ ๕๐,๐๐๐ คน
 ดังนั้นเมื่อนักศึกษาเหล่านี้ไม่มีที่เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นเด็กจาก
 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด จึงไปหาพึ่งบารมีพึ่งบุญของผู้ที่จะช่วยได้
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดต่าง ๆ อยู่กับกระผมนี้เป็นร้อย
 แล้วก็ไม่สามารถจะหาที่เรียนได้ ความต้องการอยากจะได้เรียนในวิทยาลัยครูของเขา
 มีมาก เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๓๗ กระผมได้ถือโอกาสไปที่วิทยาลัยครูมหาสารคาม
 เพื่อไปหาข้อมูลว่าข้อเท็จจริง จริง ๆ เป็นอย่างไร กระผมจึงขออนุญาตท่านประธาน
 สภาผู้แทนราษฎรขอชี้แจงตัวเลขให้ชัดเจนว่า -----

โปรแกรมวิชาที่ได้รับความนิยมสูงสุด ๕ อันดับแรกมีอะไรบ้าง วิทยาภา
 คอมพิวเตอร์ที่วิทยาลัยครูมหาสารคาม มีจำนวนผู้สมัคร ๑,๘๒๒ คน
 จำนวนที่ประกาศรับ ๓๗ คน ๑ ต่อ ๔๙ การประถมศึกษา วิทยาลัยครู
 มหาสารคาม มีผู้สมัคร ๑,๑๕๕ คน รับได้ ๒๓ คน สหิติ ๑ ต่อ ๕๐
 การบริหารธุรกิจ วิทยาลัยครูสกลนคร มีผู้สมัคร ๔๘๖ คน รับได้ ๒๕ คน
 ๑ ต่อ ๓๘ การจัดการทั่วไป วิทยาลัยครูอุดรธานี มีผู้สมัคร ๘๒๕ คน รับได้
 ๒๕ คน ๑ ต่อ ๓๓ การประถมศึกษาวิทยาลัยครูสกลนคร มีผู้สมัคร ๘๑๘ คน
 รับได้ ๑๕ คน ๑ ต่อ ๕๕ นี่เฉพาะ ๕ อันดับแรกที่มีผู้สนใจมากที่สุด ที่นี้
 ผมขออนุญาตท่านประธานอ่านให้ฟังว่า สาขาวิชาการศึกษาระดับปริญญาตรี
 ครุศาสตร์ ๕ ปี มีผู้สมัครทั้งสิ้นในสหวิทยาลัยอีสานเหนือได้แก่ มหาสารคาม
 เลย สกลนคร และอุดรธานี มีผู้สมัครทั้งสิ้น ๘,๗๐๖ คน รับได้ทั้ง ๕ วิทยาลัย
 ๕๖๘ คน สาขาวิทยาศาสตร์ระดับปริญญาตรี วท.บ. ๕ ปี มีผู้สมัครทั้งหมด
 ๓,๒๒๙ คน รับได้ ๑๕๖ คน และสาขาสุดท้ายวิชาศิลปศาสตร์ มีผู้สมัครทั้งสิ้น
 ๖,๑๙๒ คน รับได้ ๒๗๗ คน ท่านประธานครับ ถ้าลักษณะนักศึกษาต้องการ
 เรียนมากขนาดนี้ แต่ทางสถาบันการศึกษาได้รับได้จำนวนน้อย เราจะคิด
 ไอ.คิว. (IQ) ของนักศึกษาเหล่านั้นต่ำไปไม่ได้ คงไม่ใช่คงไม่ถูกต้อง
 เพราะว่าจำนวนรับน้อยมากเหลือเกิน ไม่ทราบว่าเราจะให้เด็กเหล่านี้
 ไปเรียนที่ไหน ในความเห็นของกระผมนั้น กระผมคิดว่ารัฐบาลควรจะ
 รับผิดชอบร่วมกันกับสภาผู้แทนราษฎร ในฐานะที่พวกกระผม ๓๖๐ คนนี้เป็น
 ตัวแทนปวงชนชาวไทย ข้อเสนอของพวกกระผมก็คือข้อเสนอซึ่งได้ดำเนินการ
 มาจากประชาชนเพื่อให้รัฐบาลได้รับไปพิจารณา ในวันนั้นกระผมไปที่
 วิทยาลัยครูมหาสารคาม ผมพบผู้ปกครองเด็กประมาณ ๑๐ คน ผมก็เข้าไป
 ถามว่าทำไมไม่รับ เขาบอกว่าพวกผมไม่รู้จักใคร ไม่รู้จะไปฝากที่ไหน
 ลูกถึงจะได้เรียนก็อุตสาห์มาที่วิทยาลัยครูแห่งนี้ ท่านประธานครับ ผมก็เลย
 พูดต่อไปว่า เอ๊ะ ทำไมไม่ลองให้บุตรธิดาไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเปิดของ
 รัฐบาล เช่นรามคำแหง เป็นต้น เขาก็ตอบว่าไม่สามารถจะส่งไปเรียน
 ได้ เพราะว่าจำนวนสำเร็จมีน้อยเหลือเกิน เรียนมาก ๆ แต่สำเร็จน้อย ๆ
 ลูกของพวกผมก็ไม่เก่งถึงขนาดนั้น มีมันสมองระดับปานกลาง จะต้องอาศัย
 ครูบาอาจารย์ประคบประหงม จะต้องอาศัยครูบาอาจารย์ชี้ นำถึงจะสามารถ
 เรียนให้สำเร็จได้ แล้วผมก็บอกอีกว่า เอ๊ะ ทำไมไม่ลองไปเรียนวิทยาลัย
 เอกชนบ้าง เขาบอกว่าถ้าให้ผมส่งลูกไปเรียนที่วิทยาลัยเอกชน

ก็เหมือนกับท่านส่งให้ผมไปฆ่าตัวตาย เพราะผมไม่สามารถจะมีรายจ่ายไป
 ส่งเสียลูกของกระผมให้เรียนได้ ผมเกิดความสำนึกทันทีว่าเด็กประมาณ
 ๑๐๐ คนซึ่งฝากผมไว้ นั้น ผมไม่ควรจะฝาก ตั้งใจจะไปฝากก็เกิดความ
 สำนึกขึ้นมาว่า เราในฐานะผู้แทนปวงชนชาวไทยไม่ควรจะทำอย่างนั้น
 ถ้าสมมุติว่าราษฏรตาต้า ๆ มีลูกอยากจะเรียนไม่รู้จักผู้แทนราษฏร ไม่รู้จักใคร
 แล้วเขาจะไปฝากใคร เขาก็มีโอกาสบ้างหรือ เขาย่อมไม่มีโอกาส
 กระผมถึงตัดสินใจเสนอญัตตินี้เพื่อให้สภาได้พิจารณาร่วมกัน ผมคิดว่าญัตติ
 นี้เป็นญัตติสร้างสรรค์ กระผมไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะต้องมาฟาดฟันหรือ
 มาบอกว่า กระทรวงศึกษาธิการหรือรัฐบาลนี้ไม่ได้ทำงาน ท่านทำงาน
 อย่างดีที่สุดแล้ว -----

ท่านประธานครับ เหตุผลที่คนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือคนในชนบทนิยมเรียนที่วิทยาลัยครูนั้นด้วยเหตุผลอะไร เพราะวิทยาลัยครูนั้นเป็นสถาบันอุดมศึกษาระดับท้องถิ่น กระจายอยู่หลาย ๆ จังหวัดทั่วประเทศ เป็นสถาบันการศึกษาผลิตบุคคลเพื่อออกมารับใช้สังคมในชนบทอย่างแท้จริง ท่านประธานครับเมื่อมันเป็นอย่างนี้ กระทบก็มีความเห็นที่เราควรจะหาทางอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อช่วยเหลือให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนในปีการศึกษา ๒๕๓๗ นี้ให้จงได้

ปัญหามีว่าศักยภาพของสถาบันวิทยาลัยครูนั้นมีมากพอจะดำเนินการตามข้อเสนอของกระทบได้หรือไม่ กระทบยืนยันว่าสถานภาพ ศักยภาพของวิทยาลัยครูทั่วประเทศที่มีอยู่ ไม่ว่าจะครูบาอาจารย์ บุคลากรอย่างอื่นมีความสามารถที่จะทำได้ ผิดแต่ว่ารัฐบาลโดยสำนักงบประมาณให้งบประมาณเขาไปน้อย เขามีความตั้งใจที่จะช่วยเหลือสังคม มีความตั้งใจที่จะสอนลูกสอนหลานให้ออกไปรับใช้สังคมให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ว่าจำกัดด้วยงบประมาณ ท่านประธานครับข้อพิจารณาต่อไปนี้ กระทบเห็นว่าถ้าหากเราไม่ทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้ารัฐบาลไม่จัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่หาทางช่วยเหลือ ไม่หาโอกาสให้แก่เด็กเหล่านี้ ผมถือว่ามันเป็นเรื่องน่าอายมาก เพราะคนอยากเรียน ไม่ใช่คนอยากไปเป็นโจร คนอยากเรียนเรายังไม่สามารถหาที่เรียนให้เขาได้

ซึ่งปัญหาเหล่านี้มันไม่ใช่ปัญหาซึ่งเราไม่สามารถจะทำได้ เงินงบกลางสำรองจ่ายเพื่อเหตุฉุกเฉินและจำเป็น ผมก็คิดว่ายังมีอยู่ ผมไม่เห็นด้วยเลยครับวิธีการจัดการศึกษาแบบแพ็คตัดออก ผมถือว่าเป็นการจัดการศึกษาเพื่อฆ่าคนขีด ๆ ฆ่าแล้วก็ฆ่าคนจนด้วย ฆ่าคนบ้านนอกด้วย ฆ่าคนยากคนจนด้วย ฆ่าคนในชนบทด้วย ไม่ได้เปิดโอกาสให้เขาได้มีความรู้เท่าทันคนอื่น ท่านประธานครับ ผมก็ได้ศึกษาการจัดการศึกษาของประเทศเพื่อนบ้าน ประเทศไทยเรานั้น งบประมาณจัดการศึกษานั้นมีมากกว่าทุกกระทรวง แต่ถ้าเปรียบเทียบกับต่างประเทศแล้ว กระทรวงศึกษาธิการได้รับงบประมาณในการจัดการศึกษาของชาติ ประมาณระหว่าง ๓ เปอร์เซ็นต์ ถึง ๓.๕ เปอร์เซ็นต์มาตั้งหลายสิบปีแล้ว เมื่อเปรียบเทียบกับรายได้ประชาชาติ แต่มาเลเซียประมาณ ๗ เปอร์เซ็นต์ของรายได้ประชาชาติ ถ้าสมมุติว่ารัฐบาลนี้ตัดสินใจให้งบประมาณประมาณ ๕ เปอร์เซ็นต์ของรายได้ประชาชาติในการจัดการศึกษา ผมคิดว่าปัญหามันจะน้อยลง

ท่านประธานที่เคารพ กระทบได้ทราบจาก ๗๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เพราะผมมีบันทึกเรื่องปฏิบัติแนบปฏิบัติไปให้ท่านดู เรียนท่านว่าปฏิบัตินี้เป็นปฏิบัติที่สร้างสรรค์ ต้องการช่วยเหลือให้เด็กนักเรียนบ้านนอกออกมาได้มี

โอกาสได้เรียนในระดับปริญญาตรี ท่านก็ตอบผมมาว่า ได้สั่งการให้รับเพิ่ม
 อีก ๑๐,๐๐๐ คน ในวงเงินงบประมาณ ๓๐ กว่าล้านบาท ท่านประธาน
 ที่เคารพ เมื่อผมได้ศึกษาจากบันทึกเสนอของอธิบดีกรมการฝึกหัดครู
 ท่านก็บอกว่าทางกรมการฝึกหัดครูมีความเห็นสอดคล้องต้องกันกับผู้เสนอญัตติ
 เข้าสภาเพื่อให้รับนักศึกษาเพิ่มเติม โดยกรมการฝึกหัดครูคิดวางแผนจะรับ
 นักศึกษาเพิ่มเติมอีกจำนวน ๑๐,๐๐๐ คน แต่มีเงื่อนไขว่ากรมการฝึกหัดครู
 มีความจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือเพิ่มเติมอัตราค่าจ้างอีก ๕๕๐ อัตรา
 งบประมาณประมาณ ๒๒ ล้านบาทเศษ และขอค่าใช้จ่ายในการจัดการเรียน
 การสอน การศึกษา หัวละประมาณ ๑,๑๐๐ บาท เป็นงบประมาณทั้งสิ้น
 ประมาณ ๑๐ ล้านบาท รวมแล้วของงบประมาณเพิ่ม ๓๓ ล้านบาทเศษ
 เขาสามารถที่จะสนองตอบความคิดเห็นข้อเสนอของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้
 กระผมจึงคิดว่ารัฐบาลน่าจะต้องพิจารณาเรื่องนี้ น่าจะตัดสินใจนำงบประมาณ
 รายจ่ายเพื่อเหตุฉุกเฉินและจำเป็นมาอีก ๕๐ ล้านบาท เขาขอมา ๓๓ ล้านบาท
 ผมขอเสนอ ๕๐ ล้านบาท เพราะผมต้องการให้รับเพิ่มอีก ๕,๐๐๐ คน เป็น
 ๑๕,๐๐๐ คน ซึ่งเมื่อวานนี้ผมก็ไปคุยกับอธิบดีกรมการฝึกหัดครูแล้ว
 ถ้าสมมุติว่ากระผมเสนอได้ให้รัฐบาลให้งบประมาณมาอีก ๕๐ ล้านบาท และ
 รับอีก ๑๕,๐๐๐ คน ท่านจะทำได้ไหม เขาก็ตอบว่าน่าจะทำได้ งบประมาณ
 นอกจากงบกลางแล้ว ผมขอเรียนว่า มหาวิทยาลัยสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย
 ผมอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ มีนักศึกษาซึ่งสอบเอ็นทรานซ์ (Entrance)
 ได้แล้ว สละสิทธิ์ประมาณ ๘,๐๐๐ กว่าคนเศษ

ถ้าสมมุติว่าทางทบวงมหาวิทยาลัยตั้งงบประมาณไว้เพื่อสำหรับคน ๙,๐๐๐ กว่าคนเศษนี้ไว้ และก็สละสิทธิ์ไม่เรียน จะโอนงบประมาณเหล่านี้กลับมาให้วิทยาลัยครูทั่วประเทศได้ดำเนินการรับนักศึกษา ๑๙,๐๐๐ คนได้หรือไม่ เพราะว่ามันเป็นเงินกระเป๋าคู่เดียวกัน ผมถึงอยากผูก และก็ให้โอกาสต่อไปความเห็นของผมนั้น สถาบันวิทยาลัยครูนั้นคือสถาบันอุดมศึกษาในระดับท้องถิ่น ควรจะมีทุกจังหวัดด้วยซ้ำไป เพื่อช่วยเหลือประชาชนในชนบทที่เขายากไร้ มีเงินค่าใช้จ่ายไม่พอ ให้เขาได้มีโอกาสได้เรียนใกล้บ้าน แต่โอกาสสำเร็จมันมีครับ วงจรชีวิตของคนในชนบทเขาอยู่ง่าย กินง่าย ถ้าหากเขามีความรู้แล้วมันจะประหยัดอะไรอีกหลายอย่าง เขามีความรู้สามารถรักษาร่างกายของเขาได้ดี สามารถรักษาสุขภาพของเขาได้ดี มันก็ไปลดทอน ลดอัตราค่ารักษาพยาบาลของโรงพยาบาลได้ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ประเสริฐครับ ผมไม่อยากจะฟังความคิดเห็นเก่า ๆ ว่า คนที่มีการศึกษาสูง แต่ว่างงานนั้นเป็นอันตรายต่อสังคม เมื่อสมัยก่อนเป็นอย่างนั้น ความคิดของคนเป็นอย่างนั้น แต่เดี๋ยวนี้ผมว่าอย่าไปคิดอย่างนั้นเลย ตีต่ออาวุธทางปัญญาให้แก่ประชาชนนั้น บ้านเมืองเราจะเจริญงอกงาม บ้านเมืองเราจะสามารถพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไปในทิศทางที่เราต้องการได้ แต่ถ้าตรรกะใจเราถือว่าปล่อยให้ประชาชนโง่ เราถึงจะปกครองง่าย ผมว่าบ้านเมืองไปไม่รอดอย่างแน่นอน ผมจึงเสนอญัตตินี้มาเพื่อพิจารณา ท่านประธานครับ ผมขอย้ำอีกที่ รัฐบาลในระบอบประชาธิปไตย ย่อมไม่มีอำนาจใด ๆ เว้นแต่อำนาจนั้นประชาชนได้มอบหมายให้ อำนาจที่ประชาชนมอบหมายให้ในรัฐบาลในระบอบประชาธิปไตยนั้นคือ คำแถลงนโยบายต่อสภาผู้แทนราษฎร มีบัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ และมีบัญญัติไว้ในกฎหมายอื่น อำนาจซึ่งมอบให้เดี๋ยวนี้ สภาผู้กำลังพิจารณาอยู่คืออำนาจส่วนหนึ่งซึ่งมาจากประชาชน มอบหมายให้รัฐบาลได้ไปโปรดพิจารณา ผมขอกราบเรียน

ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ได้โปรดให้ความกรุณาเถอะครับ ของงบประมาณ

สัก ๕๐ ล้านบาท เพื่อให้กรมการฝึกหัดครูไปดำเนินการจะเป็นบุญกุศล

อย่างมหาศาลครับ เราไม่ได้ทำเสียหายอะไรเลย แม้ว่าจำเป็นจะต้อง

ของงบประมาณเพิ่มเติม อาจจะต้องงบประมาณเพิ่มเติมก็ยังได้ ขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอญัตติที่ ๒ คุณลำยองครับ

นายลำพอง พิลาสัมบัติ (นครราชสีมา) : กราบเรียน
 ท่านประธานที่เคารพ กระผม ลำพอง พิลาสัมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 จังหวัดนครราชสีมา พรรคชาติพัฒนา ท่านประธานที่เคารพครับ จาก
 นโยบายตามที่รัฐบาลได้แถลงนโยบายต่อสภาผู้แทนราษฎร จะเห็นได้ว่า
 รัฐบาลนั้นมีนโยบายที่จะยกฐานะในการศึกษาในทุกๆระดับ เริ่มตั้งแต่
 อนุบาล ประถม มัธยมและอุดมศึกษา ซึ่งปัญหาดังกล่าวนั้นนี้ ผมอยากจะ
 กราบเรียนว่า เป็นปัญหาที่รัฐบาลนี้ได้ดำเนินการและมีปัญหาอย่างมากมาย
 เกี่ยวกับเรื่องการศึกษา กระผมได้เห็นปัญหาซึ่งเป็นปัญหาที่ยุ้งยากและเป็น
 ปัญหาที่พี่น้องประชาชนได้รับความสับสนเป็นอย่างมากในเรื่องการศึกษา
 และโดยเฉพาะปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้ทรงเกียรติ
 จังหวัดกาฬสินธุ์ ขอประทานโทษที่เอ่ยนามคือ ท่านขุนทอง ภูผิวเดือน
 ได้รายงานไปแล้วนั่นคือ ปัญหาที่นักศึกษาเข้าวิทยาลัยครูไม่สามารถที่จะ
 เข้าได้เป็นจำนวนมากมาย ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมเองและ
 คณะประกอบด้วย คุณยุทธศิลป์ ฐาปนะกุล คุณสมชาย เพศประเสริฐ
 คุณจิรมิตร อุดมธรรมภักดี และคุณสุรศักดิ์ บัวขาว ในนามของพรรคชาติพัฒนา
 ได้เห็นปัญหานี้และได้ร่วมกันเสนอปัญหาเรื่องเกี่ยวกับรัฐบาลไม่สามารถ
 ที่จะจัดการศึกษาในสถานศึกษาตั้งแต่ประถม มัธยม อาชีวะ และอุดมศึกษา
 ให้เพียงพอแก่ความต้องการของประชาชน -----

ซึ่งผมจะขออนุญาตท่านประธานที่เคารพ ได้กล่าวในรายละเอียด
ประกอบสถิติ ซึ่งจะกราบเรียนดังต่อไปนี้

ท่านประธานที่เคารพ ในสภาพปัจจุบันนี้เราจะเห็นได้ว่า
การศึกษาของชาติของบ้านเมืองนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง การที่จะ
พัฒนาชาติบ้านเมืองให้ประสบผลสำเร็จได้นั้น กระทบอยากจะกราบเรียนว่า
ทรัพยากรบุคคลนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ถ้าหากว่าคนไม่มีคุณภาพแล้วใช้ การพัฒนา
ชาติบ้านเมืองในทุกสาขาก็จะต้องล้มเหลว หลายต่อหลายประเทศ ท่านประธาน
แม้จะมีทรัพยากรอย่างมากมายและร่ำรวยมหาศาล แต่ถ้าหากทรัพยากรบุคคลไร้ค่า
แล้วชาติบ้านเมืองนั้นก็ประสบแต่ความยุ่งเหยิงตลอดไป เพราะฉะนั้นปัญหานี้
จึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในสภาพปัจจุบันนี้คนไทยเรา รัฐบาลนี้ก็ได้อมองเห็นปัญหานี้
พยายามที่จะแก้ปัญหาอย่างที่สุด แต่ความเจริญของโลกในสมัยปัจจุบันนี้รวดเร็ว
เหลือเกิน แล้วคนก็พยายามที่จะเรียนหนังสือ แล้วก็พยายามที่จะหาทางก้าวหน้า
ในทางด้านวิชาการ จนรัฐบาลไม่สามารถที่จะดูแลได้ ผมอยากจะกราบเรียนว่า
ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ รัฐบาลได้จัดโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา
โดยให้นักเรียนที่อยู่ตามภูเขาลากา ตามท้องทุ่งได้มีโอกาส ได้เรียนชั้นมัธยม
โดยเรียนต่อจากประถมศึกษาในโรงเรียนที่มีความพร้อม ท่านประธาน จาก
โครงการนี้เราจะเห็นได้ว่าขณะนี้โรงเรียนประถมศึกษาทั่วประเทศ จำนวน
ไม่น้อยกว่า ๓,๗๐๐ โรงเรียน ได้เปิดสอนชั้นมัธยมศึกษา และมีผู้สำเร็จ
การศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๖ ไม่ต่ำกว่า
๓๐๐,๐๐๐ คน ท่านประธานที่เคารพ นี่คือนปัญหาหนึ่ง และในโอกาสเดียวกัน
กรมสามัญก็ถือโอกาสนี้ ขยายโอกาสโดยที่ขยายโรงเรียนไปตามหมู่บ้าน
และตามตำบลต่าง ๆ อย่างมากมาย เพราะฉะนั้นการศึกษาในระดับมัธยมนี้
ในปี ๒๕๓๕ นี้ เพิ่มเติมจากที่มีอยู่แล้ว ไม่ต่ำกว่า ๕๐๐,๐๐๐ คน นี่คือนปัญหาแรก
ที่รัฐบาลจะต้องเจอ เพราะฉะนั้นเมื่อเจอปัญหานี้ เราจะได้เห็นว่าความขาดแคลน
ในสถานศึกษาในระดับต่อไป ซึ่งรัฐไม่สามารถจะจัดให้ได้ คือสถาบันเกี่ยวกับ
อาชีวศึกษา สถาบันเกี่ยวกับโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และสถาบัน
ที่จะเข้าสู่ในอุดมศึกษา เพราะฉะนั้นสถาบันในระดับนี้มีปัญหาอย่างมากมาย เราจะ
เห็นได้ว่าในเมื่อเร็ว ๆ นี้ การที่จะให้เด็กจากชั้นประถมไปเข้าโรงเรียนมัธยม
จากมัธยมศึกษาตอนต้นไปสู่มัธยมศึกษาตอนปลายนั้นมีปัญหาอย่างมากมาย และขณะนี้
มีตักค้างอยู่เป็นจำนวนมากผมอยากจะกราบเรียน ๗๗๗ รัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงศึกษาธิการที่นั่งอยู่ตรงนี้ได้โปรดกรุณาทราบว่า ที่ท่านบอกว่าคุณมีความภูมิใจ
ว่านักเรียนเข้าเรียนได้ถึง ๙๕ เปอร์เซ็นต์ ไม่จริงครับ ขอกราบเรียนว่ามี
คนต่างอยู่มากมาย ซึ่งนักเรียนโดยเฉพาะโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา
ขณะนี้ไม่มีจำนวนหลายพันคนจบมัธยมศึกษาปีที่ ๓ แล้ว ไม่สามารถจะเรียนต่อ
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ ได้ ไม่สามารถที่จะเข้า ปวช. ได้ ไม่สามารถที่จะ
เข้าไปเทคนิคได้ และในโอกาสเดียวกันโรงเรียนที่อยู่ในระดับนี้ขยายน้อย
เหลือเกิน และค่าใช้จ่ายต่อหัวต่อคนก็สูง รัฐบาลไม่ได้สามารถที่จะเพิ่มเติม
ในส่วนนี้ได้ ก็เกิดปัญหา ท่านประธานที่เคารพ ในขณะเดียวกันนักเรียน
ที่จบมัธยมศึกษาปีที่ ๖ แล้ว จะเข้าสู่สถาบันในระดับต่อไปคือ อาชีวศึกษาก็ดี
เทคนิคก็ดี เทคโนโลยีก็ดี วิทยาลัยครูซึ่งเราเรียกว่า สถาบันราชภัฏ
ในสาขาวิชาต่าง ๆ ก็ดี ซึ่งท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้ทรงเกียรติ
จากจังหวัดกาฬสินธุ์ ได้กล่าวถึงจำนวนผู้สมัคร ผู้เข้าเรียนเป็นจำนวนถึง
๘๐,๐๐๐ คน รับได้เพียง ๓๐,๐๐๐ กว่าคน อีก ๕๐,๐๐๐ กว่าคน นั้น
ไม่มีสถานที่เรียน-----

แล้วผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานได้กรุณาทราบว่า พื้นฐาน
 ความเป็นอยู่ของสังคม พื้นฐานความเป็นอยู่แล้วก็เศรษฐกิจของบิดา
 มารดาเป็นตัวกำหนดในการที่จะให้ลูกได้มีโอกาสเรียนด้วย
 ท่านประธานที่เคารพ วิทยาลัยครูหรือสถาบันราชภัฏนั้นผมอยากจะ
 กราบเรียนว่าเป็นสถาบันการศึกษาสำหรับคนยากคนจน คนระดับกลาง
 ทั่วประเทศ เพราะฉะนั้นไม่ว่าใคร พยายามที่จะส่งลูกเข้าใน
 สถาบันราชภัฏนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพราะว่า ๑. เป้าหมาย
 เมื่อสำเร็จแล้วจะไปทำอะไร สถาบันราชภัฏนี้หรือวิทยาลัยครูนี้
 เรียนจบไปแล้ว ๕๐ เปอร์เซ็นต์จะไปเป็นครู โดยเฉพาะคนอีสาน
 ชอบอาชีพครูมากที่สุด ท่านประธาน เพราะว่า เป็นอาชีพที่สามารถ
 จะได้อยู่กับบิดา มารดา กับพี่ กับน้อง เป็นอาชีพที่ค่อนข้างจะสงบ
 และอีกอย่างหนึ่งผมอยากจะกราบเรียนว่า จากการศึกษาการศึกษา
 ขยายโอกาสทางการศึกษาก็ดี จากการศึกษาที่รัฐบาลมีนโยบายที่จะประกาศ
 การศึกษาภาคบังคับเป็น ๙ ปีก็ดี ทำให้พี่น้องประชาชนเล็งเห็นว่า
 อีก ๕ - ๕ ปีครูจะต้องเพิ่มอย่างน้อย ๕๐,๐๐๐ - ๕๐,๐๐๐ คน
 ปัญหานี้ขอให้ ๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้โปรด
 รับทราบไว้ด้วยว่าชาวบ้านมีความหวังอย่างนี้ เมื่อเรียนจบไปแล้ว
 ปีนี้อีก ๕ ปีจะต้องได้เป็นครู จะต้องได้รับราชการ เพราะจะต้อง
 ปิดต่อไปนี้ ๒๕๓๙ รัฐบาลจะต้องประกาศขยายการศึกษาภาคบังคับทุกหมู่บ้าน
 ทุกโรงเรียนทั่วประเทศ จะต้องมีการเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย นี้คือเป้าหมาย
 ที่พี่น้องประชาชนส่งบุตรหลานมาเรียนครูเป็นอย่างมาก นี้ข้อที่ ๑
 ข้อที่ ๒ เนื่องจากว่าเรียนครูนั้น ลูกสาวไร ชาวนา ลูกกรรมกรหรือ
 ข้าราชการชั้นผู้น้อยสามารถจะส่งเรียนได้ แต่ในสถาบันอื่น ๆ นั้น
 ไม่สามารถจะส่งเรียนได้ เพราะ ๑. ค่าใช้จ่ายสูง สำคัญที่สุด
 ท่านประธาน สภาพความเป็นอยู่ในทางสังคม ส่วนใหญ่นั้นพวกที่เรียน
 สถาบันราชภัฏนี้เป็นลูกสาวไร ชาวนาสามารถจะกินอาหารอย่างเดียวกัน
 มีเสื้อผ้าอย่างเดียวกันไปมา มีสังคมในลักษณะแบบเดียวกันได้ เด็กพวกนี้
 จะให้ไปเข้ามหาวิทยาลัยเอกชนไม่ได้ เพราะค่าใช้จ่ายไม่พอ นี้ข้อที่ ๑
 ข้อที่ ๒ สภาพสังคมไม่สามารถจะอยู่ด้วยกันได้ อย่างเด็กจากอำเภอ
 ปะทาย พิมาย ชุมพวงของผมให้ไปเข้ามหาวิทยาลัยหอการค้า เขาจะต้อง
 มองว่าเป็นคนต่างดาวทันที ท่านประธาน คือสภาพความเป็นอยู่ เสื้อผ้า

อาหารการกินไม่เหมือนกัน อยู่ด้วยกันค่อนข้างจะยาก ผมอยากจะ
 กราบเรียนว่าในโรงเรียนขยายโอกาสเหมือนกันท่านประธาน
 ท่านบอกว่าโรงเรียนมัธยมมีอยู่แล้ว ขยายแล้วทำไมไม่เข้า ทำไม
 จะต้องไปขยายโอกาส เด็กพวกนั้นจะเข้ามาอยู่ในโรงเรียนในเมือง
 ก็อยู่ไม่ได้ เสื้อผ้าก็มีชุดเดียว จะมาเข้าอยู่ในสังคมนั้นไม่ได้ มันใตนี้
 ก็เหมือนกัน คนที่จะเหมาะสมจะขึ้นรถอู่ต้น เขาก็ขึ้นได้อู่ต้น คนที่จะ
 เหมาะสมจะขึ้นรถปิคอัพก็ปิคอัพ คนจะขึ้นรถเก๋งก็ขึ้นรถเก๋ง เพราะฉะนั้น
 สถานะทางสังคมกับสถาบันการศึกษาจะเป็นของคู่กัน วิทยาลัยครูเป็น
 ของคนทั่วไปโดยเฉพา ผมอยากจะกราบเรียนว่าคนยากคนจนจึงมี
 ผู้ซึ่งสนใจจะเข้าเรียนเป็นอย่างมาก ท่านประธานที่เคารพ ปัญหาที่ละครับ
 จึงเกิดปัญหาขึ้นอย่างมากมาย ผมพูดวันนี้ไม่ได้พูดถึงเรื่องวิทยาลัยครู
 อย่างเดียว หมายถึงอาชีวะ วิทยาลัยฝึกอาชีพ โรงเรียนมัธยมแล้วก็
 เทคนิค เทคโนโลยีและมหาวิทยาลัยควรจะขยาย ขยายไปทุกหนทุกแห่ง
 ท่านประธาน ผมอยากจะกราบเรียนว่าถ้าคนไม่มีคุณภาพ รัฐบาลจะให้
 เงิน ท่านประธานครับ ประเทศที่ใกล้เคียงเรา ใครถือสัญชาติประเทศนั้น
 มีเงินเดือนเลยทันที เพราะว่าขายน้ำมันรวบ คนละ ๓๐,๐๐๐ กว่าบาท
 แต่ไม่มีความหมาย ไม่ได้มีการศึกษา แต่ประเทศบางประเทศ เช่น
 สวิตเซอร์แลนด์ เขาเลี้ยงแกะ ท่านประธาน จบปริญญาตรีเขาอยู่ได้
 อย่างสงบ เพราะฉะนั้นผมอยากจะกราบเรียนว่าเป้าหมายของเรา
 จะไปสู่จุดนั้นได้ก็การศึกษาเท่านั้น ท่านประธานที่เคารพ ผมอยากจะ
 กราบเรียนว่าไม่ได้หมายถึงว่าเป็นความบกพร่องของรัฐบาล ผมก็เห็นใจว่า
 รัฐบาลพยายามอย่างที่สุด ปัญหาเรื่องที่สำคัญอยู่นั้นคืองบประมาณ อย่างที่
 ท่านขุนทอง พูดบอกว่า ควรจะ ๕ เปอร์เซ็นต์ของรายได้ประชาชาติ
 มาจากการศึกษา และสำคัญที่สุดผมอยากจะกราบเรียนท่านประธาน
 ผ่านไปรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการที่ผมเคารพนับถือว่า เรื่อง
 คุ้มครองการศึกษา ท่านประธาน ขอให้ ๗๗๗ รัฐมนตรีเอามาคิดด้วย

เด็กที่อยู่โรงเรียนบ้านหนองเค็ม โรงเรียนหนองอีโมง กับโรงเรียนอนุบาลด้วยกัน ทำไมอนุบาลในเมืองกับอนุบาลชนบทก็เรียกชื่อไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าทุกคนในวัยนี้ ขึ้นนี้ ขณะนี้มีเงินอุดหนุนจากรัฐไม่เท่ากัน ผมอยากจะกราบเรียนว่า ปัญหาเด็กฝากก็ดี ค่าแป๊ะเจี๊ยะก็ดี เด็กจะไม่มีที่เรียนก็ดีจะหมดไปทำนุประชาชน ทุกหน่วยงาน ทุกคนก็จะสนใจปัญหาการศึกษา การศึกษาเอกชนก็จะเกิดขึ้นเป็นดอกเห็ด เป็นการช่วยเหลือรัฐ แบ่งเบารัฐ รัฐจะต้องดูแลเฉพาะหลักสูตรมาตรฐาน การศึกษาเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องไปลงทุนเอง เพราะฉะนั้นสิ่งนี้ผมขอฝากไว้ด้วย ให้ ๗๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้ยึดเรื่องคุ้มครองการศึกษาด้วย และในโอกาสเดียวกันนี้ผมอยากจะกราบเรียนว่า ปัญหาเฉพาะหน้าที่สำคัญที่สุดเดี๋ยวนี้ เด็กจำนวนเป็นหมื่น ๆ คนกำลังนั่งรอ ๗๗๗ อติศร เพียงเกษ ปวดหัว เขียนจดหมายน้อยไป ที่นั่นที่นี้ไม่รับตอบ เมื่อวานผมก็ไปถามว่าได้รับตอบหรือยัง ยังไม่ได้รับตอบแม้แต่วิทยาลัยเดียว เพราะฉะนั้น ๕๐ ล้านบาทที่ท่านขุนทองขอนี้ให้ไปเถอะ ให้วิทยาลัยต่าง ๆ ไปเป็นหัวละเลย หรือจะเปิดทไวไลท์ (Twilight) เหมือนอย่างที่เคยเปิดก็น่าจะต้องทำอย่างน้อยที่สุดทำนุประชาชนเด็กที่เข้ามาสู่โรงเรียนดีก็จะปล่อย ถ้าปล่อยอาจจะไปดมกาวหรืออาจจะไปก่อปัญหาสังคม อาจจะไปก่อปัญหาอาชญากรรม แต่ถ้าเด็กได้เข้าโรงเรียน จบปริญญาแล้วแม้จะตกงาน ผมอยากจะกราบเรียนว่าก็สามารถที่จะเป็นคนดีคนดีได้ เพราะฉะนั้นทำนุประชาชนครับ เงินงบบกลางมีอยู่มากมาย ผมอยากจะกราบเรียนว่าเอาไปเถอะครับ วิทยาลัยไหนต้องการจะเปิดก็ร้อยก็พันคนก็ให้เขาไปเถอะ เด็กที่ค้างอยู่ประมาณ ๕๐,๐๐๐ คน จะต้องมีโอกาสได้เรียน ผมอยากจะกราบเรียนว่าขณะนี้ เดี่ยวนี้ แม้ ๗๗๗ จะเปิดรับสมัครครูในสาขาวิชาต่าง ๆ ก็ไม่มีคนมาสมัครพอหรือครับ เพราะว่าอัตราการเรียนเดี่ยวนี้น้อย แต่ถ้าขยายอย่างนี้แล้ว ผมก็ถือว่าลูกสาวไว้ ช่างนาเขาจะได้โอกาส ให้โอกาสเขาได้มาเรียนหนังสือ ส่วนเขาจะตกงาน เขาจะมีงานทำหรือไม่อย่างไร อีก ๓ - ๔ ปี ค่อยว่ากันทีหลัง เพราะฉะนั้นผมจึงถือโอกาสนี้กราบเรียนมายังทำนุประชาชนผ่านไปยัง ๗๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา และรัฐบาลได้โปรดได้เห็นความสำคัญในเรื่องนี้ และขอกราบเรียนว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๓๖๐ คน มีเด็กอยู่ในมือ ฝากไปแล้วทุกคน

อย่างน้อย ๑๐,๐๐๐ คน ท่านประธาน เพราะฉะนั้นถ้าแก้ปัญหานี้ก็จะ
เป็นการแก้ปัญหาอย่างหนึ่งของผู้แทนราษฎรเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบเรียน
มาด้วยความเคารพ ขอขอบคุณมากครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ดอกเตอร์พาดครับ

นายพาด อักษรเสื่อ (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธานสภา
ที่เคารพ ผม พาด อักษรเสื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น
ผมขออนุญาตใช้เวลาทำความเข้าใจกับสภาพและปัญหาเพื่อความชัดเจน
ของวิทยาลัยครู ในฐานะที่เคยเป็นผู้ปฏิบัติรับใช้และเป็นผู้ฝากเด็กด้วย
ในขณะเดียวกัน ผมเรียนว่าปัญหาที่ท่านขุนทอง ขออนุญาตเอ่ยชื่อ
เพราะว่าท่านเคยเป็นอดีตรัฐมนตรีและเป็นผู้ดำเนินการในเรื่องนี้ครั้งหนึ่ง
โดยการให้รับถึง ๑๐,๐๐๐ คน ในครั้งหนึ่ง และในครั้งนั้นผมตั้งใจที่ผม
ได้มีโอกาสเข้ามาในสภาฯ และได้มีโอกาสได้ให้ข้อมูลในเรื่องนี้กับ
สภาแห่งนี้ ที่จริงมีเรื่องที่จะต้องทำความเข้าใจกับผู้ทรงคุณวุฒิและ
ผู้ทรงเกียรติในที่นี้เพื่อความเข้าใจอันดีต่อสถาบันทางวิทยาลัยครู
หลาย ๆ ท่านอาจจะยังไม่ชัดเจน อาจจะมองว่าบางที่รับไปทำไมหนักหนา
รับไปแล้วก็ฟุ้งก็เฟ้อ คุณภาพก็ต่ำ ก็พูดกันไปหลายเรื่อง เข้าใจว่า
บางท่านอาจจะพูดเสียด้วยซ้ำไปในเรื่องนี้ แต่ผมคิดว่าอย่างนี้ครับ ---

กระผมได้ทำหน้าที่เป็นผู้บริหารวิทยาลัยครูอยู่ ๑๐ กว่าปี ก็คิดว่า
 วิทยาลัยครูนั้นเป็นคล้าย ๆ ลูกเมียน้อย เราเคยน้อยใจ บ่นน้อยใจอยู่
 ตลอดว่าเงินทองก็ไม่ค่อยได้รับ กรอบอัตรากำล้างที่เราเคยขอมาในช่วง
 ๑๐ ปีนี้ ๕ - ๖ ปีที่ผ่านมาเกือบจะไม่ได้อะไรเลย งบประมาณสำหรับ
 อัตรากำล้างแทบจะไม่ได้เพิ่มเลย อาจจะมีปีนี้เพิ่มบ้างนิดหน่อย อันนั้น
 เป็นส่วนหนึ่งซึ่งทางกรมเอง ทางวิทยาลัยเอง ก็ถูกฝากเด็กเข้าไปโดย
 ความจำใจ โดยทางกรมเองก็หาทางออกว่าทำอย่างไรจะแก้ปัญหาสนอง
 นโยบายของรัฐบาล โดยเฉพาะทางท่านผู้แทนราษฎรที่ฝากไป เท่าที่ผม
 เช็กขณะนี้ทางอีสาน ปัญหาหนักมาก ที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์นี้ขณะนี้เข้า
 รายชื่อไว้ หมายความว่าที่สอบเข้าได้แล้วส่วนหนึ่งนั้นก็รับไว้แล้ว ส่วนที่
 เข้าชื่อไว้รอที่จะฝากเข้านี้ประมาณ ๑,๐๐๐ คนแล้วที่นครราชสีมานั้นก็
 ๑,๐๐๐ กว่าคน นี่อีสานใต้ อีสานเหนือท่านขุนทองได้พูดไปแล้ว เพราะฉะนั้น
 เด็กพวกนี้ขณะนี้กำลังกระเสือกกระสนวิ่งทั้งผู้ปกครอง ทั้งผู้ที่เกี่ยวข้อง
 ทั้งหลาย เพื่อที่จะหาที่เรียน บอกทำไมไม่เรียนสุโขทัย ทำไมไม่เรียน
 รามคำแหง เขาก็บอกว่าบางทีก็ไม่วางใจหรือเปล่าถ้าเรียนรามคำแหง
 บางคนก็ไม่จบจริง ๆ แล้วก็ทำไมไม่เรียน มสช. เขาบอกว่าจะขออยู่
 ที่บ้านเรียนอยู่ที่นี้ เป็นส่วนหนึ่ง ผมกราบเรียนว่าวิทยาลัยครูนั้นเราเคย
 คิดร่างแล้วก็ทำเสนอ พ.ร.บ. ราชภัฏ เพื่อที่จะให้เป็นมหาวิทยาลัยของ
 ท้องถิ่น ที่ทำงานเพื่อท้องถิ่น รับใช้ท้องถิ่น เป็นหลักอย่างแท้จริง ผมเคย
 ใช้คำว่า เป็นมะละกอในดงหญ้า อย่างน้อยก็ได้พึ่งพาอาศัยบุญกุศลที่จะเป็น
 หลักเป็นแก่น ท่านก็คงจะทราบว่าผลิตผลที่ผลิตออกไปนั้น บางทีบอกว่า
 มากมายเหลือเกิน ปีหนึ่งรับปริญญาตั้ง ๑๐ กว่าวัน ที่จริงนั้นผลิตผลที่ผลิต
 ออกไปนั้น ส่วนมากจะเป็นบุคลากรที่ทำหน้าที่อยู่แล้ว เป็นผู้ที่เรารับเข้ามา
 เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคน แล้วผมว่าบุคคลเหล่านี้แหละครับคือคุณภาพชีวิต
 ของชาวชนบท วิทยาลัยครูคือช่องทางและลมหายใจทางหนึ่งที่สำคัญที่สุด
 ของชาวชนบท พวกเรามีคนที่จบปริญญาตรีอะไรต่าง ๆ มากขึ้น ขณะนั้น
 ต้องนึกถึงบุญคุณของทางสถาบันแห่งนี้เป็นสิ่งสำคัญด้วย ทั้งนี้ไม่ได้หมายถึงว่า
 ทำไมจะต้องมาสำคัญอยู่เฉพาะที่วิทยาลัยครู วิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยอาชีว
 วิทยาลัยเกษตร สถาบันอื่น ๆ เป็นอย่างไร มหาวิทยาลัยไม่สำคัญหรือ
 อย่างไร ทำไมเราต้องพูดกันตรงนี้ให้มาก ที่พูดตรงนี้เพราะว่ามีความจำเป็น
 ในการทำงานที่จะต้องช่วยเหลือเด็กที่เป็นเด็กชาวเกษตรกรเป็นส่วนใหญ่ แล้วก็

ต้องพึ่งสถาบันของท้องถิ่นของเขาที่อยู่ใกล้ แล้วมีโอกาที่จะเรียนอยู่ตรงนั้น ค่าใช้จ่ายก็น้อย ผมมีความเห็นด้วยอย่างยิ่งในการที่จะต้องของบประมาณเพื่อสนับสนุนในวิชาที่จำเป็น ไม่ใช่ว่าทุกวิชาที่ได้กอยากเรียนเราเองก็ควรจะมีแผนและตั้งใจว่าการรับนักศึกษาเพิ่มนั้น ควรจะรับในสายที่ขาด ขณะนี้เราพูดกันในการมาธิการการศึกษา ก็พูดกันว่าปัญหาที่เราจะพูดกันต่อคือว่า ทำอย่างไรเราจะแก้ปัญหาคณะที่ไม่อยากมาเรียนทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทำอย่างไรเราจะผลิตครูคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ได้ แล้วทำอย่างไรคนจะเรียนคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์มากขึ้น แหล่งที่สำคัญที่สุดที่เรามองเห็นเป็นจุดที่สำคัญขณะนี้คือวิทยาลัยครู ในการที่จะทำหน้าที่นี้ มหาวิทยาลัยนั้นท่านก็ทราบอยู่แล้ว ถ้าท่านผลิตออกไปส่วนมากก็จะไปทำงานเอกชน ไปทำงานที่มีเงินมีทองมากมาย เป็นผลประโยชน์แต่ตอบแทน จะออกไปรับใช้ท้องถิ่นจริง ๆ นั้นก็ยาก เพราะฉะนั้นตรงนี้แหละครับที่จะต้องสนับสนุน แล้วก็ผมเรียนว่าเมื่อได้งบประมาณไปแล้วนั้น ทางกรม ผมคิดว่าท่านรัฐมนตรีท่านก็ทราบดีอยู่แล้ว แล้วก็คงจะต้องมีการการสนับสนุนจากทางสภา คือพวกเราที่อยากจะผลักดันให้ได้งบประมาณออกไปให้ทางการฝึกหัดครู วิทยาลัยครูนั้นได้ทำงานเต็มกำลัง-----

ผมขอเรียนข้อมูลอีกนิดหนึ่งว่า เราทำงานกันแบบออกแดด ที่ทำนั้นเดิม
ไม่ค่อยมีงบประมาณ เราก็ต้องไปรับนักศึกษา กศบป. เพื่อหาเงิน
ส่วนหนึ่งมาสนับสนุนในการทำงาน ท่านทราบไหมครับว่า อย่างศูนย์
วัฒนธรรมของวิทยาลัยครูปทุมธานีศูนย์วัฒนธรรมทำงานให้จังหวัดมีเงิน
ไม่ถึง ๕๐,๐๐๐ บาท แล้วบุคลากรที่ทำก็เอาคนในนั้นที่ทำงานอยู่
ประจำ แล้วต้องมาทำงานในหน้าที่บริการอะไรต่าง ๆ มากมาย
เงินสนับสนุนในส่วนนี้มีความจำเป็น ขณะนี้ถ้าหากหาครูสอนไม่ได้
เราก็จำเป็นต้องไปจ้างที่อื่นมาสอน เราต้องการความร่วมมือจาก
เอกชน อย่างที่จังหวัดขอนแก่นของส่วนที่กระผมอยู่ วิทยาลัยครูเลย
ก็รับผิดชอบอยู่ เรามีบุคลากรอย่างมหาวิทยาลัยขอนแก่น หน่วยงาน
ต่าง ๆ แม้แต่โรงเรียนมัธยม โรงเรียนประถม ซึ่งคนที่มีคุณวุฒิที่เก่ง
ที่สามารถเราจะได้อามาให้บริการและช่วยในการแก้ปัญหาเหล่านี้
ผมขอเรียนว่าวิทยาลัยครูนั้นเป็นสถาบันที่มีความสำคัญ และน่าจะต้อง
ได้รับการสนับสนุนและเติบโตต่อไป ขณะนี้ผมคิดว่าทางกระทรวง
กำลังเสนอ พ.ร.บ. สถาบันราชภัฏ น่าจะได้รับการสนับสนุน
ในเรื่องนี้ เพื่อที่จะได้ทำหน้าที่รับใช้สังคมได้อย่างเต็มภาคภูมิและ
ได้มากมายยิ่งขึ้น กราบขอบพระคุณอย่างยิ่งครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณประเทือง แล้วต่อด้วย
คุณกฤษณา เชิญคุณประเทือง ยกมือนานแล้ว ท่านรัฐมนตรีวิเศษก่อน
ท่านรัฐมนตรีชี้แจงนะครับ

นายประเทือง วิจารย์ปริษา (สิงห์บุรี) : ท่านประธาน
ก็เคารพ กระจ่างว่าท่านรัฐมนตรีฟังผมพูดสักนิดหนึ่งก่อนแล้วท่านจะได้
ข้อมูลอีกเยอะครับ ต้องกราบขออภัยท่านครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านจะเดินทางไปต่างประเทศ

นายประเทือง วิจารย์ปริษา (สิงห์บุรี) : ถ้าท่านจะไป
ต่างประเทศท่านก็ไม่ได้รับฟังข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงที่ท่านจะได้รับรู้เลย
ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอท่านรัฐมนตรีนิดเดียว

นายประเทือง วิจารย์ปริษา (สิงห์บุรี) : ของผมนิดเดียว
กว่าท่านรัฐมนตรีอีกครับ ท่านประธาน แล้วนิดเดียวจริง ๆ ผมรับรองว่า
ผมพูด ๕ นาที

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณประเทืองครับ
 นายประเทือง วิจารณ์ปรีชา (สิงห์บุรี) : กราบเรียน
 ท่านประธานที่เคารพ จากสถิติทั้ง ๒ ปีที่เพื่อนสมาชิกได้เสนอเข้ามา
 ในสภาผู้แทนราษฎรเรา นี้ เพื่อต้องการที่จะแก้ปัญหาเรื่องนักศึกษาหรือ
 เด็กนักเรียนไม่มีสถานที่ที่จะเข้าเรียน ท่านประธานคงจำได้ว่า กระทบ
 จะเรียนถึงท่านรัฐมนตรีของท่านขุนทอง กุณิวเดือน กับท่านบรร กุจริต ก่อน
 ซึ่งต้องการให้วิทยาลัยครูทั่วประเทศได้เปิดรับนักศึกษาเพิ่มขึ้น
 ท่านประธานที่เคารพ จากการศึกษาทางวิทยาลัยครูได้ดำเนินการผลิต
 บุคลากรทางด้านครูออกมา เราต้องยอมรับกันว่าจนเป็นปัญหา พอเป็น
 ปัญหาเกิดขึ้นกระทรวงศึกษาธิการโดยเฉพาะนักวิชาการทั้งหลายใน
 กระทรวงศึกษาธิการ ก็โยนโครมมาเลยบอกว่าสภาผู้แทนราษฎรทำให้
 แผนการศึกษาในด้านจะผลิตบุคลากรนั้นผิดพลาดไปหมด คนไม่มีที่เรียน
 ก็จับอัดเรียนเข้าไปในวิทยาลัยครู ไม่มีที่เรียนกันที่ไหนผู้แทนทั้งหลาย
 เข้าชื้อกันร้องขอให้เพิ่มนักศึกษาขึ้นในวิทยาลัยครู เพราะฉะนั้น
 วิทยาลัยครูจึงผลิตครูขึ้นมาเต็มบ้านเต็มเมือง ตรงนี้เป็นข้อที่ทาง
 สภาผู้แทนราษฎรเราเคยถูกกล่าวหาจากทางนักวิชาการซึ่งมองกันคนละทาง
 ผู้แทนราษฎรนั้นมองในปัญหาที่ว่าทำอย่างไรจะให้เด็กนักเรียนทั้งหลาย
 ซึ่งผู้ปกครองมารบเร้าให้มีที่เรียน แต่ว่าทางนักวิชาการทั้งหลายใน
 กระทรวงศึกษาธิการมองกันว่า ครูที่ผลิตออกมาแล้วหางานการกันไม่ได้
 เพราะว่าทางการเมืองไปบีบบังคับทำให้แผนการศึกษา หรือจำนวน
 บุคลากรที่ต้องการจะผลิตนั้นเกินกว่าความต้องการ นี่เป็นประการแรก
 ที่เราได้รับฟังกันอยู่เสมอแล้วก็เป็นปัญหาที่มองกันคนละมุมระหว่าง
 นักวิชาการกับทางการเมืองซึ่งได้เกิดขึ้นแล้ว กระทบต้องกราบเรียน
 กับท่านประธานให้ได้ทราบ

ประการสำคัญที่สุดในขณะนี้เราต้องยอมรับกันว่า
 ในประเทศที่กำลังจะมีการพัฒนานั้น บุคลากรหรือที่เราถือว่าเป็น
 ทรัพยากรบุคคลที่ต้องการกันมากที่สุดนั้นคือทางด้านวิชาชีพ วิทยาลัย
 เทคนิค วิทยาลัยอาชีวะ เด็กที่จบมาในระดับ ปวช. ในระดับ ปวส. นั้น
 เป็นที่ต้องการของตลาดอย่างมาก -----

แต่ว่ากระทรวงศึกษาธิการไม่สามารถจะเพิ่มตรงนี้ได้ ให้เพียงพอกับความต้องการของตลาด ตรงนี้เราไม่ได้โทษกระทรวงศึกษาธิการว่าไม่มีความสามารถ แต่เราต้องยอมรับกันว่า คนที่จะเข้าไปเป็นครูบาอาจารย์ที่สอนในวิชาชีพ ในวิทยาลัยเทคนิคก็ดี ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาก็ดีไม่มีเพียงพอ ทบวงมหาวิทยาลัยบอกว่าจะผลิตบุคลากรทางด้านนี้ออกมาให้ ก็ไม่สามารถผลิตออกมาได้ ผลิตมาแล้วในด้านวิชาชีพ ไม่มีใครอยากที่จะสมัครใจมารับราชการเป็นครู เพราะว่าอัตราเงินเดือนก็น้อย เราพยายามที่จะเพิ่มเงินเดือนให้ว่าครูเป็นผู้ที่ควรจะต้องมีรายได้หรืออัตราเงินเดือนมากกว่าข้าราชการในฝ่ายอื่น แต่เราก็ไม่สามารถจะกระทำได้สำเร็จ ตรงนี้เป็นปัญหาทางกระทรวงศึกษาธิการเอง หรือในกรมการฝึกหัดครู ก็พยายามที่จะเสนอแนะให้มีการผลิตครูทางด้านนี้เพื่อลงไปสอนในวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในวิทยาลัยเทคนิค ในระดับปริญญาตรี ในระดับปริญญาโท เพื่อไปเป็นครูบาอาจารย์เพื่อจะได้เปิดสอนในระดับ ปวช. และ ปวส. ให้มากขึ้น ก็ยังไม่สามารถที่จะกระทำได้ ติดปัญหาด้วยความล่าช้าเนื่องจากกฎหมายที่กำหนดให้ นั้น กำหนดให้สอนได้แค่ในระดับปริญญาตรี และในระดับปริญญาที่สอน ส่วนใหญ่จะเป็นทางด้านวิชาครู หรือไปทางด้านสังคมกันเสีย หรือที่เราเรียกกันว่า ทางศิลปศาสตร์ก็ดี ทางครุศาสตร์ต่าง ๆ นี้ก็ดี ตรงนี้ทำให้เกิดปัญหาการขาดแคลนตรงนั้น เพราะฉะนั้นในการที่จะเพิ่มขึ้นน่าจะมองเห็นกันถึงตรงนี้ และในขณะที่เดี๋ยวกันก็ต้องคำนึงถึงคุณภาพด้วย ตรงนี้คุณภาพที่กระผมต้องกราบเรียนกับท่านประธานว่าผมไปเห็นตัวเลขแล้ว ผมไม่สบายใจมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เจอบุคคลที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องทางด้านการศึกษา กระผมจะปรารภให้ฟังเสมอว่า ในกรณีกับทางส่วนราชการต่าง ๆ เปิดรับสมัคร ยกตัวอย่างง่าย ๆ อย่างกรมตำรวจต้องการรับตำรวจหญิงจำนวนประมาณ ๖๐๐ กว่าคน มีผู้สมัครจำนวนหลายพันคน แต่ว่าเวลาผลการสอบคัดเลือกแล้ว คนที่ได้อยู่ในเกณฑ์จริง ๆ ไม่ถึงจำนวนที่ต้องการ ต้องการเพียง ๖๐๐ กว่าคนเท่านั้น แต่ว่าคนสมัครกันตั้งหลายพันคน แต่ถ้าสอบพูดถึงว่าเอาความรู้ที่จะได้กันจริง ๆ นั้นไม่ถึง ๖๐๐ คน ตรงนี้เราก็ต้องมามองว่าคุณภาพการศึกษาของเรายังไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐาน ถ้าไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐานที่เกิดจากอะไร ตรงนี้ก็ต้องมองไปได้ที่สถาบันหรือผู้ที่ให้การศึกษา หรือผู้ที่สอน เพราะฉะนั้นผู้ที่สอนเข้ามามองไปแล้วก็เจอปัญหาอย่างนี้

กระทบได้กราบเรียนกับท่านประธาน กระทบไม่เชื่อว่าปัญหาอย่างนี้
 เกิดขึ้นแล้วก็วนเวียนกันอยู่อย่างนี้ เป็นวัฏจักรกันอยู่ทุกปี แล้วเราก็มานั่ง
 นั่งแก้ปัญหาเฉพาะหน้าว่า พอเด็กนักเรียนไม่มีที่เรียน เราก็ให้สถาบันราชภัฏ
 หรือวิทยาลัยครูต่าง ๆ ทั่วประเทศเปิดรับนักศึกษาขึ้นมาเถอะ เราทำไม่
 ไม่มองไปว่าในด้านวิชาชีพต่าง ๆ นี้กำลังเกิดปัญหา ในกรมชลประทานก็ดี
 ในกรมทางหลวงก็ดี ในสำนักงาน รพช. ก็ดีนี้ คนที่จบในระดับ ปวศ.
 ปวส. นี้ถูกทางภาคเอกชนเข้ามาซื้อตัวเอาไปหมด เดี่ยวนี้จะทำการ
 สืบรวจเพื่อสร้างทาง สร้างอะไรต่าง ๆ นี้ เราหาช่างอย่างนี้ได้
 ไม่เพียงพอแล้ว อันนี้เราก็ต้องยอมรับว่าตลาดมีความต้องการอย่างนี้
 เพราะฉะนั้นงบประมาณที่มีอยู่นี้ควรจะเน้นไปทางด้านนี้ กระทบเห็น
 ตัวเลขที่ทำงานของท่านเสนอขึ้นมาว่า มีคณะที่จะเปิดสอน ที่บอก
 ครูศาสตร์อย่างนี้ ประถมศึกษาอย่างนี้ บริหารธุรกิจอย่างนี้ ที่เปิดสอน
 ออกมา ทำให้บัณฑิตว่างงานกันทั้งสิ้น ทำไมเราไม่เน้นลงไปวิทยาลัย
 อาชีวศึกษา หรือว่าวิทยาลัยครู ที่จะเปิดสอนทางด้านวิชาชีพอย่างที่มี
 คณะคอมพิวเตอร์อะไรขึ้นมา ก็เป็นคณะที่ตลาดกำลังต้องการ แต่ว่า
 ครูบาอาจารย์ที่จะสอนนี่คงอาจจะ เป็นปัญหา เรื่องครูบาอาจารย์ที่จะ
 เข้าไปสอนก็ได้ เพราะฉะนั้นจึงได้มีการสอนในคณะครูศาสตร์
 ประถมศึกษา บริหารธุรกิจ การจัดการทั่วไปกันอย่างนี้ เพราะว่า
 ครูบาอาจารย์มีอยู่ ตรงนี้กระทบอยากจะฝากไว้เป็นข้อสังเกตสำหรับ
 ขณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งท่านก็มีความตั้งใจที่
 จะปรับปรุงในเรื่องการศึกษาให้มีความเจริญก้าวหน้าขึ้นมาให้ได้
 เพราะเห็นว่ามีแผนอะไรต่าง ๆ ขอขออนุญาตเดี๋ยวลบท่านประธาน
 ที่เคารพ สำหรับเรื่องการขยายโอกาสทางการศึกษานั้น ถ้าพูดบอกว่า
 เพื่อเปิดโอกาส เพื่อขยายโอกาสให้คนได้มีโอกาสได้รับการศึกษา
 พูดตรงนี้คนร้อยทั้งร้อยใครปฏิเสธไม่ได้เลย ต้องเห็นด้วยทั้งสิ้น
 ที่มีการขยายโอกาสให้คนได้รับการศึกษาได้อย่างทั่วถึงนี้ -----

นั่นก็คือในระดับเด็กที่จบประถมปีที่ ๖ มาแล้ว ได้มีโอกาสเรียนต่อชั้น
แล้วเรียนต่อในโรงเรียนประถมแต่ทำให้เรียนในหลักสูตรของมัธยมศึกษา
ตรงนี้เราก็บอกว่าเป็นขยายโอกาส แต่ว่าความพร้อมตรงนี้มีแล้วหรือยัง
ความพร้อมในเรื่องสถานที่อาจจะไม่ครบครัน อาจจะไม่มี แต่ว่าประสบการณ์
ในการสอนในระดับมัธยมศึกษานั้นเพียงพอไหม ตรงนี้พิสูจน์ได้แล้วครับ
หลังจากที่ขยายโอกาสมาปีนี้ เด็กที่ขยายโอกาสจบมัธยมปีที่ ๓ มา
แล้วเวลาไปสอบเข้าศึกษาต่อไม่ว่าจะในวิทยาลัยเทคนิคก็ดี ในวิทยาลัย
อาชีวศึกษาก็ดี หรือจะเข้าไปต่อในชั้นมัธยมปลาย มัธยมปีที่ ๔ ขึ้นไป
ท่านไปดูตัวเลขเถอะครับ เด็กที่จบมาจากโรงเรียนขยายโอกาสมีหรือยัง
มีโอกาสอบเข้าได้น้อยเหลือเกิน ส่วนใหญ่คะแนนที่ทำได้ไม่ถึงเกณฑ์ที่
จะได้ให้เข้าเรียน เราก็ต้องมองเห็นกันอีก

อีกประการหนึ่งเป็นการขยายโอกาส ในหลักการนั้นใคร ๆ
ก็เห็นด้วยทั้งสิ้น แต่ในทางปฏิบัติบางแห่งบางสถานที่ไม่เหมาะสม เป็นการ
เข้าไปทำซ้อน บางโรงเรียนอยู่ติดกันกับโรงเรียนมัธยม แต่โรงเรียน
ประถมก็เปิดขยายโอกาส พอเปิดขยายโอกาสก็มีการแย่งเด็กกันระหว่าง
โรงเรียนมัธยมกับโรงเรียนประถม ตรงนี้ก็ทำให้เกิดปัญหาการแตกแยก
ในจังหวัดต่าง ๆ นั้น เรามีคณะกรรมการของครูเคยประสานกันว่า
เด็กเรียนประถมเมื่อเรียนจบชั้นประถมศึกษาไปแล้ว จะขึ้นต่อโรงเรียนมัธยม
เด็กกลุ่มไหนจะเข้าโรงเรียนมัธยมไหน เพราะโรงเรียนมัธยมปัจจุบันนี้
ก็ลงไปสู่ในระดับตำบล แต่ว่าเราก็ต้องยอมรับว่าโรงเรียนประถมยังมี
อีกหลายโรงเรียน ที่อยู่ห่างไกลกับโรงเรียนมัธยมในระดับตำบลหรือใน
ระดับอำเภอมากจนไม่สามารถที่จะมาเรียนได้ ฐานะของผู้ปกครอง
ไม่สามารถจะให้เด็กกลุ่มเหล่านั้นเข้ามาเรียนในโรงเรียนมัธยม เพราะว่า
อยู่ไกลกับถิ่นที่อยู่ ปัญหาทางเศรษฐกิจขึ้นมา เพราะฉะนั้นถ้าจะให้มาจริง ๆ
จะต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ก็เปิดขยายโอกาสให้เรียน อย่างนั้นเรียนได้
แล้วหลักสูตรที่เรียนนี้กระผมกราบเรียนว่า น่าจะเน้นกันเรียนกันทาง
ด้านเทคโนโลยีสำหรับชาวบ้าน สอนให้เขาได้รู้วิทยาการใหม่ ๆ
เพื่อให้เขาได้ออกไปประกอบอาชีพ คนที่ไม่มีโอกาสที่เข้ารับการศึกษ
และขยายโอกาสไปถึงนั้น เราต้องยอมรับว่าอยู่ในถิ่นที่ห่างไกลความ
เจริญมาก แล้วคนเหล่านี้เมื่อเรียนแล้วก็เรียนกันแต่จบชั้นประถมปีที่ ๔
หรือ ม. ๓ ในระดับประถมที่จะมาเรียนต่อมัธยมอีก ถ้าโรงเรียนที่

ขยายโอกาสไกลจริง ๆ มีน้อยที่จะมาต่อ เพราะฉะนั้นเมื่อจบในระดับประถม แค่ชั้นประถมปีที่ ๓ เพื่อให้ก้าวขึ้นไป คนเหล่านี้ต่อไปอาจจะเข้าไปอยู่ในโรงงาน ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็รับคนเข้าทำงาน ผู้ใช้แรงงานต่าง ๆ ก็เลือกรับชั้นประถมปีที่ ๖ แล้ว หันมารับจบจากมัธยมปีที่ ๓ ตรงนี้ก็เป็นการทำให้ผู้ปกครองทั้งหลายนั้นว่าจะส่งลูกหลานไปทำงานในโรงงานต่าง ๆ ต้องให้การศึกษากับลูกจนกระทั่งจบมัธยมปีที่ ๓ หรือประถมปีที่ ๔ แล้วแต่โรงเรียนจะเรียกกันในโรงเรียนขยายโอกาส แต่ว่าเมื่อไม่มีโอกาสได้ไปศึกษาต่อชั้น หลักสูตรการศึกษาซึ่งเราเคยพูดกันตลอดว่า ควรจะเป็นเรื่องของท้องถิ่นที่กำหนด แต่จริง ๆ เดี่ยวนี้ท้องถิ่นกำหนดไม่ได้หรอก ทั้ง ๆ ที่สภาพความเป็นอยู่แตกต่างกัน ภูมิอากาศ ภูมิประเทศแตกต่างกัน แต่วัฒนธรรมแตกต่างกันไปตามพื้นบ้าน เราอยากให้เป็นไปอย่างนั้น แต่ว่าในทางปฏิบัติแล้วยังไม่สามารถจะเป็นอย่างนั้นได้ เรายังมีหลักสูตรไปจากกรมวิชาการซึ่งเขียนเหมือนกันหมดทั่วประเทศ เหมือนกับชามานาใช้ปุ๋ยนะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณประเทืองครับ ประเด็นอยู่ว่าเด็กไม่มีที่เรียน เอาเข้าประเด็นเด็กไม่มีที่เรียนครับ

นายประเทือง วิจารณ์ปรีชา (สิงห์บุรี) : อันนี้อยู่ในญัตติที่ ๒ ของคุณลำพอง ในเรื่องเด็กชั้นประถมศึกษาครับท่านประธาน กระทบไม่ได้นอกเหนือออกไปจากญัตติเลยครับท่านประธาน อันนี้ต้องกราบเรียนด้วยความเคารพจริง ๆ กระทบเข้าใจท่านต้องภาวนาที่จะให้ผมจบเร็ว ๆ ผมก็อยากจบเร็ว ๆ แต่ว่าสิ่งที่ผมเสนอแนะนี้ ผมเชื่อว่าเป็นประโยชน์ต่อกระทรวงศึกษาธิการ ก็ต้องเน้นกัน ตรงนี้จึงถือเป็นข้อสรุปว่า ในหลักสูตรที่จะรับสมัครเด็กนักเรียนขึ้นมา นั้นขอให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด เราอยู่กับอยู่แล้วตลาดขณะนี้มีความต้องการทางด้านวิชาชีพ นี่เป็นประการสำคัญ

ประการที่ ๒ ในเรื่องคุณภาพ ต้องเน้นกันให้ได้มาตรฐาน เพราะว่าเด็กที่จบไปแล้ว ไปสอบกันแข่งขันแล้วดูตัวเลขแล้วเป็นเรื่องน่าอับอาย ถ้ากระทรวงศึกษาได้เห็นตัวเลขตรงนี้แล้ว และได้เห็นการสอบเข้าแล้วอย่างนี้ กระผมเชื่อว่าก็หน้าชาไปเหมือนกัน ว่าทำไมมาตรฐานการศึกษาของเราจึงต่ำกว่าเกณฑ์อย่างนี้

ประการที่ ๓ บุคลากรที่กระผมอยากเรียน ให้เน้นว่าในระดับวิทยาลัยเทคนิคก็ดี ในระดับอาชีวศึกษาก็ดี ขณะนี้นั้นเราไม่มีครูบาอาจารย์เข้าไปสอน ถ้าจะมัวมานั่งคอยที่ผลิตครูบาอาจารย์จากทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เข้าไปแล้ว คนเหล่านั้นจบไปแล้ว ผมเชื่อว่าไม่มีใครที่จะสมัครใจไปเป็นครูสอนในวิทยาลัยเทคนิคหรือในอาชีวศึกษาเพียงไม่กี่คน ให้กระทรวงศึกษาธิการเปิดสอนครูบาอาจารย์เหล่านี้ เพื่อเข้าไปเป็นอาจารย์สอนในวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิคด้วย ขอขอบพระคุณท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านรัฐมนตรี

นายสัมพันธ์ ทองสมัคร (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) :

กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ผม สัมพันธ์ ทองสมัคร ผู้แทนจากนครศรีธรรมราช ในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ผมต้องขอขอบคุณเพื่อนสมาชิกที่ได้กรุณายินยัตติและให้ได้ข้อคิดต่าง ๆ ต่อสภา แต่เนื่องจากผมมีความจำเป็นจะต้องเดินทางไปประเทศออสเตรเลีย จึงขอที่แจ้งในเบื้องต้นไว้เสียก่อน แล้วก็ขอเทบบันทึกเสียงจากท่านผู้อภิปรายต่อไปก็จะได้นำเทบบันทึกเสียงไปประกอบการพิจารณาอีกต่อไป ผมขอเรียนว่า แนวทางหรือข้อมูลที่ท่านเสนอมานั้นเป็นข้อมูลที่กระทรวงศึกษาธิการเราได้รวบรวมมาดำเนินการอยู่ในขณะนี้ รวบรวมเราได้ทำแผนภูมิภาคเรื่องการจัดการศึกษา ๑๕ ปีในอนาคต ทั้งนี้เพื่อจะรองรับการขยายโอกาสการพัฒนาประเทศของรัฐบาลที่ให้สอดคล้องต้องกัน เพราะเราถือว่าการพัฒนาคนเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นกระทรวงศึกษาธิการเราจึงเปิดกว้างรับฟังความคิดเห็นของคนทั่วไป ซึ่งถือว่าเป็นเจ้าของการศึกษาทุกคน เราจึงดำเนินการตลอดมาในช่วงเกือบ ๒ ปีที่เข้าไปดำเนินการอยู่นี้ เราก็ทำตามนโยบายที่รัฐบาลได้แถลงต่อรัฐสภา

ท่านนายกฯ ได้แถลงนโยบายไว้ชัดเจนว่า เราจะต้องพัฒนาคนให้มีความรู้สูงขึ้นในทุกๆ ระดับ เพราะฉะนั้นเราเริ่มตั้งแต่ก่อนประถมมาถึงประถม และระดับมัธยม ระดับอุดมศึกษา ผมขอเรียนในประเด็นที่ท่านรัฐมนตรีอดีตรัฐมนตรีช่วย ชุนทอง ภูพิงเดือน ขอประทานที่ต้องเอ่ยนาม ได้ขึ้นประเด็นเรื่องของการรับนักเรียนครูเพิ่มขึ้นผมขอเรียนว่า สถาบันราชภัฏหรือวิทยาลัยครูขณะนี้เรารับครูแค่ ๘๐ เพอร์เซ็นต์ ๒๐ เพอร์เซ็นต์เราสอนโปรแกรมวิชาอื่นทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามก่อนจะมีการขึ้นภูตินั้น ผมเองได้หารือกับกรมการฝึกหัดครูว่า เรามีความจำเป็นจะต้องรับนักเรียนเพิ่มขึ้นในบางโปรแกรมวิชา เช่น พวกคอมพิวเตอร์ พวกคณิตศาสตร์ พวกฟิสิกส์ พวกอุตสาหกรรมศิลป์ พวกสิ่งเหล่านี้จะต้องเพิ่มขึ้น เพราะตลาดต้องการ ก็ได้ดูรูปแบบแล้วรับได้เพิ่มขึ้นได้ประมาณ ๕,๐๐๐ คน ผมบอกว่าจะไม่เป็นที่พอใจ ก็กำลังหาหรือกันอยู่ ขนาดกำลังหาหรือกันอยู่นั้น พอดีอดีตรัฐมนตรีชุนทองก็ได้เรียนหาหรือกับผมที่นั่นว่า ขอให้รับสัก ๑๐,๐๐๐ คนหรือ ๑๕,๐๐๐ คนได้ไหม ผมก็เรียนว่ากำลังของเราต้องดูก่อน เพราะฉะนั้นภูตินี่ท่านเสนอให้รับนี้แน่นอนที่สุดเรารับเพิ่ม แต่จะรับเพิ่มในจำนวนยอดสักเท่าไร อาจจะมากกว่าจำนวนที่ท่านขอหรือน้อยกว่าจำนวนท่านขอ เราต้องดูที่กำลังของกระทรวง ในขณะที่เราได้เท่าไร ถ้ายังมีความจำเป็นถ้ากำลังที่กระทรวงของเรายังมีไม่พอ งบประมาณของเรามีไม่พอ แต่ดูยอดต่าง ๆ เจียดมาแล้วยังมีไม่พอ อาจจะมีมีความจำเป็นต้องขอรบกวนไปทางคณะรัฐมนตรี อันนี้คือสิ่งที่ผมยืนยันต่อสภาว่า เราดำเนินการอยู่ ในส่วนของทางอาชีวศึกษานั้น ปีนี้เด็กเรียนสายอาชีพสูงขึ้นเป็นประวัติการณ์ สมัครเข้าเรียนทั้งสิ้น ๒๑๐,๐๐๐ กว่าคน เราได้มีการพิจารณารับนักเรียนโดยให้ภาคเอกชน เราดูของภาคเอกชนเราทราบดีว่าภาคเอกชนนั้น ค่าเล่าเรียนสูงกว่า คนยากคนจนไม่มีโอกาสจะเรียนได้ ผมก็ได้พยายามหาหรือไปยังทางสภาพัฒน์ ซึ่งเป็นผู้วางแผนโครงการ เรียกว่าโครงการ กชชพ. ขอทุนไปกับทางสภาพัฒน์ ก็ขอทุนอาชีวศึกษาสัก ๓๐๐,๐๐๐ ทุน ขอทุนระดับมัธยมอีก ๕๐๐,๐๐๐ ทุน แต่ละจังหวัดจะมีโครงการ กชชพ. ขึ้นมา ทุนอาชีวศึกษาทุนละ ๔,๕๐๐ บาท

ต่อคนต่อปี ส่วนทุนมัธยมนั้น ๓,๐๐๐ บาทต่อคนต่อปี ตอนนี้ง่าลังต่อรอง
เจรจากันอยู่คงออกมาเรียบร้อยประมาณปี ๒๕๓๘ ที่นี้ในส่วนของ
อาชีวศึกษาเอกชนเขาจะรับได้ประมาณ ๗๐,๐๐๐ คนเศษ ๆ เท่านั้น
ระดับอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการจึงรับเด็กของอาชีวศึกษา
ส่วนที่เหลือนั้นอีกประมาณ ๑๓๐,๐๐๐ คนเศษ-----

เราก็พิจารณาไว้ได้หมด เพิ่มขึ้นอีก ๓๐,๐๐๐ คน จากที่รับอยู่เดิม
ในขณะนั้น เรารับเพิ่มขึ้นอันนี้ขอเรียนในที่ประชุม และเราเปิดวิทยาลัย
การอาชีวศึกษาเพิ่มขึ้น วิทยาลัยเทคนิคเพิ่มขึ้นอีกหลายแห่งด้วยกัน ตามที่
ท่านสมาชิกสภาผู้แทนหลายท่านคงทราบดีว่าเราดำเนินการ

ส่วนเรื่องการขยายโอกาสทางการศึกษา เราเห็นว่าปัญหา
การขยายโอกาสทางการศึกษาเกิดขึ้นจากการประชุมสัมมนาที่จอมเทียน
ขององค์การยูเนสโก (UNESCO) ที่ประชุมเห็นพ้องต้องกันว่าในภูมิภาคส่วนนี้
จะต้องสร้างพื้นฐานให้กับเยาวชนหรือประชาชน อย่างน้อยมีพื้นฐานความรู้
๘ ปี จึงมีโครงการนำร่องในโรงเรียนประถมศึกษาชั้น ๑,๐๐๐ โรงเรียน
เป็นอันดับแรก ตอนนั้นเราขยายเต็มรูปแบบ ๘,๓๐๐ โรงเรียน แล้วขอเป็น
พิเศษอีกตามสมาชิกสภาผู้แทนเสนอมาโดยเฉพาะทางโคราช ทางจังหวัด
นครราชสีมาอีก ได้ไปอีกรวมแล้ว ๘๓ โรงเรียนที่เปิดเพิ่มขึ้นจากเดิม
เมื่อเป็นลักษณะอย่างนี้มีความจำเป็นจะต้องขยายสถานที่ให้กว้างขึ้น
เพราะเด็กระดับมัธยมนั้นสภาพเปลี่ยนไปจากประถม ทั้งโต๊ะ ทั้งอุปกรณ์
การเรียนทางสอนต้องทำ เพราะฉะนั้นผมจึงประกาศในปีนี้พวกเรา
๘ คน เห็นพ้องต้องกันว่าเราจำเป็นจะต้องประกาศที่จะต้องทำตัว
ที่ขาดแคลนการจัดการศึกษาออกมาให้ได้ นั่นจึงทำ ปีนี้ประกาศว่าต้อง
เป็นปีเริ่มพัฒนาคุณภาพ ตัวคุณภาพนี้เราจะต้องมีมาตรฐาน เมื่อมีมาตรฐาน
ต้องดูว่ามาตรฐานคุณภาพนี้จะต้องมีองค์ประกอบอะไรที่จะป้อนเข้ามา
กระบวนการเป็นอย่างไรจึงจะออกมาตามที่เราต้องการ ครูมีจำนวน
เพียงพอหรือไม่ ต้องแยกออกมา อาคารสถานที่ อุปกรณ์สื่อการเรียน
การสอนมีพอหรือไม่ จำเป็นต้องแยกออกมา สิ่งแวดล้อมเป็นอย่างไร
อาคารสถานที่ทุกอย่างเป็นอย่างใด ตัวนี้แหละเราจึงจะรู้ว่า
การจัดการศึกษายังขาดแคลนอะไรอยู่บ้าง อันนี้คือสิ่งที่เรากำลังทำอยู่
เพราะฉะนั้นถ้าตัวนี้ออกมาเราจึงพูดได้ชัดเจนว่าครูยังขาดอยู่เท่าไร
อุปกรณ์สื่อยังขาดอยู่เท่าไร เราจึงต้องทำแผนในภูมิภาคทั้งหมดใน
๘ ภูมิภาคออกมาเป็นที่เรียบร้อย เหลือแต่กรุงเทพฯ มหานครและปริมณฑล
จะต้องทำ การจัดการศึกษาในต่อไปนั้น คนทางภาคเหนือก็จะเรียน
เกี่ยวกับเรื่องช่องทางเหนือ คนที่ชียงนาจะต้องเรียนเรื่องชียงนา
คนที่สิ่งหีบห่อหรือสิ่งหีบห่อต้องสิ่งหีบห่อ สำเร็จระยะนี้แยกประกอบอาชีพที่

๓๒

สพ. ๘/๒๕๓๗ (ส. ๒)

เพทหาย ๑๕/๒

สิ่งที่มีไว้ได้ สูงขึ้นไปไปประกอบอาชีพที่ในและประกอบอาชีพสาขาอะไร
เราจะแยกแยะออกไปหมด นี่คือแนวทางของกระทรวงศึกษาธิการ
ที่มากู้ในขณะนั้น เพราะฉะนั้นผมจึงมั่นใจต่อเพื่อสมาชิกว่าสิ่งทั้งหลาย
ที่ทำงานพูดนั้นเป็นประโยชน์กับการศึกษาทั้งสิ้น เราจับทั้งทั้งสิ้น

ปัญหาความขัดแย้งในการจัดการศึกษาแทบจะไม่มีเลย เพราะว่าเรา
เปิดกว้างรับฟังความคิดเห็นของแต่ละฝ่ายที่เสนอมา เพราะฉะนั้น
การพูดในวันนี้จะมีประโยชน์ในการจัดการศึกษาของชาติในอนาคต
เป็นอย่างถึง ผมจึงขอเรียนว่าเราน้อมรับความคิดเห็นเหล่านั้น

แต่เสียตายนองต้องชดเชยเป็นอย่างยิ่ง มีภารกิจที่จำเป็นเพราะว่า
ตั้งแต่สมัยที่ผ่านประธาณเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

มีการเจรจาแลกเปลี่ยนความช่วยเหลือกับประเทศออสเตรเลียของ
กรมลาสิ่วศึกษาธิการของสคาบันราชภัฏ ไม่มีการลงนามมาเป็นเวลานาน

ทางออสเตรเลีย เล็งเห็นว่าทางมาตั้งหลายครั้งผมคัดค้านมาตลอด วันนี้เลย
ปลื้มใจเพราะว่าต้องเดินทางวันนี้เย็น แล้วกลับวันจันทร์ ไปลงนาม

พรุ่งนี้เสร็จก็อยู่วันเสาร์ - วันอาทิตย์อีก ๒ วันแล้วเดินทางกลับวันจันทร์
แต่ไม่ให้เสียภารกิจทางนี้ และไม่ทำให้เสียภารกิจทางอื่น อันนี้ต้อง

กราบขออภัยด้วย ท่านรัฐมนตรีทั้ง ๓ ของผมก็ยังอยู่คิดว่าคงจะให้
ข้อเท็จจริงอะไรก็ตามทั้งหลายได้บ้าง กระผมขอขอบคุณท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณกฤษณา แล้วต่อไป

คุณสุทนต์มีผู้เสนอ คุณกฤษณา

นายกฤษณา แลวโสภา (นครราชสีมา) : กราบเรียน

ท่านประธานที่เคารพ กระผม กฤษณา แลวโสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดนครราชสีมา พรรคประชาธิปัตย์ ผมต้องขอกราบ^{ขอ}ขอบคุณท่านประธาน

ที่ได้โอกาส และกราบขอบพระคุณท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
ที่ได้กรุณาที่แจ้งข้อมูลเพิ่มเติมบางประการ ท่านประธานที่เคารพ

ต่อไปประเด็นเรื่องเด็กไม่มีที่เรียนซึ่งเป็นสถิติของ ๗๗๗ อัสตริรัฐมนตรี

ว่าการกระทรวงศึกษาธิการและคณะ และของท่าน ส.ส. ลำยอง

ติลาสมบัติ และคณะนั้น กระผมอยากจะนำกราบเรียนว่า การที่เด็ก

ไม่มีที่เรียนในปัจจุบันนี้เมื่ออยู่ ๒ ระดับ ถึงแม้จะมีบ้างในส่วนสองระดับ

มัธยมศึกษา ซึ่งที่จริงแล้วที่เรียนน้อยแต่ในระดับมัธยมศึกษาชั้นไม่สู้จะ

๓๓

สผ. ๘/๒๕๓๗ (ส. ๒)

เพทหาย ๑๘/๓

ภาคเอกชนนัก แต่ก็มิมีปัญหาในระดับมัธยมศึกษาตรงที่ว่าเมื่อเวลาเด็กไป
เข้าเรียนแล้วโรงเรียนมักจะขอบริจาค ๑,๐๐๐ บาทบ้าง ๒,๐๐๐ บาทบ้าง
เรื่อยขึ้นไปตามแต่ระดับฐานะานุรูปของแต่ละผู้ปกครองที่แตกต่างกันไป ----

- ๑๒/๑

ยกตัวอย่าง อย่างประธานกรรมการการศึกษาของมท. ท่านวิชรัตน์ เกตะวันดี
 อดสูห์เซ็นไปบริจาด ๕,๐๐๐ บาท ยังฝากหลานไม่ได้ ติดต่อกับที่ทางกรม
 สามัญศึกษา เขาบอกได้ทำหน้าที่แล้วแล้วว่า เรื่องรับบริจาดนี้ไม่ให้ ก็ตอบได้
 เพียงเท่านั้น อันนี้ผมก็ฝากท่านประธานว่า เรื่องบริจาดนี้จะทำอย่างไรที่จะ
 ให้ลดน้อยถอยลงหรือหมดไป หรือมีกุศโลบายอื่นใดที่จะสร้างความเสมอภาค
 ทางการศึกษาตรงนี้ให้ชัดเจนขึ้นมา ท่านประธานที่เคารพ กลุ่มระดับที่ ๒
 ซึ่งมีปัญหาอยู่ในปัจจุบันนี้ คือกลุ่มระดับอาชีวะผมใคร่ทราบเรียนว่า
 ในกลุ่มระดับนั้นในขณะนี้มีเด็กที่ยังตกค้างไม่มีที่เรียนอยู่ประมาณ ๕๐,๐๐๐ คนเศษ
 ผมเคยไปติดต่อกับสถาบันทางอาชีวะไม่ว่าสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
 ที่รับในระดับ ปวส. ปวช. และระดับปริญญาตรี ได้รับคำตอบว่าเอาอย่างนี้
 ได้ใหม่ท่าน ส.ส. ปีนี้เอาเด็กไปเรียนโรงเรียนสถาบันการศึกษาของ
 เอกชนก่อนปีหน้าค่อยมาสอบใหม่ก็แล้วกัน ปีนี้รับไม่ได้ เต็มแล้ว ผมไม่ได้โทษ
 สถาบันการศึกษาเหล่านั้น ผมไม่ได้โทษกระทรวงศึกษาธิการ ผมโทษแผน
 บางอย่างที่เราไม่ได้เตรียมแผนที่จะรองรับตรงจุดนี้ระดับ ปวช. เพราะว่า
 นโยบายของรัฐบาลนั้นได้ขยายโอกาสทางการศึกษาในระดับ ม. ต้น แต่
 บังเอิญระดับอาชีวะนั้นตรงนี้เป็นคอขวด นโยบายยังไม่สามารถสอดรับตรงนี้ได้
 ก็คงจะอยู่ในช่วงระหว่างการวางแผนเพื่อที่จะรับในกลุ่มวิชาชีพน้อยอยู่จึงเกิดปัญหา
 ท่านประธานที่เคารพ กระผมเองอยากจะฝากทราบเรียนท่านประธาน
 ด้วยความเคารพว่าสถาบันการศึกษาทางอาชีวะนั้นเป็นกิจกรรมอาชีวะได้ขอ
 งบประมาณไปจำนวนหนึ่ง แล้วรับอนุมัติงบประมาณในกระทรวงศึกษาธิการ
 โดยสัดส่วนของงบประมาณที่ขอไปเพียง ๔๙ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น จึงมีปัญห
 ในการจัดตั้งสถาบันอาชีวะและก็ต้องส่งผลกระทบไปถึงการแปรรูปจัด
 งบประมาณเพื่อที่จะตั้งสถาบันอาชีวศึกษาขึ้นให้ได้ในปีการศึกษา ๒๕๓๗
 อันนี้ผมก็อยากจะฝากทราบเรียนท่านประธานว่าเมื่อถึงเวลานั้น ถ้าหาก
 รัฐบาลมองเห็นความสำคัญในการขยายปริมาณการรับนักศึกษาทางด้าน
 อาชีวะเพิ่มขึ้น ก็ขอความกรุณาได้ให้การสนับสนุนการขอแปรรูปจัดตั้งสถาบัน
 อาชีวศึกษาเพิ่มขึ้น เพราะว่าเมื่อเราขยายในระดับ ม. ต้นแล้ว ระดับ
 อาชีวศึกษาไม่ขยายก็จะเป็นคอขวดเด็กก็จะไม่มีที่เรียน แล้วในขณะ
 นี้สถาบันการศึกษาทางอาชีวะหลายแห่งได้เปิดรับเด็กไปโดยที่ยังไม่มี
 การประกาศจัดตั้งก็มี ซึ่งเรื่องนี้กระผมฝากทราบเรียนท่านประธาน
 ด้วยความเคารพว่า ก็สมควรที่จะดำเนินการประกาศจัดตั้งให้ถูกต้อง

แล้วจัดตั้งงบประมาณให้ในปีการศึกษา ๒๕๓๗ เสียให้พร้อม

ประเด็นต่อไป ผมนำกราบเรียนถึงในระดับอุดมศึกษา เท่าที่
ผมฟังการอภิปรายในสภาผู้แทนราษฎรมาในขณะนี้ เป้าพุ่งตรงไปที่วิทยาลัยครู
ในระดับนี้จะรับเด็กที่จบ ม. ๖ ท่านประธานที่เคารพ ผมอยากจะกราบเรียน
ท่านประธานว่าในส่วนที่เด็กจบ ม. ๖ ที่หลุดมาจากทบวงมหาวิทยาลัย
ประมาณ ๘๐,๐๐๐ คน นั้นทบวงมหาวิทยาลัยก็น่าจะมีส่วนในการรับผิดชอบ
ในส่วนนี้ด้วย ไม่ใช่เรามองอยู่ที่กรมการฝึกหัดครูอย่างเดียว งบประมาณ
ก็ได้น้อย กรมการฝึกหัดครูทั้งกรมได้งบประมาณไม่เท่ากับมหาวิทยาลัย
เชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเดิยวทั้ง ๆ ที่มีฐานะเป็นกรมเท่ากัน แล้วเอาเด็ก
ตั้ง ๘๐,๐๐๐ คนมาโยนให้กรมการฝึกหัดครูรับผิดชอบ ผมว่าไม่เป็นธรรม
ในการรับผิดชอบทางด้านการศึกษาของประเทศ ฉะนั้นส่วนนี้กระผม
กราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย
ก็คงจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการแบ่งเบาภาระ สร้างโอกาสทาง
การศึกษาให้คนกลุ่มนี้ด้วย ผมกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพว่า
เด็ก ๘๐,๐๐๐ คนนี้ มีบางกลุ่มบางพวกซึ่งเข้าไปสอบเข้าทบวงมหาวิทยาลัย
แล้วก็ไม่ได้มาสอบในวิทยาลัยครูยังมีอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีอีกจำนวนประมาณ
พอสมควร ยังจะเอามาเข้าพวกเข้ากับ ๘๐,๐๐๐ คนนี้อีก ฉะนั้นในส่วนนี้
ผมคิดว่าเราจะพุ่งเป้าไปที่กรมการฝึกหัดครูกรมเดียวไม่ได้ แล้วในกระทรวง
ศึกษาธิการเองผมอยากจะฝากกราบเรียนท่านประธานว่า อีกกรมหนึ่ง
ซึ่งจะต้องเข้ามาร่วมรับผิดชอบในเด็กจำนวนนี้ที่เหลืออยู่จาก ๘๐,๐๐๐ คน
ตอนนั้นหลังจากวิทยาลัยครูรับแล้ว ก็จะเหลือประมาณ ๔๕,๐๐๐ - ๕๐,๐๐๐ คน

เห็นก็คือสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งขณะนี้เท่าที่ผมได้เคยปรึกษานาวิชา
 กับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ในเรื่องเด็กที่จะเข้าเรียน
 ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลนั้น บอกว่าตอนนี้สถาบันกำลังจะพัฒนา
 คุณภาพของนักศึกษาของบัณฑิตของสถาบันเองนั้นให้ใกล้เคียงกับ
 มหาวิทยาลัยที่สุด จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสกรีน (Screen) เด็ก
 ให้ดีที่สุดในเท่าที่สามารถจะทำได้ ท่านประธานที่เคารพ เด็กอีกประมาณ
 ๕๐,๐๐๐ คนนี้ เป็นบุตรหลานของเรา เป็นบุคลากร เป็นทรัพยากร
 มนุษย์ของประเทศนี้ บ้านนี้ เมืองนี้ ผมอยากจะฝากท่านว่าเรามี
 ความจำเป็นอยู่เองซึ่งรัฐบาลจะต้องเข้าไปรับผิดชอบ ผมนำกราบเรียน
 อย่างนี้ อาจจะมีเสียงโต้แย้งว่า แล้วสถาบันการศึกษาของเอกชน
 ทำอย่างไร ท่านประธานที่เคารพ คนกลุ่มนี้ส่วนที่เหลือส่วนใหญ่เป็นเด็กที่
 มาจากครอบครัวที่ยากจน เพราะว่าเด็กไม่ว่าอาชีพที่ยังเข้าไม่ได้
 วุฒิมัธยมศึกษาที่ยังเข้าไม่ได้ จะแบ่งเด็กออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเมื่อสอบเข้า
 สถาบันของรัฐไม่ได้แล้ว ครอบครัวที่มีศักยภาพ มีฐานะพอที่จะไปเข้าใน
 สถาบันการศึกษาเอกชน กลุ่มนั้นไม่มีปัญหา แล้วกลุ่มที่เหลือคือกลุ่มที่
 ไม่มีเงินมีทองที่จะไปเสียเงินค่าหน่วยกิต ค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูงใน
 สถาบันการศึกษาเอกชน คนกลุ่มนี้จะเป็นคนที่ขาดโอกาส เมื่อขาดโอกาส
 ทางการศึกษาแล้วก็มีความจำเป็นอยู่เองที่จะต้องไปประกอบอาชีพ
 ในขณะที่ตนไม่พร้อมในส่วนหนึ่ง ส่วนหนึ่งก็จะไปอาศัยการศึกษานอกโรงเรียน
 สำหรับเด็กที่จบ ม. ๓ เพื่อที่จะเพิ่มวุฒิให้กับตัวเอง แล้วเตรียมที่จะสอบ
 เข้าเรียนต่อในปีต่อไป ฉะนั้นส่วนนี้ผมจึงอยากฝากกราบเรียน
 ท่านประธานว่า ขอความกรุณารัฐบาลได้เข้ามาดูแลเด็กกลุ่มนี้ให้ดีที่สุด
 เท่าที่เราสามารถจะทำได้ ทั้ง ๓ หน่วยงาน นั่นคือทบวงมหาวิทยาลัย
 จะต้องเข้ามาดูแลในส่วนหนึ่ง กรมการฝึกหัดครู เข้ามาดูแลในส่วนหนึ่ง
 แล้วก็สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลจะต้องเข้ามาดูแลในส่วนหนึ่ง ซึ่งก็แบ่งเบา
 ภาระกันไป ท่านประธานที่เคารพ อาจจะมีคำตอบบางคำตอบว่า
 ทบวงมหาวิทยาลัยก็ได้จัดมหาวิทยาลัยเปิดไว้ให้แล้ว ๒ แห่ง คือ
 รามคำแหงกับสุโขทัยธรรมมาธิราช ท่านประธานที่เคารพ คนที่จะเข้าไป
 ใช้ชีวิตใหม่มหาวิทยาลัยรามคำแหงแล้วจบเป็นบัณฑิตของมหาวิทยาลัย
 รามคำแหงได้ มันจะต้องมีองค์ประกอบหลายอย่าง อย่างน้อยจะต้องมี
 ความรับผิดชอบต่อตนเองอย่างถึงที่สุด ประการที่ ๒ เงินทอง

๓๖)

สผ. ๘/๒๔๓๗ (ส. ๒)

วัชรวิ ๑๗/๒

จะต้องเพียงพอพอสมควร ถึงแม้ว่าค่าหน่วยกิต ค่าตำราที่รามคำแหง
จะไม่แพงนัก มีส่วนหนึ่งซึ่งเด็กเข้าไปเรียนในรามคำแหงแล้วไม่จบ
แล้วเด็กที่มาจากฐานะครอบครัวที่ยากจน ท่านประธานที่เคารพ
เรียนอยู่แต่บ้านนอก อย่างที่ท่าน ส.ส. ล่าพอง ได้อภิปรายไปแล้ว
แล้วมาใช้ชีวิตอยู่ในรามคำแหงนี้ ยังตั้งตัวไม่ติดหรือครับ ต้องทำให้
ความประพฤติเขาต้องไปอยู่ในกลุ่มที่สังคมไม่ต้องการ ไปอยู่ในกลุ่มซึ่ง
ขัดกับนโยบายรัฐบาล คราวนี้มาพูดถึงสุโขทัยธรรมมาธิราช มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราชนั้นก็เหมาะสำหรับคนซึ่งมีการมีงานทำแล้วเข้าไป
ศึกษา เด็กที่จบ ม. ๖ เข้าไปศึกษาในสุโขทัยธรรมมาธิราชนั้น อัตราส่วน
ในการจบไม่มากนัก เพราะวุฒิภาวะในการที่จะรับผิดชอบตัวเองเพื่อที่จะ
ศึกษาให้จบนั้น มีไม่เพียงพอกับผู้ใหญ่ซึ่งมีการมีงานทำแล้ว เขามีวุฒิภาวะ
ในการรับผิดชอบต่อตัวเองมากกว่าเด็กที่จบ ม. ๖ -----

ฉะนั้นกระผมจึงกราบเรียนท่านประธานว่าในส่วนนี้เราจะต้องร่วมกันพิจารณาดูแล สำหรับเด็กที่ยังไม่มีสถานศึกษา ประการแรกดูแลอย่างไร นั่นก็คือการจัดงบประมาณให้ ต้องให้งบประมาณ อย่างวิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยอาชีวศึกษาในบางจังหวัด ตั้งไปตั้ง ๓ - ๔ ปีแล้ว โรงฝึกงาน ก็ยังไม่ครบ อุปกรณ์ก็ไม่พร้อม งบประมาณตรงนี้จะต้องจัดให้ วิทยาลัยครูเอง จะต้องจัดงบประมาณให้เขา จัดเป็นจำนวนเท่าไรนั้นขึ้นอยู่กับข้อมูล ตัวเลขว่าจะรับนักศึกษาเท่าไรไปเท่าไร ผมไม่จำกัดลงไปว่าจะ เป็น ๓๐ - ๓๐ - ๕๐ - ๕๐ ล้านเท่า เมื่อผลมีความจำเป็นจริงแล้วจะต้อง จัดงบประมาณบางส่วนเข้ามาดำเนินการในเรื่องนี้ ภายใต้งบประมาณที่ว่าการ การศึกษา คือการพัฒนามนุษย์ มนุษย์คือผู้พัฒนาประเทศ ถ้าเรายังมีความเพิกเฉย ปล่อยอย่างนี้แล้วละก็การศึกษาส่วนนี้จะต้องลกลงทุน

ประการที่ ๓ ที่จะต้องดูแลนั้นก็คืออัตราค่าจ้าง ท่านประธานที่เคารพ ให้สถานการศึกษารับนักศึกษาไป แต่อัตราค่าจ้างไม่พอ ดังนั้นก็จะมีปัญหา ค่าจ้างที่ตัวโรงแสดงของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ก็ตัวโรงแสดงของอาจารย์ ในวิทยาลัยครูแตกต่างกันกับมัธยมศึกษา แตกต่างกัน ทั้งกับประถมศึกษาก็ แตกต่างกันไปหนัก ส่วนนี้ผู้รับผิดชอบจะต้องดูว่าความรับผิดชอบของคน ผู้ผลิตมันสมควรของชาตินี้ควรจะเป็นอย่างไร

ประการที่ ๓ ที่จะต้องดูแล นั่นก็คือวัสดุอุปกรณ์จะต้องจัดให้ วัสดุอุปกรณ์นั้น ส่วนนี้จะได้มาจากการจัดตั้งงบประมาณให้ จะต้องจัดให้เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างซึ่งในสถานการศึกษาที่ต่องเป็นการฝึกอาชีพ ให้ทักษะในการฝึก เพื่อออกไปประกอบอาชีพ วิทยาลัยการอาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค เรื่องวัสดุอุปกรณ์จะต้องพร้อม ไม่ใช่มองว่าเห็นคนกลุ่มนี้เป็นคนใดระดับหนึ่ง ซึ่งจะต้องให้ความดูแลน้อยที่สุด แต่คนที่เรียนในระดับมหาวิทยาลัยจะต้องดูแล ให้ดีที่สุด เพราะคนกลุ่มนี้ คือมีนสมควรของชาติ ท่านประธานที่เคารพ ผมอยากจะกราบเรียนว่า คนที่จะไปศึกษาในมหาวิทยาลัยออกแบแบบนครดาบ แผ่นหนึ่ง เสรีแล้วไปซื้อที่ทราบ ที่ดิน ที่ล เหล็กมากองไว้ เป็นสะพานไหม ท่านประธาน ไม่เป็น ก็จะต้องใช้คนกลุ่มนี้ กลุ่มวิชาที่ระดับกลางไปถึงล่าง กลุ่มผู้ให้แรงงานมาประกอบกันเป็นองค์ประกอบทางด้านการพัฒนาประเทศ ผมอยากจะกราบเรียนอย่างนั้น ท่านประธานที่เคารพ

ประการสุดท้าย ดังนั้นเงินในปัญหา ขอนิดหนึ่งนั้นก็คือ ปัญหาการขาดแคลน ครูคณิตศาสตร์ ครูวิทยาศาสตร์ ในระดับวิทยาลัยลงไปจนถึงระดับมัธยมศึกษา

๓๑

สพ. ๘/๓๕๓๗ (ส. ๓)

รัฐนิพร ๑๘/๓

ดังนั้นผมอยากจะฝากท่านประธานผ่านไปถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และ ขณก รัฐมนตรีช่วยทุกท่าน ทลความกรุณาได้เตรียมตัวเรื่องนี้ได้แล้วว่า ทำอย่างไรเราจะให้สถาบันไหน ผลิตครูคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เพราะว่า ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในระดับมหาวิทยาลัยนั้น คนที่จบสาขานี้ส่วนใหญ่แล้ว ไม่ไปประกอบอาชีพเป็นครู เพราะว่าการไปประกอบอาชีพเป็นครูนั้น

๑. สถานะทางสังคมก็ไม่ได้ ครูเลิกสินค้าไม่ได้ตั้งแต่ระดับวิทยาลัยลงมา เลิกตัวไปจนไม่ได้ว่าต้องเลิกคนดี ๆ เก่ง ๆ มาสอน ยิ่งครูประถมทิ้งแล้ว พลก นายไม่ต้องเลิก ทั้งหมดนี้ นายสอน พลเด็กจมาแต่ข้างไม่ได้ข้าง พลกครูแม่ กระผมจกราบเรียนลข่างนั้น ช่วยดำเนินการเรื่องนี้ที่ จะต้องรีบดำเนินการได้แล้ว เพราะว่าแม้แต่วิทยาลัยครูเองก็ขาดแคลนครูคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ โรงเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนประถมศึกษา ที่งเปิดททยาลโอกาสในปัจจุบัน ข่งขาดแคลนหนักดริบ ครูวิทยาศาสตร์ ครูคณิตศาสตร์ เพราะว่าในอดีตนั้น โรงเรียนประถมศึกษาบ้างครูโดยไม่มีวิชาเอก ทลให้สลยผ่านทลสลย ที่ง ก.ค. สร้างทลสลยเอาไปสลย จากวิชาเอกใดก็ข้างในอดีต แต่ปัจจุบันนี้รับเป็นวิชาเอก กระผมจึงนำกราบเรียนว่า เราถึงเวลาแล้วที่จะมาดูแลเด็กในส่วนที่เหลืล ศึกษาระมาข่งระดับอาชีวศึกษาและระดับอุดมศึกษา ประมาณ ๗๐,๐๐๐ - ๘๐,๐๐๐ คน ในส่วนที่เหลืลข่งในส่วนนี้ และก็ในเรื่องการเปิดสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อที่จะททยการรองรับเด็กที่ททยาลโอกาสข่งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เมื่อเด็กจมา ม. ๓ แล้วสามารถเข้าเรียนต่อได้ และสุดท้ายคือเรื่องการขาดแคลนครู คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ กระผมนำกราบเรียนท่านนี้ครึ่ท่านประธานที่เคารพ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณยุทธศิลป์ ผู้เสนอต่าง
และดอกเตอร์ลลิตา

นายวัชรินทร์ เกตะวันดี (เลย) : ขอใช้สิทธิพาดพิง
ท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : พาดพิงตรงไหนครับ

นายวัชรินทร์ เกตะวันดี (เลย) : พาดพิงที่เขียนจดหมาย
ฝากเด็ก ใส่ชื่อว่าฝากเด็กเสียเงิน ๘,๐๐๐ บาท ขอใช้สิทธิครับท่านประธาน
ผมคงไม่พูดอะไรมาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : สั้น ๆ ครับ ท่านวัชรินทร์

นายวัชรินทร์ เกตะวันดี (เลย) : ท่านประธานที่เคารพครับ
กระผม วัชรินทร์ เกตะวันดี ส.ส. เลย พรรคประชาธิปัตย์ โดยความรู้สึก
ส่วนตัว ผมเห็นด้วยกับเจ้าของญัตติทั้งท่านรัฐมนตรีช่วยขุนทอง และคุณลำพอง
พิลาสมบัติ นั่นคือปัญหาที่เราได้ประสบกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ที่พาดพิงถึงท่านเรื่องเขียนจดหมาย

นายวัชรินทร์ เกตะวันดี (เลย) : ผมขออภิปรายเพิ่มเติมอีก
นิดหน่อยครับท่านประธาน การที่เด็กไม่มีที่เรียนมันก็สร้างความเดือดร้อนให้แก่
ผู้ปกครองเป็นประจำเสมอมา อันนี้เป็นปัญหาของชาติของบ้านเมืองซึ่งเรายัง
แก้กันไม่ตก ต้องยอมรับนะครับ ผมจะขอชมท่านรัฐบาลโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ท่านรัฐมนตรีที่รับผิดชอบทางการศึกษา ผมคิดว่า ๒ ปีที่ผ่านมา การแก้ไข
ปัญหาของชาติในด้านการศึกษาได้ดีขึ้น ถึงแม้จะไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย กระผม
ก็ขอชมเชยว่าท่านได้เอาใจใส่ตั้งใจอย่างจริงจัง

นายวัชรินทร์ เกตะวันดี (เลย) : ในประเด็นที่พาดพิง
นั่นคือว่าเด็กซึ่งเป็นหลานเอง ก็อย่าให้ผมเอ่ยชื่อดีกว่านะครับว่ามีนัก
เหมือน ๆ กันทุกโรงเรียน อันนี้ต้องยอมรับแม้กระทั่งเราในฐานะกรรมการ
การศึกษา ได้เชิญอธิบดีที่เกี่ยวข้องในด้านการศึกษา ไม่ว่าจะกรมสามัญ
กรมการฝึกหัดครู

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ที่แจ้งเรื่องเขียนจดหมาย
ถ้าจะอภิปรายผมจะให้อภิปรายทีหลังได้

นายวัชรินทร์ เกตะวันดี (เลย) : ผมขอเรียนอย่างนี้
ท่านประธาน แล้วขออภิปรายภายหลังก็แล้วกันว่า มันเป็นความจริงซึ่ง
ยังแก้กันไม่ตกในวงการการศึกษา ต้องยอมรับ โรงเรียนเองถ้าไม่มีเงิน

เขาก็ไม่มีเงิน งบประมาณไม่มีให้เขา เขาจะเอาที่ไหนไปซื้อวัสดุอุปกรณ์
การเรียนการสอน ต้องขอรับครีบบ งบประมาณไม่มีให้เขาแต่จะให้เขา
ขยายห้องเรียน ขอขอบคุณครับท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณยุทธศิลป์ครับ

นายยุทธศิลป์ ฐาปนะกุล (นครราชสีมา) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายยุทธศิลป์ ฐาปนะกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดนครราชสีมา พรรคชาติพัฒนา กระผมและคณะคือคุณลำพอง พิลาสมบัติ
กระผม ยุทธศิลป์ ฐาปนะกุล คุณจิรมิตร อุดมธรรมภักดี และคุณสมชาย เพศประเสริฐ
คุณสุรศักดิ์ บัวขาว ได้เสนอญัตติด่วนเรื่อง ขอให้รัฐบาลแก้ปัญหาขาดแคลน
สถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และในระดับอุดมศึกษา
ท่านประธานที่เคารพ กระผมก็อยากจะใส่ในฐานะที่ผมเป็นผู้ที่ดำเนินการ
ในเรื่องนี้ร่วมกับคณะนั้น ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา คือสำนักงานคณะกรรมการ
การประถมศึกษาแห่งชาติ คือ สปช. นั้น ได้ดำเนินการเกี่ยวกับเด็กนักเรียน
ตั้งแต่ชั้นเด็กเล็ก อนุบาล จนกระทั่งถึง ป. ๖ นอกจากนั้นก็มีการ
ขยายโอกาสทางการศึกษาถึง ม. ๓ อีก ซึ่งขณะนี้ สปช. และผมมั่นใจ
เหลือเกินว่าดำเนินการไปเป็นที่เรียบร้อยเป็นส่วนใหญ่ แต่ปัญหามันเกิดขึ้น
อยู่ตรงที่ว่าระหว่างโรงเรียนประถมศึกษา คือ สปช. กับโรงเรียนมัธยม
ซึ่งขยายโอกาสใหม่ ซึ่งเรื่องนี้เดิมทีที่สุดและ สปช. ดำเนินการมาก่อน
โดยตลอด ตั้งแต่สมัยดอกเตอร์ก่อ สวัสดิ์พานิช กระผมถามว่ามีใครสรรเสริญ
ดอกเตอร์ก่อไหม ท่านรัฐมนตรีที่หนึ่งอยู่เคยพูดถึงดอกเตอร์ก่อไหม ท่านดอกเตอร์ก่อ
นี่แหละครับเป็นคนสร้างการศึกษาให้ประเทศชาติบ้านเมืองเราอย่างดีที่สุดคนหนึ่ง
โดย
จึงขยายการศึกษาภาคบังคับออก ท่านเห็นว่าการศึกษาเป็นเรื่องสำคัญ
ในการพัฒนา ถ้าหากว่าขาดการศึกษาแล้วผมมั่นใจเหลือเกินว่าทุกกระทรวง
ทบวง กรม ที่ท่านนั่งอยู่เดี๋ยวนี้ ไม่มีทางพัฒนาไปรอด ถ้าเราขาดการพัฒนา
บุคลากรเหล่านี้แล้ว ดังนั้นผมขอกราบเรียนให้ท่านประธานที่เคารพ
ตลอดไปถึงรัฐมนตรีทุกท่านได้ดูแลในเรื่องการศึกษาให้ดีที่สุด ทุกคนที่นั่งอยู่
ณ ที่นี้ หรือนอกที่นี้ก็ตามในประเทศไทย เป็นลูกศิษย์ที่มีครูบาอาจารย์ทั้งนั้น -----

ใครก็ไม่มีครูบาอาจารย์เป็นไปไม่ได้ ดังนั้นในเรื่องเหล่านี้ โดยเฉพาะเรื่องประถมศึกษา แม้แต่อนุบาลก็ยังขาดสถานที่เล่าเรียน ท่านเชื้อไหม ท่านรัฐมนตรีช่วยก็นั่งอยู่ ชานะครับ คนที่จะเข้าอนุบาลเดี๋ยวนี้ เด็กเล็กเดี๋ยวนี้ บางโรงเรียนก็แล้วกัน ในตัวจังหวัดใหญ่ ๆ เช่น จังหวัดนครราชสีมา หรือตัวจังหวัดสุรินทร์ อนุบาลต้องเสียเงินเสียทองเข้า ๕,๐๐๐ บาท ๕,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐,๐๐๐ - ๒๐,๐๐๐ บาท และบางครั้ง เลือกลงเอาด้วยว่าคนนั้นลูกแม่ทัพนายกองหรือเปล่า ลูกนายตำรวจหรือเปล่า ลูก ส.ส. หรือเปล่า เป็นอย่างนั้น ท่านประธาน นี่ขนาดระดับประถม และเรื่องนี้ผมก็ได้ปรึกษาหารือกับ ผอ.ปจ. ในจังหวัดนครราชสีมา ก็ได้แก้ไขปัญหาเหล่านี้ไป แก้ได้ แล้วเราก็ตั้งโรงเรียนขึ้นมาอีกเพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้ที่ปัญหาต่าง ๆ ของโรงเรียนประถมที่ขาดแคลนกันอยู่ ท่านเชื้อไหม ตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาที่หนึ่งใช้งบประมาณไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้านบาทขึ้นไป ได้ครบเครื่องทั้งหมด ไล่ไปตั้งแต่รั้วโรงเรียน บ้านพักครู โรงฝึกงาน อาคารอเนกประสงค์ ทางเดิน ทางเท้า รื้อลวดหนาม หรือรั้วคอนกรีตก็แล้วแต่ ตลอดทั้งเสาธงชาติ แต่โรงเรียนประถมไปดูสภาพความเป็นจริง เขาได้งบประมาณไป ๑ ล้านบาท ๒ ล้านบาท สร้างอาคารเรียน นอกนั้นก็หาเองทั้งหมด อันนี้ผมขอกราบเรียนเช่นนั้น ผมขอกราบเรียนท่านเสนาบดีซึ่งอยู่กระทรวงศึกษาธิการ ไปดูแลในเรื่องนี้ ผิดกันมากเหลือเกิน จริงอยู่ที่ท่านอาจจะอ้างว่าโรงเรียนประถมศึกษาไม่มีมาก ทุกตำบล ทุกหมู่บ้าน แต่โรงเรียนมัธยมมีเป็นตำบล ๆ หรืออำเภอหนึ่งมีตั้ง ๒ - ๓ โรงเรียน อย่างนี้เป็นต้นอย่าไปอ้างเลย นี่แหละท่านบอกว่าท่านชอบความทัดเทียม ความเสมอภาคทางการศึกษา ดังนั้นในส่วนนี้ก็ขาด ปัญหาต่าง ๆ มากมาย ระดับประถมศึกษาต้องขยายห้องเรียน โครงการขยายโอกาสต้องขยายห้องเรียนอีกมากมาย ดังนั้นในเรื่องนี้ผมก็ฝากท่านประธานไว้ด้วยก็แล้วกัน ท่านประธานที่เคารพ เรื่องการศึกษาผมต้องโทษกระทรวงศึกษาธิการอยู่วันยังค่ำ จะไม่ให้ผมโทษกระทรวงศึกษาธิการได้อย่างไร ในเมื่อท่านเป็นเสนาบดีที่รับผิดชอบในเรื่องนี้ท่านเป็นรัฐมนตรีที่รับผิดชอบในเรื่องนี้ มีรัฐมนตรีว่าการ รัฐมนตรีช่วย ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจะต้องรับผิดชอบทุกกระทรวง ทบวง กรม เงินไม่พอตรงไหนท่านจะไปหามาอย่างไร สำนักงบประมาณ ท่านเป็นรัฐมนตรี ท่านจะไปอยู่ใต้อาณัติของสำนักงบประมาณ ไม่ใช่ให้สำนักงบประมาณสั่งท่าน ท่านเป็นรัฐมนตรีต้องสั่งสำนักงบประมาณถึงจะถูกต้อง อัดอั้นตันใจกันมาทุกคน

ภายใน ๓๐๐ คน ทุกครั้ง ๆ เป็นอะไรกันนักหนา นี่แหละชาติบ้านเมือง
 ที่ท่านบอกว่าท่านจะพัฒนากันไป แก้ปัญหาให้จริงจัง ตรงไหนที่มาเพื่อ
 เอาตรงนั้น ไม่ใช่ว่าตำรวจเขากำผัดคนเดี่ยว หรือไม่ได้กำผัดเลย
 เอาไปเกษียณอายุ เอาไปประจำกองบัญชาการ เอาไปประจำ ถูกเรื่อง
 เมื่อไร นี่หรือคือคุณธรรม ผมได้ไปถึงกรมตำรวจด้วย ไปตรวจราชการ
 ไปตามม้อมตำรวจ เขาก็นั่งคุยกันอยู่ เขาก็นั่งทำงานอยู่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาเรื่องกระทรวงศึกษาดีกว่า

นายชุกชิลป์ ฐาปนกุล (เนครราชสีมา) : อันนี้ผมได้

ท่านประธาน ผมยกตัวอย่างให้ทราบเรื่องคุณธรรม ท่านประธานก็ชอบ
 เรื่องคุณธรรมอยู่แล้ว ดังนั้นในเรื่องนี้ เรื่องคุณธรรมเกี่ยวพันทั้งนั้น
 ผมถามว่าเกี่ยวพันทางการศึกษาไหม เกี่ยวพันทั้งนั้น พลตรี พลโท
 พลเอก พวกนี้เรียนหนังสือมาใหม่ เรียน มีครูบาอาจารย์ใหม่ มี
 ใครเลี้ยงผมว่าไม่มี ผมจะเลี้ยงต่อ

ทีนี้ต่อไป ท่านประธานที่เคารพ หันมาในเรื่องของกรมการฝึกหัดครู
 ผมจะพูดทุกกรม ในฐานะผมเป็นผู้รับผิดชอบ กรมการฝึกหัดครูมีหน้าที่อย่างไร
 ท่านประธานที่เคารพ มีหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการผลิตครู ผลิตครู
 ไม่ใช่ ครู ครู ให้แก่โรงเรียนและสถานศึกษาทั่วประเทศไทย
 อบรมครูก็ขาดวุฒิครู ให้มีวุฒิทางครู อบรมและส่งเสริมครูที่มีวุฒิอยู่แล้ว ให้มีวุฒิ
 ที่สูงขึ้น กำหนดและควบคุมมาตรฐานวิชาชีพครู ทำการวิจัยค้นคว้าเกี่ยวกับการ
 ฝึกหัดครู ตลอดจนผลิตตำราประกอบการเรียนการสอนเพื่อประโยชน์แก่นักศึกษา
 งานและโครงการที่จะดำเนินการเขอะแอะมหาศาล อันนั้นผมไม่ต้องไปล้วงลึก
 ถึงรายละเอียด อันนี้ผมพูดคร่าว ๆ เสียก่อน งบประมาณโดยประมาณ เพราะปีนี้
 ยังไม่ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องงบประมาณ ยังไม่ผ่านสภาผู้แทนราษฎร ผมประมาณ
 ให้ก็ได้ ว่าโดยประมาณปีนี้จะได้รับประมาณเท่าไร -----

ปี ๒๕๓๗ ได้รับ ๒,๓๕๒.๕ ล้านบาท ปีงบประมาณ ๒๕๓๘ โดยประมาณ ๖,๐๐๘.๕ ล้านบาท ก็เพิ่มขึ้นทุกปี ก็เบี่ยงเบนเป็นงบบุคลากร งบดำเนินการ งบลงทุน แต่ที่นี้ท่านประธานที่เคารพ งบประมาณเหล่านี้ ท่านรัฐมนตรีเคยดูไหม ดู ผมว่าดูแล้วตัวเงินนี้ต้องดูแล คำว่า ดูตัวเงิน หมายความว่า ดูตัวเลขอะไรต้องเข้าใจด้วย เดี่ยวจะหาว่าผมกล่าวหา รัฐมนตรีว่าไปดูแลตัวเงิน ตัวเงินคือตัวเลข เขาไม่ได้ให้รัฐมนตรีไปหยิบเงินหрокกรับในส่วนนั้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอโทษนะครับคุณยุทธศิลป์ พุดนิตน้อย ปัญหาเรื่องขาดแคลนที่ศึกษา

นายยุทธศิลป์ ฐาปนกุล (นครราชสีมา) : นี้ละครับ การงบประมาณ ถ้ามันขาดแคลนนี้ถ้าไม่เกี่ยวกับงบประมาณมันจะไปได้ หรือรับท่านประธาน ต้องขอภัย อันนี้ก็แจ้งให้ทราบ ต่อไปครับ ท่านประธานที่เคารพ ที่นี้จำนวนผู้สมัครสอบคัดเลือกเข้าในวิทยาลัยครูนี้ เอาประเด็นวิทยาลัยครูเสียก่อน เดี่ยวนี้เขาแบ่งออกเป็นสหวิทยาลัย สหวิทยาลัยก็มี สหวิทยาลัยล้านนา พุทธชินราช อีสานเหนือ อีสานใต้ ศรีอยุธยา ทวาราวดี ทักษิณ รัตนโกสินทร์ ท่านทราบหรือเปล่าท่าน ประธานที่เคารพ จำนวนผู้สมัครเขาสมัครกันอย่างไร ผมก็จะไล่ให้ท่าน ฟังว่า ล้านนาจำนวนผู้สมัคร ๘,๗๕๑ คน รับผิดชอบได้แค่ ๓,๕๘๕ คน พุทธชินราชสมัคร ๔,๕๒๐ คน รับผิดชอบได้ ๒,๘๓๕ คน อีสานเหนือจำนวน ผู้สมัคร ๘,๙๗๓ คน รับผิดชอบได้ ๒,๕๗๐ คน อีสานใต้รับสมัคร ๑๐,๒๖๖ คน รับผิดชอบได้ ๒,๓๖๕ คน ศรีอยุธยาจำนวนผู้สมัคร ๕,๕๓๒ คน รับผิดชอบได้ ๒,๘๖๕ คน ทวาราวดีจำนวนผู้สมัคร ๙,๗๖๕ คน รับผิดชอบได้ ๒,๕๙๐ คน ทักษิณจำนวนผู้สมัคร ๗,๘๐๑ คน รับผิดชอบได้ ๒,๕๕๐ คน รัตนโกสินทร์จำนวนผู้สมัคร ๒๔,๘๘๘ คน รับผิดชอบได้ ๕,๖๒๐ คน รวมทั้งหมดครับ จำนวนผู้สมัคร ๘๐,๕๙๖ คน รับผิดชอบได้เพียง ๒๓,๖๖๐ คน จะเหลืออีกจำนวน ๕๖,๙๓๖ คน ท่านประธานที่เคารพ จำนวนนี้สหวิทยาลัยทั้งหมด ๘ สหวิทยาลัยรวมแล้ว ๓๖ วิทยาลัยครู ซึ่ง ขณะนี้พวกเรากำลังจะทำให้เป็นสถาบันราชภัฏอยู่เพื่อความเป็นอิสระ ทางวิชาการ เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการ เพื่อความเป็นอิสระ ในการบริหาร ดังนั้นผมอยากจะฝากวิทยาลัยพวกนี้เหล่านี้ทั้งหมดให้คุณและ ประชาชนได้สัมผัสที่ประชาชนเขาให้ว่า เป็นมหาวิทยาลัยของคนบ้านนอก เป็นมหาวิทยาลัยของคนบ้านนอกบ้านนา คนที่อยู่ในพื้นที่อย่างอยู่โคราช

ท่านจะมาให้เรียนที่กาญจนบุรีใช่ไหม อยู่โคราช นครราชสีมาท่านจะให้
 มาเรียนที่จอมบึงใช่ไหม หรือจะให้มาเรียนที่กรุงเทพฯ ใช่ไหม ทั้ง ๆ ที่
 นโยบายของรัฐบาลสกัดคนที่จะเข้ากรุงเทพฯ อยู่แล้ว ไม่อยากให้อันมา
 ทำงานกรุงเทพฯ แต่เรื่องการศึกษาเหล่านี้ ท่าไม่วิทยาลัยเหล่านี้ไม่รับ
 เข้าไป ท่านดูสิครับประถมศึกษาไม่เคยโอดตรวจเลย ระดับประถมเขา
 โอดตรวจใหม่ครับ ป. ๑ ถึง ป. ๖ ม. ๑ ม. ๒ ม. ๓ เขาจะ
 โอดตรวจเพียงว่าไม่มีสถานที่เล่าเรียนเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้นเอง ก็
 ไม่เคยโอดตรวจ มีนักเรียนเท่าไรเขาจับไปหมด นั่นคือ พ.ร.บ
 การศึกษาภาคบังคับ เขามีหน้าที่ที่จะสอนคนให้เป็นมนุษย์ สอนคนให้
 มีคุณภาพเพื่อพัฒนาชาติบ้านเมือง ดังนั้นผมก็ฝากท่านรัฐมนตรีด้วยในเรื่อง
 เหล่านี้ อธิการบดีต่าง ๆ ท่านประธานที่เคารพ ในส่วนของวิทยาลัยครู
 เช่นกัน บางท่านก็กล่าวว่าคนที่จบครุมาแล้วไม่มีงานทำ ตกงาน ท่านลอง
 มาดูผลงานการวิจัยของเขาสิครับ เขาวิจัยออกมาแล้วเมื่อปีการศึกษา
 ๒๕๓๔ ผลการวิจัยของล้านนาก็ออกมาเลยคือสหวิทยาลัย มีการทำงาน
 ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ พุทธชินราชก็ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ อีสานเหนือได้
 ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ศรีอยุธยา ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ทวาราวดี ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์
 ทักษิณ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ รัตนโกสินทร์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ไม่ระบุอีกหนึ่ง
 จำนวน ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ -----

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าจากสถิติการวิจัยมีปี ๒๕๓๑ อีกครั้ง ปี ๒๕๓๑ ก็ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ นี่เป็นเอกสารหลักฐานซึ่งจะดูได้ อย่างนั้นการเรียนครู ขณะนี้เริ่มสมองไหลแล้ว ท่านเชื่อผมไหม ตั้งแต่มีเรื่องเงินประจำ ตำแหน่งเข้ามาเริ่มสมองไหลกันแล้ว ดังนั้นผู้บริหารทุกคนน่าจะเป็น ผู้อำนวยการทั้งหมดเสียทุกสถาบัน จะได้ไม่มีปัญหาในเรื่องของสังคม สมองจะได้ไม่ไหล

ท่านประธานที่เคารพ ที่นี้มาดูชีวิตศึกษา อาชีวศึกษา ท่านจะเห็นว่า สถาบันอาชีวศึกษาซึ่งเปิดระดับ ปวช. ปวส. หรือ ปวท. ก็ตามที่ ตลอดทั้งโรงเรียนสถาบันซึ่งเป็นเทคโนโลยีก็ตาม สถาบันเหล่านี้น่าจะรับนักเรียนเข้ามา ๗ ผมเข้าใจครับ รัฐมนตรี นั่งหน้าบึ้งเหตุผลเพราะอะไร เพราะไม่ได้งบประมาณ เพราะท่านไปให้อ่านางบประมาณมาก ให้อ่านางสำนักงานงบประมาณมากเกินไป แปรผัดทุกปี มีปัญหาทุกปี สำนักงานงบประมาณ ดังนั้นรัฐมนตรีต้องคุม สำนักงานงบประมาณสั่งท่านให้ได้ก็แล้วกัน ที่นี้ระดับ ปวช. ท่านประธานที่เคารพ มีผู้มาสมัครโดยประมาณ ๒๑๗,๒๙๗ คน ท่านดูตัวเลขถอะครับ ลูกหลานท่านจะอยู่ตรงไหน แผนรับได้เพียง ๙๐,๓๖๐ คน คิดแค่ได้ ๕๒ เปอร์เซนต์ ของจำนวนผู้สมัครเท่านั้นเอง ระดับ ปวส. มีผู้มาสมัคร ๖๓,๑๖๐ คน ท่านประธานที่เคารพ แผนรับได้เพียง ๕๒,๖๗๐ คน ผมเห็นตัวเลขแล้วคิดว่าคิดเป็น ๖๘ เปอร์เซนต์เท่านั้นเอง ระดับ ปวท. และระดับ ปวส. นั้น ก็รู้สึกว่ามีปัญหาที่พอสมควร ผมจะไม่ขอพูดในส่วนนั้น แต่ขอกราบเรียนว่าสถาบันนั้นขาดแคลนมาก ขาดแคลนหมายความว่าไม่มีสถาบันที่จะรองรับ ครูบาอาจารย์ไม่เพียงพอ จึงรับนักเรียนได้เท่านั้น ดังนั้นสิ่งเหล่านี้ควรจะทำให้ให้นักศึกษาเข้ามาเรียน ท่านประธาน ท่านเชื่อไหมว่ามนุษย์เราเกิดมา ถ้าหากว่าไม่ได้รับการศึกษาแล้ว เรียนแล้ว เราก็จะตกเป็นเบี้ยล่างของประเทศอื่น คนโง่ก็ตกเป็นเบี้ยล่างของคนฉลาด ท่านเห็นไหมหนังสือพิมพ์ลงข่าว ทำแท้งกันเท่าไร นี่ผมเปรียบเทียบให้ฟัง ทุกอย่างต้องมีการเปรียบเทียบ ท่านประธานที่เคารพ ถ้าเราไม่เปรียบเทียบ เราก็ไม่ทราบ ประเทศที่ฉลาดก็มีแต่การซุกค้ายทรัพยากรของประเทศที่ด้อยพัฒนาเข้ามาใช้ ออกมาใช้ทั้งหมด ท่านประธานที่เคารพ ต่อจากนี้ไป ผมก็จะสรุปที่ผมพูดมา

ท่านประธานที่เคารพ การแก้ปัญหา นักเรียนไม่มีที่เรียน และการรับฝากนักเรียนเข้าเรียน ปัญหาจะมีอยู่ ๓ ประเด็นเท่านั้น แต่สำคัญว่าผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองไปคิด ไปตรองกันหรือเปล่า วัน ๆ หนึ่ง เอาเวลาไปทำอะไรกันหมด หรือมีว่แต่รับแขก หรือมีว่แต่ทำอะไรอย่างอื่นกันอยู่ เพราะฉะนั้น ๑. คือแผนหลักระยะยาว เป็นเรื่องสำคัญมากแผนหลักระยะยาว จัดไว้ด้วย ที่บอกจัดให้ท่านรัฐมนตรีจัดหรือท่านจะให้เลขาฯ ท่านจัดก็แล้วแต่

ข้อที่ ๑ การกำหนดนโยบายการศึกษาของชาติ ขณะนี้ตามนโยบายมีความสัมพันธ์กันเพียงไร ตั้งแต่ระดับประถม มัธยมศึกษา และก็มีมา ระดับอาชีววะ ระดับอุดมศึกษามีความสัมพันธ์กันแค่ไหนอย่างไร ท่านมีแผนระยะยาวรองรับหรือยัง เรื่องผู้ที่จบการศึกษาแต่ละระดับนั้น สามารถเรียนต่อเนื่องได้โดยไม่มีปัญหา นักเรียนไม่มีที่เรียนเช่นปัจจุบันนี้หรือเปล่า อันนี้ท่านรับไปแก้ ข้อที่ ๑

ข้อที่ ๒ แผนการจัดการและการบริหารโครงสร้าง การผลิตครูที่ขาดแคลน การผลิตครูที่ขาดแคลนขณะนี้ เราก็ทราบอย่าง ส.ส. ฤดูหนาว พุดแล้วขัดแย้ง คณิตศาสตร์ขาดแคลนมากที่สุด วิทยาศาสตร์ขาดแคลนมากที่สุด บางครั้งท่านเชื่อใหม่วิทยาศาสตร์ก็คือเคมีชีววะ นั้นแหละครับวิทยาศาสตร์ทั่วไป หรือเพียว (Pure) วิทยาศาสตร์ ก็แล้วแต่ท่านว่าไปก็แล้วกัน นั่นคือ
รายละเอียด-----

ท่านทราบไหมครับ ขณะนี้ สบช. เปิดสอบเพื่อที่จะบรรจุวิชาเอกลงไป
 สู่วิทยาลัยซึ่งขยายโอกาสทางการศึกษานั้น ไม่มีครูไปสมัครก็มีบางพื้นที่
 มีแล้วก็ไม่เพียงพอก็มี อันนี้ผมขอทราบเรียนว่า เราควรจะทำเรื่องผลิต
 บุคลากรระดับนี้ เดี่ยวสมองจะไหลหมดนะครับ ท่านประธานที่เคารพ
 ขณะนี้ไหลมากนะครับครู ใครอย่าไปคิดว่าครูไม่ไหล มันสมองไหลแล้ว
 ได้มีการวิจัยข้อมูลตัวเลขที่ขาดแคลนในแต่ละสายวิชาเพียงใด และได้
 มีการวางแผนการผลิตครูในสายวิชาแก้ปัญหาการขาดแคลนไว้ให้สมบูรณ์
 เป็นปัจจุบันเพียงใดทุกระดับการศึกษาที่มีปัญหาการขาดแคลนครูเฉพาะ
 วิชา นั้น ๆ อันนี้เป็นข้อเสนอแนะและสรุปด้วยนะครับ ผมไปนั่งเขียนมา
 เมื่อคืนทำการบ้านอย่างดี

ข้อที่ ๓ การได้ตัวเลขจากแผนการรับนักเรียนที่จบการศึกษา
 แต่ละระดับ แล้วนำมากำหนดเป็นแผนรองรับในการจัดอัตรากำลังครู
 จำนวนโรงเรียนสถานศึกษา อุปกรณ์การศึกษา และจำนวนสถานศึกษา
 ทุกระดับ จะเป็นการแก้ปัญหาให้นักเรียนไม่มีที่เรียนได้อย่างสมบูรณ์แบบ
 ครบวงจร ตามที่กระผมกล่าวไว้เมื่อข้อ ๑ ข้อ ๒ ข้อที่ ๔ การพัฒนา
 คุณภาพของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้บริหารการศึกษา ควรให้อิสระทาง
 ด้านความคิดสร้างสรรค์ ไม่มีแรงกดดันใด ๆ จากทางนักรการเมือง
 ในการบริหารงานในสถานศึกษา อันนี้ผมอยากจะขอทราบรายละเอียด
 เล็กน้อย ผู้บริหารสถานศึกษาต่าง ๆ ก็แล้วกันไม่ว่าจะเป็นประถม
 ไม่ว่าจะ เป็นมัธยมหรืออาชีวะหรือสถาบันราชภัฏหรือเทคโนโลยีต่าง ๆ
 อะไรก็ตาม ต้องยึดที่บ้าน วัด โรงเรียนอยู่อย่างไร สถานที่ราชการ
 ถ้าไม่ยึดบ้าน วัด โรงเรียนแล้วผมว่าไปไม่รอดเกิดปัญหาขึ้นมา ฉะนั้น
 เพื่อความเจริญของสถาบันเหล่านี้ก็ควรจะต้องยึด ไม่ใช่ว่าอยู่พอแต่งตั้ง
 ไปเป็นผู้ช่วยการโรงเรียนก็ใหญ่โตกันหมด พุดจากกับมนุษย์ก็น่าจะพุดกัน
 รู้เรื่องในภาษามนุษย์ ๆ ด้วยกัน ไม่ใช่กระโชกโงกฮากใส่ประชาชนใส่
 ผู้ปกครองนักเรียน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : สรุปได้แล้วครับ

นายยุทธศิลป์ ฐาปนกุล (นครราชสีมา) : ก็กำลัง
 สรุปครับ ก็ขอชี้แจงรายละเอียดเล็กน้อยท่านประธาน

ข้อที่ ๕ ให้เอกชนได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา การลงทุน
 การบริหารการศึกษา ให้มีคุณภาพโดยการส่งเสริมจากรัฐในรูปแบบ อันนี้

ผมก็เคยกล่าวไว้แล้วในที่ประชุมอันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ เรื่องของโรงเรียน เอกชนนั้น เขาเรียกว่าคูปองทางการศึกษา เคยพูดไปแล้วในรายละเอียด อันนี้ ก็ฝากท่านรัฐมนตรีไว้ด้วย ควรจะรีบ ๆ ออกเพราะว่าโรงเรียน เอกชนเขากวามาก

ข้อที่ ๖ การจัดงบประมาณให้แก่สถานศึกษาก็คือ การวาง ระเบียบการใช้เงินบำรุงการศึกษาแก่สถานศึกษาก็คือ ควรให้อิสระแก่ สถาบันการศึกษา ให้เกิดความคล่องตัวในการดำเนินงานเรื่องงบประมาณ ของสถานศึกษานั้น ๆ ให้มาก ท่านประธานที่เคารพ การวางแผน ระยะสั้น เมื่อถึงระยะยาวนะครับ

ข้อที่ ๑ การวางแผนรับนักเรียนก่อนสิ้นปีการศึกษาต้อง วางไว้ให้หมดถ้าท่านวางไม่ได้ เลขาฯ ท่านวางไม่ได้ บอกผม ผมจะช่วยวาง เรียกตัวไปเลยผมจะไปช่วยทำเลย

ข้อที่ ๒. การสำรวจจำนวนนักเรียนในแต่ละระดับของ สถานศึกษา ตามปกติเขาจะสำรวจก่อน ๑๐ มิถุนายน เขาจะได้ตัวเลข วันที่ ๑๐ มิถุนายนของทุกปีเป็นหลัก และที่สำคัญคือการรับเพิ่มหากมี จำนวนนักเรียนเข้าสมัครเรียนเกินความต้องการ จะมีแผนการขยาย ปริมาณการรับได้สูงสุดที่สัมพันธ์กับการเตรียมกำลังครูอย่างไร

ข้อต่อไปข้อที่ ๓ การจัดหาครูอาจารย์เป็นสิ่งที่สำคัญมาก สถานศึกษาหรือห้องเรียนเพิ่มเติม สิ่งเหล่านั้นต้องเตรียมไว้ให้หมดครับ ไม่ใช่ว่าแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปวัน ๆ หนึ่ง เหมือนกับเอาข้าวสารมา กรอกหม้อแก้หน้าไปวัน ๆ หนึ่ง หุงแล้วก็กิน กินแล้วมือเข้าไปหามา กรอกหม้ออีกมันก็ไม่เข้าท่า

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาแผนระยะสั้นครับ

นายยุทธศิลป์ ฐาปนะกุล (นครราชสีมา) : ข้อ ๔ การเปิดโอกาสให้ครูผู้สอนซึ่งเป็นบุคคลภายนอกที่จะเชิญมาสอน อันนี้ สำคัญมากบุคลากรข้างนอกเยอะแยะไป แต่อัตราการจ้างของ กระทรวงศึกษาธิการหรือของทบวงมหาวิทยาลัยก็แล้วแต่ บุคคลเหล่านั้น อยู่ตามโรงงานเยอะแยะ แล้วเขาได้ค่าจ้างสูง ๆ -----

เขาเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถมาก บางครั้งเขาจ้างไปจากสถาบัน
ของรัฐเอาเข้าไปอยู่ สูงกว่า ดังนั้นอัตราค่าจ้างที่ท่านให้ไม่พอเพียงหรอก
ท่านจะต้องให้สูงกว่านั้น เพื่อที่จะดึงเขาเข้ามาในเรื่องการช่วยสอน
ช่วยเป็นวิทยากรพิเศษ ท่านประธานที่เคารพ ผมก็คงจะสรุปเพียงเท่านั้น
และเอกสารนี้เดี๋ยวผมก็จะยื่นให้กับท่านรัฐมนตรีหรือตีศรก็แล้วกัน เพราะว่า
ท่านรัฐมนตรีตัวจริงไม่อยู่ คือรัฐมนตรีว่าการ เดี่ยวผมจะส่งให้ท่าน
เพราะถ้าผมพูดต่อไปมันจะยาว ท่านประธานที่เคารพ กระจผมก็คงจะ
ฝากท่านประธานไว้มาก ๆ ไม่ใช่เพียงเท่านี้ ก็ฝากท่านประธานไว้
และต่อไปถึงรัฐมนตรีทุกท่านขณะนี้ซึ่งท่านนั่งอยู่ เป็นผู้รับผิดชอบในเรื่อง
การศึกษาทั้งหมด อย่าไปพูดปฏิเสธว่า ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้า
ไม่รู้เรื่อง ขออภัยเรื่องเหล่านี้ ก็ขอฝากท่านไว้และขอให้แก้ไขด้วย
ความรวดเร็ว เอาให้เรียบร้อย รวดเร็ว แน่นนอน ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมจะพยายามให้พูดได้
ทุกพรรค ดอกเตอร์ลลิตา ผมรับปากไว้ เดี่ยวก็คุณเอกภาพ และคุณสันติ

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ดิฉัน ลลิตา ฤกษ์สำราญ ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร
ในญัตติที่ได้มีผู้เสนอปัญหาเกี่ยวกับการที่นักเรียนไม่สามารถที่จะเข้า
ศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งของ
กรมการฝึกหัดครูนั้น มีเพื่อนสมาชิกหลายท่านได้อภิปรายไปมาก
พอสมควรแล้ว ดิฉันคงจะไม่ใช้เวลามากนักเพื่อที่จะให้เพื่อนสมาชิกอื่น
ได้แสดงความคิดเห็น ท่านประธานที่เคารพ ปัญหาในเรื่องของการที่
นักเรียนไม่สามารถที่จะเข้าศึกษาต่อได้นั้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เพื่อนสมาชิกได้ยื่นปัญหาโดยตรงถึงกรมการฝึกหัดครู คือสถาบันราชภัฏ
ทั้งหมด ๓๖ แห่ง ว่าขอให้รับนักเรียนเพิ่มขึ้นนั้น อันที่จริงตัวดิฉันเองนั้น
อยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า เราควรจะมองการจัดการศึกษา
ทั้งระบบ ดิฉันเองไม่อยากจะโทษกรมการฝึกหัดครู และก็ไปบีบ
กรมการฝึกหัดครูบอกว่า ต้องรับ ๆ เพราะว่าภาระในการจัดการ
อุดมศึกษานั้นไม่ใช่อยู่ที่กรมการฝึกหัดครูแต่เพียงกรมเดียว ดิฉันอยากจะ
ให้มองดูการศึกษาทั้งระบบรวมไปจนถึงทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งได้มี
หน้าที่ดูแลในเรื่องของการจัดการอุดมศึกษาโดยตรงยิ่งกว่ากระทรวง
ศึกษาธิการ เพราะว่าได้ทำหน้าที่ทุก ๆ ระดับ ท่านประธาน ถ้าเรา

พิจารณาถึงการสอบเอนทรานซ์ของทบวงมหาวิทยาลัยที่เด็ก ๆ สอบพลาด ต้องเรียกว่า การสอบเอนสะก้าน คือสอบตก กลัวกันมากเลย ต้องเรียกว่า เอนสะก้าน เดี่ยวนี้ไม่ทราบที่ท่านรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัยได้ทราบบ้างหรือเปล่าว่า การสอบของท่านนั้นเด็กเรียกว่า เอนสะก้าน ไม่ใช่เอนทรานซ์ คือสอบตก และเห็นภาพจากการ์ตูนหนังสือพิมพ์ เด็ก ๆ บางคนก็กอดกัน บางคนก็ร้องไห้ ร้องไห้ดีใจบ้างว่าสอบติด บางคนก็ร้องไห้เสียใจเพราะสอบตก ดิฉันไม่ทราบว่าท่านรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัยในฐานะที่ดูแลการจัดการอุดมศึกษาตรงนี้ได้เกิดความรู้สึกอย่างไรต่อภาพที่เห็นปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ เพราะเราต้องยอมรับความจริงอันหนึ่งว่า การสอบเข้าของทบวงมหาวิทยาลัยนั้นเป็นการสร้างปัญหาส่วนหนึ่งซึ่งสะสมมาต่อที่ทำให้เด็กส่วนหนึ่งนั้นไม่มีโอกาสที่จะเข้าเรียนและก็พลาด และก็ต้องมาออกกันอยู่ในสถาบันราชภัฏ เพราะว่าเป็นสถาบันที่รองรับ มหาวิทยาลัยรามคำแหงและมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชนั้น แม้ว่าท่านจะประชาสัมพันธ์ว่าอย่าเสียใจ ใครที่สอบไม่ได้ยังมีมหาวิทยาลัยเอกชน มหาวิทยาลัยของรัฐเอง คือสุโขทัยธรรมมาธิราชและมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งค่าหน่วยกิตถูก ๆ ก็มีเพื่อนสมาชิกหลายท่านได้อภิปรายไปแล้วว่าทำไมถึงไม่อยากจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตัวดิฉันเองนั้นเป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ในมหาวิทยาลัยรามคำแหงค่อนข้างที่จะเข้าใจสภาพของเด็กที่พลาดจากการสอบเอนทรานซ์แล้วไม่อยากจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพราะสภาพของการที่จะต้องแย่งเข้าไปหาเก้าอี้ที่นั่งเรียน เพราะเด็กที่เพิ่งจบออกมาจากโรงเรียนมัธยมใหม่ ๆ คั้นเคยกับระบบที่นั่งอยู่ในห้องเรียนเพียง ๓๐ - ๔๐ คน -----

แล้วมานั่งอยู่ในห้องเรียน ซึ่งดิฉันคิดว่าใหญ่ยิ่งกว่าห้องประชุมสภาผู้แทนราษฎร
แห่งนี้เสียอีก ทั้งแออัดกันเป็นพัน ๆ คน แล้วก็มาแข่งกัน เด็กนั่งกันอยู่

ข้างหลัง มองหน้าอาจารย์ก็มองไม่เห็น ต้องมานั่งเรียนจาก ทีวี ได้ยินบ้าง
ไม่ได้ยินบ้าง แล้วเด็กหลุดออกมาจากโรงเรียนมัธยมใหม่ ๆ ซึ่งเคยอยู่
๓๐ - ๕๐ คน มีอาจารย์คอยจ้ำจี้จ้ำไช เขากลัวสภาพอย่างนั้น ปัญหาของ
ทบวงมหาวิทยาลัยก็บอก บอกว่าจำนวนการรับจำกัด อันนี้ดิฉันยังไม่พูดถึง
แต่ดิฉันอยากจะพูดถึงจำนวนส่วนหนึ่งของการที่เด็กสละสิทธิ์จากการสอบเข้า
ทบวงมหาวิทยาลัยไม่ได้ ท่านรัฐมนตรีทบวงก็คงจะทราบว่ามีประมาณ
เกือบ ๘,๐๐๐ คน ตัวดิฉันเองก็เสียชีวิตเสียเงินในจำนวนที่หนึ่งที่ต้องสูญเสียไป
เพราะการลงทุนทางการศึกษานั้น รัฐบาลได้ทุ่มเทงบประมาณลงไปมากมาย
เกือบ ๕๐๐ ล้านบาทสำหรับส่งบุตรหลานเข้าศึกษาในทบวงมหาวิทยาลัย ลงงเงินประมาณ
ที่ให้กับทบวงมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งตัวเลขสูงต่ำไม่เท่ากัน
เมื่อเทียบกับงบประมาณที่กรมการฝึกหัดครูหรือวิทยาลัยต่าง ๆ ใน
กระทรวงศึกษาธิการได้รับ ดิฉันเสียชีวิตเงินจำนวนนี้ เพราะค่าใช้จ่ายต่อหัว
ซึ่งได้เคยมีการวิจัยออกมาว่าค่าใช้จ่ายต่อหัวในแต่ละสาขานั้นสูงเพียงใด
เมื่อเทียบกับการจัดการศึกษาในระดับกระทรวงศึกษาธิการ เพราะฉะนั้น
การที่ทบวงมหาวิทยาลัยไม่เร่งรีบแก้ไขปัญหา ปัญหาของการที่เด็กสละสิทธิ์
ออกไปแล้วไม่สามารถที่จะเอาเด็กเข้าไปชดเชยในส่วนที่ขาดได้ แล้วก็ต้อง
สูญเสียอย่างนี้ทุกปี ๆ รวมทั้งเด็กที่สอบติดในคณะใดคณะหนึ่งแล้ว ปีหน้าลอง
ออกมาสอบใหม่ ถ้าเกิดติดก็ออกมาจากคณะเก่า เคยมีตัวเลขจากของ
มหาวิทยาลัย เพราะตัวดิฉันเองนั้นก็ยังมีเพื่อนอยู่ บอกว่าพอเข้าปี ๑ ได้
อย่างเช่นคณะวิทยาศาสตร์ เรียนไปได้ปีหนึ่ง พออีกปีหนึ่งเกิดมาสอบ
วิศวะติดเด็กก็ออก พอจนกระทั่งสุดท้ายเด็กเหลืออยู่ไม่กี่คน เพราะฉะนั้น
เราลองมานึกถึงภาพของเด็กที่สอบเข้าทบวงได้แล้วก็เรียนไปแล้วปีหนึ่ง
ไม่เรียนจำนวนหนึ่ง เด็กที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้สละสิทธิ์ไม่เรียน
อีกจำนวนหนึ่ง ภาพเหล่านี้จำนวนนักเรียนเหล่านี้เป็นการไปกีดกัน
จำนวนที่หนึ่งของเด็ก ซึ่งเขามีความตั้งใจอยากจะเข้าไปเรียน ทบวงมหาวิทยาลัย
น่าจะต้องเร่งรีบที่จะแก้ไขปัญหายังนี้รับด่วน ว่าทำอย่างไรจึงจะทำให้
จำนวนของเด็ก ระบบการสอบ ดิฉันจะยังไม่พูดถึงไปถึงตรงนี้เพราะคิด
จะพูดถึงเรื่องนี้อย่างจริงจัง เมื่อพูดถึงงบประมาณเข้าสภา ดิฉันจะต้องพูดถึง
ระบบการจัดสอบของทบวงมหาวิทยาลัย แต่อยากจะพูดถึงปัญหาตรงนี้

หมึกหมมตตลอดมาทำให้จำนวนนักเรียนเป็นหมื่น ๆ คนไม่มีที่นั่งสอบ สูญเสียที่นั่งไปทบวงมหาวิทยาลัย ดิฉันคิดว่าการจัดการศึกษาของบ้านเราเป็นดิฉันเห็นด้วยกับเพื่อนสมาชิกที่ว่ากระทรวงศึกษาธิการต้องรับผิดชอบ แต่ไม่ใช่ทั้งหมด เรายังมีทบวงมหาวิทยาลัยซึ่งดูแลส่วนนี้อยู่ ทำไมไม่มีใครพูดถึงตัวดิฉันเองนั้นเห็นภาพของเด็กที่มาฝาก ในฐานะที่เป็นสมาชิกผู้แทนราษฎรอยู่ ดิฉันต้องไปฝากสถาบันราชภัฏทั้ง ๖ แห่ง หรือที่เรียกว่าสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ ทุกคนก็มา อาจารย์ฝากหน่อลูกอชากจะเข้าสวนดุสิต สวนสุนันทา เพราะเป็นพื้นที่ที่อยู่ในเขตดุสิต ตัวดิฉันเรียนท่านประธานตรง ๆ ว่าดิฉันเกรงใจท่านอธิการสถาบันราชภัฏทุกแห่งจริง ๆ เพราะมีความรู้สึกเหมือนกับเราไปใช้อิทธิทธิทธิเดชในการที่จะไปฝากเด็กเข้าเรียนในขณะที่มีเด็กอีกหลาย ๆ คนที่เข้าไม่ได้ แต่ว่าตัวดิฉันไม่ได้ฝาก แต่จะทำอย่างไรได้ เพราะทุกคนร้องท่มร้องไห้มา บางคนก็บอก ว่ามีลูกชายคนแรกเลยสอบเข้าที่ใหม่ก็ไม่ได้ เอ็นทรานซ์ก็ไม่ติด จะเข้าสถาบันของสวนดุสิตก็ยังสอบไม่ได้อีก แล้วลูกคนโตด้วยชายของอชากจะให้ลูกมีที่เรียน ดิฉันมองสภาพอย่างนี้ ในฐานะที่เป็นนักศึกษามาก่อน ดิฉันอยากจะมองว่าการแก้ปัญหาที่เรา กำลังจะพูดถึงขณะนี้ไม่ใช่จะมาพูดจากกรมการฝึกหัดครู มาของงบประมาณ ๕๐ ล้านบาท ดิฉันไม่เห็นด้วย วิธีการแก้ไขปัญหายังนี้ปีหน้าก็ต้องมาขออีก ๕๐ - ๖๐ ล้านบาท ตัวดิฉันเองนั้นเคยเรียนท่านรัฐมนตรีหรือดิศร ในฐานะที่เคยเคารพนับถือกันมา ตั้งแต่สมัยที่ยังอยู่ฝ่ายค้านด้วยกัน เดสพูดถึงการที่จะต้องพัฒนาสถาบันการอุดมศึกษาในกระทรวงศึกษาธิการว่าไม่อาจเขาหรือจัดการอุดมศึกษาด้วยกันแต่งบประมาณที่เราได้รับสัมมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งของทบวงมหาวิทยาลัยยังไม่ได้ไม่อาจเขาหรือ ทำไมไม่ติดที่จะช่วยกันพัฒนาสถาบันของบ้านเราแยกออกไปสิ ไปให้เข้าสังกัดของทบวงมหาวิทยาลัยงบประมาณท่านจะได้ได้ ท่านอธิศรท่านบอกกับดิฉันว่าอย่างไรละ ท่านประธานท่านบอกบอกว่าพี่เอื้อย จะทำอย่างไรได้ข้าราชการเป็นใหญ่ ทำอย่างไรก็ไม่รู้ จะทำอย่างไรก็ไม่ได้ ดิฉันต้องต่อว่าท่านตรง ๆ ตรงนี้ เราเป็นนักการเมือง เราเป็นผู้กำหนดนโยบาย ท่านสังข์ทอง ศรีธเรศ ก็เคยเป็นกรรมาธิการการศึกษายู่ด้วยกัน-----

ทำไมเมื่อเราเข้าไปบริหารประเทศแล้ว เราอยู่สังกัดพรรคร่วมรัฐบาล ปัญหาอย่างนี้เป็นปัญหาที่ต้องช่วยกันดูแลแก้ไข ไม่ใช่จะมาบอกว่าข้าราชการไม่ยอมพี่เอื้อย ไม่ได้ เมื่อเรารับอาสาเข้าไปทำหน้าที่ตรงนี้ ต้องเข้าไปดูแลและจัดการ ไม่ใช่ให้พวกเราต้องมานั่งยื่นอุทธรณ์อยู่ในสภานี้ ดิฉันว่าน่าอายเหลือเกินที่ปัญหาเรื่องเด็กไม่มีที่เรียนต้องมาใช้เวลาของสภาเอามาพูดกันในสภา ทั้ง ๆ ที่ผู้ที่เสนอญัตตินั้นก็คือท่านขุนทอง ภูผิวเดือน ก็อยู่ในซีกของรัฐบาล แต่ดิฉันก็ตั้งใจที่ได้มีโอกาสที่ต้องนำปัญหาอันนี้สู่คณะรัฐบาล เพื่อที่จะต้องแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างจริงจัง ปัญหาในเรื่องของการที่เข้ารับไม่ได้แล้ว เด็กสอบได้เท่าไร ท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยเคยเป็นอาจารย์อยู่ในมหาวิทยาลัยคงจะยืนยันได้กับเหมือนที่ดิฉันจะกล่าวต่อไปนี้ว่า การรับไม่ได้มันไม่จริงหรือก มันรับได้แต่เราไม่รับต่างหาก การกำหนดชั่วโมงสอนของอาจารย์ว่า มหาวิทยาลัยตัวดิฉันเองเคยเป็นอาจารย์มาแล้ว กำหนดว่าสอนไม่เกิน ๖ ชั่วโมง อย่างต่ำ ๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์เป็นภาระหน้าที่ที่ต้องสอน แต่ถ้าเกินจากนี้ไปแล้ว เรามีสิทธิที่จะขอเงินสอนเพิ่มพิเศษได้ ๑๐๐ บาทหรือ ๑๕๐ บาท ในวิทยาลัยครู หรือสถาบันราชภัฏก็เหมือนกัน กำหนดเอาไว้ว่า ๑๒ ชั่วโมง เพราะฉะนั้นพอเกินจากนี้เราไปตั้งแผนเอาไว้ เราไปใช้อัตราของการรับว่าครู ๑ คนเด็กต้องกี่คน เพราะฉะนั้นพอเกินครู ๑ คนเด็ก ๕๐ คน พอเกิน ๕๐ คนบอกรับไม่ได้แล้ว สอนไม่ได้ ดิฉันอยากให้ท่านรัฐมนตรีไปดูโรงเรียนของเอกชนตั้ง ๆ โรงเรียนอนุบาลบอกว่ารับได้ ๒๕ คน นี่คือเอาหลักวิชาการมาพูดกันเลย อนุบาล ๑ คน ครู ๒๕ คน โรงเรียนตั้ง ๆ ใด ๆ ไปฝากเอาแป๊ะเจี๊ยะเอาไปให้เขา เอาเงินไปให้ ๑ คนต่อ ๕๐ คนก็เห็นสอนกันเฉยไม่เห็นจะเป็นอะไร แต่ทำไมโรงเรียนของรัฐบาลต้อง ๑ คนต่อ ๒๕ คน เพราะฉะนั้นอันนี้ดิฉันคิดว่าเราน่าจะได้มีการสำรวจอย่างจริงจัง เคยมีผลการวิจัยของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ วิจัยออกมาชัดเจน ถึงการใช้ประโยชน์อาคารสถานที่ รวมทั้งประสิทธิภาพของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยระบุออกมาชัดเจน เมื่อเทียบภารกิจของอาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัยของรัฐกับอาจารย์ ซึ่งสอนในมหาวิทยาลัยของเอกชน ตัวเลขยืนยันออกมาชัดเจนว่า ถ้าเอาอาจารย์ในมหาวิทยาลัยของรัฐออกครึ่งหนึ่งก็ยังสามารถทำการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้ดิฉันคิดว่า

เป็นหน้าที่ที่ทบวงมหาวิทยาลัย รวมทั้งกระทรวงศึกษาธิการจะต้องเร่งรีบ
 ที่จะต้องเข้ามาดูแลปัญหาในส่วนเหล่านี้ มิใช่เพิกเฉย แล้วก็มาบอกว่า
 งบประมาณไม่พอ อะไรไม่พอ ขอ ดิฉันไม่เคยติดใจในเรื่องของงบประมาณ
 สนับสนุนมาโดยตลอด แต่เราจะต้องแก้ไขปัญหานี้ต่อไปอย่างจริงจัง
 มิใช่ปีหน้าก็ต้องมีอีก ปีนี้ ๑๐,๐๐๐ คน ปีหน้าอีกก็ همین ดิฉันเสียย
 ตัวเลขที่มีเพื่อนสมาชิกได้แสดงให้เห็นว่า มีนักศึกษาเอาเฉพาะที่กรุงเทพฯ
 อยากจะเข้าศึกษาต่อในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์หรือสถาบันราชภัฏถึง
 ๒๕,๐๐๐ กว่าคน แต่สามารถรับได้เพียง ๕,๐๐๐ คน ถ้าเรามองดูตัวเลข
 ที่นักเรียนสละสิทธิ์จากทบวงมหาวิทยาลัยเกือบ ๙,๐๐๐ คน ถ้าเด็กเหล่านั้น
 ไม่สละสิทธิ์แล้วมีที่เรียนอยู่ในทบวง ปัญหาของรัตนโกสินทร์ เด็กจะได้
 มีที่เรียนอีกมากเท่าไร ได้เคยมองถึงปัญหาอย่างนี้หรือไม่ สถาบันราชภัฏ
 เองนั้นดิฉันอยากจะฝากถึงท่านรัฐมนตรีที่ดูแลกรมการฝึกหัดครูอยู่
 การที่นักเรียนไม่เรียนนั้น ทว่าเข้าไม่ได้นั้นตัวดิฉันเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
 ของสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ เพราะฉะนั้นปัญหานี้ได้เคยพูดกันแล้วในที่
 ประชุมสภาของสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ถึงจำนวนของคนเข้า และก็คนไม่เข้า
 น่าตกใจมากเลยท่านประธานถ้าท่านทราบว่ เดี่ยวนี้สาขาที่ท่านขุนทอง
 เมื่อคืนนี้มาพูด สาขานี้ ๑ ต่อเท่าไร ดิฉันได้รับทราบรายงานมาแล้ว
 เพราะดิฉันเป็นกรรมการอยู่ในสหวิทยาลัย สาขานี้ ๑ ต่อเท่าไร มีสาขา
 อื่นหนึ่งที่น่าตกใจเหลือเกินที่ท่านควรจะได้รับทราบ คือสาขาครู ขณะนี้
 คนไม่อยากจะเข้าเรียนครู แม้กระทั่งท่านรัฐมนตรีว่าการสัมพันธ์ เมื่อคืนที่ได้
 กล่าวบอกว่าสถาบันราชภัฏนั้น ขณะนี้แนวโน้มการผลิตได้ลดลงแล้วพูดออกมา
 อย่างภูมิอกภูมิใจว่าเปิดรับสาขาอื่น ๖๐ เปอร์เซ็นต์ เปิดรับครูเพียง ๔๐ เปอร์เซ็นต์
 ดิฉันฟังแล้วดิฉันอายแทนตรงที่ว่า กรมการฝึกหัดครูนั้นเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญในเรื่อง
 ของการผลิตครูมา ๑๐๐ กว่าปี แต่ขณะนี้กรมการฝึกหัดครูกำลังทำลายค่านิยม
 ของครูเอง คนไม่อยากจะเข้ามาเรียนครูแล้ว -----

มีการสัมมนาของสภาการศึกษาที่โรงแรมดิเอ็มเมอรัลเมื่อต้นเดือน
 พฤษภาคม นักวิชาการได้เข้ามาถกกันว่าทำอย่างไรจึงจะจูงคนเข้ามา
 เรียนครู เพราะคนที่อยากเรียนแล้วร้องเรียนกันทั้งหมดว่าอยากเข้านั้น
 ไม่ได้อยากเรียนครูเลย จนจะต้องมาหาทางกันแล้วว่า จะต้องเอาทุน
 ไปจูงใจ เอาคนเข้ามาเป็นแบบเก่า ให้ทุนเรียนให้อะไร ดิฉันกล่าว
 ในที่ประชุมของการประชุมวันนั้นว่า อ้อๆ ไปโทษใครเลย ว่าทำไมคนถึง
 ไม่อยากเรียนครู คนที่ทำลายค่านิยมของความเป็นครูก็คือ กรมการ
 ศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ รัฐบาลเอง เข้ามาขึ้นอยู่กับสภา ขอลบ
 คำว่า ครู วิทยาลัยครู อายเขา ถ้ามีคำว่า ครู แล้วคนไม่อยากเข้ามา
 เรียนครู ขอตัดคำว่า ครู วิทยาลัยไม่เอา ขอเป็นสถาบันราชภัฏ แม้กระทั่ง
 ที่จะเสนอเข้ามาอีกที่ท่าเรือมนตรีได้พูดไปว่าเตรียมจะเข้า ดิฉันอยากจะ
 กราบเรียนท่านนะคะว่า เราอย่าหลอกตัวเอง เราอย่าพยายามหลอก
 ตัวเอง อย่าพยายามเปลี่ยนเนื้อและมันก็ยังเป็นคนเก่าอยู่ ถ้าเราจะ
 ปรับปรุงนั้น ปรับปรุงให้ดีขึ้นกว่านี้ ดิฉันต้องติตั้งท่าน เพราะในเรื่อง
 ของปัญหาของการที่เด็กไม่มีที่เรียนนั้นน่าจะพิจารณารวมไปถึงเรื่อง
 ปัญหาว่า มีคนอยากจะเรียนบางสาขาเกิน มีคนไม่อยากเรียนในบางสาขา
 สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นภาระหน้าที่ที่รัฐบาลจะต้องเข้ามาดูแล โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งที่เพื่อนสมาชิกได้กล่าวไปบอกว่า ขณะนี้ครูวิทยาศาสตร์
 ครูคณิตศาสตร์ขาดแคลน นี่ต่อไปก็จะเป็นปัญหาอีก ท่านได้วางแผนอันนี้
 ไว้หรือเปล่า ทำไมถึงเกิดปัญหาเราลองถามตัวเอง ท่านได้ศึกษาบ้าง
 หรือเปล่า ทำไมถึงได้เกิดปัญหาการขาดแคลนครูวิทยาศาสตร์
 ครูคณิตศาสตร์ ก็เพราะหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการเอง ไปยกเลิก
 ไม่บังคับคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์เป็นวิชาบังคับ เด็กเรียน เด็กกลัว
 คณิตศาสตร์ เด็กไม่อยากเรียนวิทยาศาสตร์ไม่บังคับคณิตศาสตร์
 วิทยาศาสตร์ มันก็เลยขาดครูคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เพราะคนกลัว
 คณิตศาสตร์กันหมด เขาบอกว่าใครเรียนเลขต้องเก่ง ใครไม่เรียนเลข
 คนโง่ กลัวกันหมด และขณะนี้ปัญหาคืออะไร กำลังขาดแคลนครูคณิตศาสตร์
 และวิทยาศาสตร์ เรากำลังจะมาร้องกันเดี๋ยวนี้หรือ เป็นปัญหาที่ดิฉัน
 คิดว่าต้องกราบเรียนท่านประธานสภามนตรีว่า เป็นปัญหาที่เราต้อง
 เร่งรีบที่จะแก้ไขปัญหานี้ และดิฉันอยากจะให้เป็นความร่วมมือในการ
 ที่จะแก้ไขปัญหาทั้งหมดนี้ เป็นเรื่องของทบวงมหาวิทยาลัยรวมของ

กระทรวงศึกษาธิการก็ต้องเข้ามาช่วยวางแผนร่วมกันว่า เราจะแก้ไข ปัญหาอันนี้อย่างไร เพราะตัวตัวอันเองนั้นในฐานะที่ได้เป็นนักการศึกษา มาก่อนแล้วก็ได้ดูแลทางเรื่องนี้มาตลอด ก่อนข้างจะเป็นห่วงว่าปัญหา อันนี้มันจะหมักหมมสูงขึ้นทุกวัน ๆ และหน้าที่ของท่านกำลังเข้าไปดูแล ขณะนี้ได้แก้ไขดูแลปัญหาอันนี้หรือไม่ ขอกราบขอบพระคุณค่ะ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี ศาสตราจารย์มารุต บุญนาค ประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้ลงจากบัลลังก์โดยมอบให้ นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณเอกภาพ และ คุณสันติ และ คุณเอกเตอร์สุทิน

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายเอกภาพ พลซื่อ พรรคเอกภาพ จากจังหวัดร้อยเอ็ด กระผม ขออภิปรายสนับสนุนจุดติของท่านขุนทอง กุผิวเดือน ที่เป็นญาติเฉพาะหน้า เนื่องจากปีนี้นักศึกษาที่จะเข้าเรียนวิทยาลัยครูนั้นไม่มีที่เรียนเป็นจำนวน มาก ตามที่ท่านเจ้าของจุดติแถลงไปนั้นนะครับ ซึ่งตามข้อมูลที่แถลงไปนั้น ปีนี้มีนักศึกษาที่อยากจะเรียนวิทยาลัยครูนั้น ที่ไม่ได้เข้า ๕๐,๐๐๐ กว่าคน หลายท่านจะบอกว่า เอ๊ะ จำเป็นต้องเรียนครูอย่างเดียวหรือ มหาวิทยาลัย เปิดก็มี รามคำแหงก็มี มสธ. ก็มี จริง ๆ แล้วผมเองก็จบมหาวิทยาลัย รามคำแหง มันไม่ตีหรือ ตีครับ รามคำแหงก็ตี มสธ. ก็ตี ทำไมไม่เรียนกันละ ต้องยอมรับว่านักศึกษาที่ต้องการวิทยาลัยครูนั้น ศักยภาพทางการศึกษานั้น อาจจะเพียงพออย่างไม่พร้อม ๑. คนที่อยากเรียนครูนั้นคือ คนที่พ่อแม่ฐานะ ไม่ค่อยดีเท่าไร ชีวิตชาวไร่ ชาวนา อาจจะให้ลูกนั้นเรียนอยู่ใกล้บ้านตนเอง ที่จริงแล้วประเด็นนี้ ท่านรัฐมนตรีทั้ง ๒ ท่านก็ทราบดี เพราะท่านก็มาจาก ส.ส. ต่างจังหวัด ทั้ง ๒ ท่านก็อยู่อีสาน ถ้าจะมาเรียนที่รามคำแหงนั้น ปัญหาเกิดขึ้นตั้งแต่การเข้ามา ที่พัก ค่าอยู่กินมันแพงจะเอาเงินที่ไหนมาส่งเสีย ไม่ใช่ว่าครอบครัวหนึ่งมีลูกคนเดียวคนที่เรียนมัธยม ประถมก็ยังดี แล้วก็ปีนี้เป็นปีที่นำอินดีสำหรับกระทรวงศึกษา เดิมทีนั้นไม่มีใครอยากเรียนวิทยาลัยครู แต่ปีนี้มีคนสมัครล้นหลาม ผมเองเป็นคนหนึ่งที่เป็น ส.ส. จากทาง ภาคอีสานได้รับคำร้องเรียนจากผู้ปกครองมาเยอะ ว่าปีนี้ลูกไม่สามารถ ศึกษาต่อได้ จะไปเรียนที่มหาวิทยาลัย เอกชนนั้นก็ไม่สามารถเข้าได้

เนื่องจากค่าหน่วยกิตแพง ท่านผู้บริหารหลายท่านอาจจะ เป็นห่วง
สถานบัน เอกชน กลัวว่าเมื่อวิทยาลัยครูเปิดรับสมัครแล้ว คนจะ
ไม่เรียนวิทยาลัยเอกชน ท่านไม่ต้องตกใจนะครับ ท่านรัฐมนตรีครับ
คนที่เขามีเงินมีทองนั้น เขาไม่เรียนวิทยาลัยครู มหาวิทยาลัยเอกชน
มีเยอะแยะ -----

แต่ที่เราเรียกเรื่องวันนี้เป็นการแก้ปัญหาจากเงินเฉพาะหน้าก็คือ นักศึกษาที่มีคว
 วิชาลัยครูนี้ ๕๐,๐๐๐ กว่าคนไม่สามารถหาที่เรียนได้ ท่านจะทำอย่างไร
 ในกรณีปัญหาเฉพาะหน้าในนี้ พลอสให้คนบอกมา เมื่อเรียนไปแล้วตกลง
 วิชาลัยชอบ ผมขอให้พวกเราคิดว่า คนที่ตกลงก็คือคนที่ไม่ทำงานตาม
 วิชาลัยครูเท่านั้นเอง ครูนี้ไม่ใช่เฉพาะจะเป็นครูอย่างเดียว อาชีพอื่นก็
 สามารถทำได้ ปัจจุบันนี้วิชาลัยครูนี้เปิดหลายสาขาทั้งคอมพิวเตอร์ทั้งอะไร
 เปิดเยอะแยะ ขอให้ประสาธของชาตินี้มีความรู้ดีกว่าคนที่ไม่ได้รับการศึกษ
 แล้วตกลง จนถึงแม้เรียนครูไปแล้วไม่ได้เป็นครูก็สามารถทำงานเอกชนได้
 ก็สามารถทำงานโรงงานหรือว่าทำงานต่างประเทศได้ หรือจะไปเป็นกำนัน
 ผู้ใหญ่บ้านก็ยังได้ เพราะว่าต่อไปนี้กฎหมายเรื่ององค์การบริหารส่วนตำบลต้องมี
 การจ้างเลขานุการที่ไม่มาจากข้าราชการก็สามารถจ้างได้ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน
 ที่มีความรู้ บ้านเมืองก็จะเจริญขึ้น ก็เป็นการสนองนโยบายรัฐบาลอย่างหนึ่ง
 ที่ประกาศว่า จะมีการขยายโอกาสทางการศึกษา ซึ่งรัฐบาลเขาก็ทำกันแล้ว
 โดยเริ่มตั้งแต่วัยก่อนเรียนรัฐบาลก็ให้เงินมาเสริม เริ่มปี. ๑ ถึง ปี. ๖
 ก็ขยายขยายต่ออีกถึง ปี. ๕ ยกเว้นค่าบำรุงการศึกษา ท่านยกเว้นถึง ม. ๓
 คาดว่าปีต่อไปนี้จะยกเว้น ม. ๖ และปริญญาตรีอยู่ อันนี้เป็นนโยบายของรัฐบาล
 ที่เรานั้นจะขยายโอกาสทางการศึกษา เมื่อการประชุมคราวที่แล้วนั้นมีการ
 อภิปรายเรื่องแก้ไขรัฐธรรมนูญที่สภาจะลดอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งจาก ๒๐ ปี
 ให้เหลือ ๑๘ ปี หลายคนอภิปรายหลายคนแสดงความเห็นบอกว่า เมืองไทย
 ยังไม่พร้อม สาเหตุที่ว่ายังไม่พร้อมเนื่องจากถ้าแต่ละที่ประชาชนของชาตินี้
 ยังไม่ได้รับการศึกษา การศึกษายังไม่ดีพอยังไม่รู้มาก จำเป็นต้องเอา ๒๐ ปี
 ที่อภิปรายกันเมื่อคราวที่แล้วนั้น คราวนี้แก่นักศึกษาผู้ปกครองเขาสนใจที่จะให้
 บุตรหลานเขาได้รับการศึกษา รัฐบาลน่าจะเปิดกว้าง รับทั้งหมดเลย รับทั้งหมด
 แก้ปัญหาไปก่อน ผมเชื่อว่าคนที่จบปริญญาตรีนี้ดีกว่าคนที่ไม่ได้รับการศึกษา
 อดยากจะฝากรัฐบาลไว้ และประเด็นหนึ่งที่เราพูดว่า ประเทศไทยนั้นที่ไม่เจริญ
 เนื่องจากประชาชนของเราเน้นการศึกษาได้ดีกลุ่มยังต่ำอยู่ การศึกษานอกโรงเรียน
 เราก็พยายามที่จะไปฝึกคนให้ได้รับการศึกษา งานประมาณปีหนึ่งหลายร้อยล้านบาท
 เพื่อที่จะพัฒนามนุษย์ เราต้องไปล่อลวงเขามาเรียนหนังสือต้องไปกราบไปไหว
 ้ให้เขามาเรียนหนังสือเข้าสู่ระบบ กลคน. ที่ว่านี้ แต่ไปนี้มันสนใจเองเขาจะเสีย
 ค่าเล่าเรียนเอง จะไปเสียค่าที่พักเองโดยขอเรียนในวิชาลัยครู อดยากจะขอ
 ความร่วมมือจากกระทรวงศึกษาธิการทั้ง ๓ ท่านที่นั่งอยู่ตรงนี้ให้ความสำคัญ

จุดนี้ ท่านอาจจะบอกว่า เงินไม่มี เงินไม่พอ รัฐบาลเรานั้นเอาเงินพัฒนาด้านอื่น มาเยอะแล้ว เราเอามาพัฒนาด้านคุณภาพชีวิต เราพัฒนาเรื่องการศึกษาของพี่น้อง ประชาชนที่เป็นกำลังของชาติเป็นเยาวชนอายุ ๑๗ - ๑๘ ปี เป็นผู้ที่กำลังต้องการ ความก้าวหน้าให้อยู่ในระบบให้ได้รับการศึกษา ใจจริงแล้วกระผมอยากให้เมืองไทยนั้น ทำเหมือนกับต่างประเทศเขาเลย ท่านไปดูงานหลายประเทศรัฐมนตรีแต่ละท่านไป ตั้งหลายประเทศ อยากจะให้ว่า ทำอย่างไรถึงจะให้คนทั้งประเทศนั้นได้รับการศึกษา จบปริญญาตรีทั้งหมดไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน อันนี้ก็อยากจะฝากท่านรัฐมนตรี ถ้าผม จำไม่ผิดเมื่อสมัยท่านนายกฯ ชวน หลีกภัย เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา สมัยนั้นยุคนั้นนักศึกษาที่จบมัธยมแล้วไม่มีที่ศึกษาต่อ รัฐบาลยุคนั้นได้เปิดเรียน ปวท. กันทั่วประเทศ ซึ่งขณะนั้นผู้ที่จบ ปวท. นั้นก็มีงานมีการทำ รัฐบาลก็เยอะตาม อ่า เกอตามเสมียนต่าง ๆ เยอะ โรงงานต่าง ๆ ก็มีผู้ที่จบ ปวท. เรายังเปิดรับได้ ปีนี้เราอย่ามาอ้างเหตุว่า ไม่มีเงิน เงินไม่พอ อย่ามาอ้างเลยเงินด้านอื่นมีเอาไปก่อน ปี ๒๕๓๘ ตั้งงบเพิ่มขึ้นมาก็ได้ อีกไม่กี่เดือนงบประมาณปี ๒๕๓๗ ก็จะมีผ่านไปแล้ว ปี ๒๕๓๘ งบประมาณจะเข้ามา เราก็ตั้งงบประมาณรองรับนักศึกษาที่จะเข้าเรียนวิทยาลัยครู ในปีนี้ให้มากขึ้นหรืออย่างเงินของทบวงมหาวิทยาลัยที่ประกาศออกมาว่า ปีนี้นักศึกษา ไม่เรียนนั้นเกือบ ๑๐,๐๐๐ คน ผมเชื่อว่าคน ๑๐,๐๐๐ คนนั้น ท่านรัฐมนตรีว่าการ ทบวงมหาวิทยาลัยนั้น ท่านได้ตั้งงบประมาณเป็นค่าหัวไว้แล้ว เงินส่วนนี้เมื่อนักศึกษา ไม่มี เมื่อนักศึกษาไม่เรียนนั้นโอนมาได้ไหม จากทบวงมหาวิทยาลัยมาให้กับกระทรวงศึกษาธิการ มาให้กับการฝึกหัดครูน่าจะทำได้ หรือเงินต่าง ๆ ที่เราเตรียมไว้ป้องกันอุทกภัยบ้าง ป้องกันภัยแล้งบ้าง อย่างเมื่อปี ๒๕๓๗ นั้นรัฐบาลเตรียมการป้องกันภัยแล้งไว้ เยอะ ปรากฏไม่แล้งอย่างที่เรที่ตั้งใจ แล้งไม่มาก เงินนั้นคงเหลือหรือว่าเอาไปแจกจ่ายกัน หมดแล้ว เอาเงินส่วนนี้โอนมาได้ไหม งบกลางมีไหม เอามาอุดหนุนวิทยาลัยครูต่าง ๆ ที่จะรับนักศึกษาเพิ่ม ให้มาเลยค่าหัวรายละเท่าไร ท่านจะอ้างว่า ผู้สอนไม่มี อย่าไป อ้างเลย คนที่อยากทำราชการนั้นเยอะ แต่ที่นี้ตำแหน่งน้อยสังเกตได้จากการเปิดรับ ข้าราชการแต่ละที่นั้น คนแห่ไปสมัครสอบกันเยอะแต่สอบได้ไม่กี่คนเอง -----

ผมเชื่อว่าเราทำได้ แล้วผมหวังว่ารัฐบาลชุดนี้ต้องทำได้ แล้วอีก
 อย่างหนึ่งที่ผมอยากจะกราบเรียนก็คือ ผมไม่อยากใช้เวลา มาก เชื่อว่า
 รัฐมนตรีทั้ง ๒ ท่านนั้นก็มาจาก ส.ส. ต่างจังหวัด ส.ส. บ้านนอก
 เหมือนกับผมนี่แหละครับ คงรู้ปัญหาทั่วไป ท่านคงรับหนังสือจาก ส.ส.
 ในการฝากวิทยาลัยครูต่าง ๆ วันนั้นก็ฝากกันหลายราย เราจำเป็นต้องมา
 อภิปรายตรงนี้ หลายคนอาจจะว่า เอ๊ะ ทำไมต้องเอาตรงนี้มาเสียเวลา
 ให้กับปัญหาอย่างนี้ ท่านครับ ปัญหาอย่างนี้ปัญหาเรื่องชาติบ้านเมือง ปัญหา
 เรื่องผู้ปกครองของเด็ก ปัญหาเรื่องอนาคตของชาติบ้านเมือง ทำอย่างไร
 เราจะปล่อยให้คนเดวิดกว้างเหลือป็นี้ตั้งหลายหมื่นคน มหาวิทยาลัยนั้นไม่
 สามารถเปิดรับอีกได้แล้ว เพราะมันปิดไปแล้ว เหลืออย่างเดียวคือ
 วิทยาลัยครูที่ยังอาศัยกันอยู่ ทำไมต้องไปรออภิปรายตามคิวมัน เนื่องจาก
 วันที่ ๑๒ นี้ วิทยาลัยครูจะเปิดทั่วประเทศแล้ว จำเป็น ส.ส. ต้องมา
 อภิปรายตรงนี้เพื่อรัฐบาลรับทราบ เพื่อให้พี่น้องประชาชนทั่วประเทศ
 รับทราบว่า รัฐบาลจะแก้ไขปัญหายังไง สิ่งอยากจะฝากสุดท้ายก็คือ
 จริงอยู่ขณะนี้รัฐบาลของเราที่ประกาศยกวันค่าบำรุงการศึกษาชั้นประถม
 มีขมถึง ม. ๓ แต่สิ่งหนึ่งที่พี่น้องประชาชนฝากมา ตอนผมไปเยี่ยมพี่น้อง
 ประชาชนนั้น เขาขอรับว่าปีนี้รัฐบาลดี ให้นมแก่เด็กก่อนวัยเรียน แล้วก็
 ยกวันค่าบำรุงการศึกษา แต่มีสิ่งหนึ่งที่เป็นปัญหา ท่านยกวันค่าบำรุง
 การศึกษาจริงอยู่ แต่พี่น้องผู้ปกครองนั้นยังเสียเงินเหมือนเดิม หนังสือเสริม
 ครับ มันเสริมอะไรกันนักกันหนา เทอมหนึ่ง ๕๐๐ - ๕๐๐ บาท เด็กประถม
 ป. ๑ ป. ๒ หาบหนังสือไปโรงเรียน ต้องแบกหนังสือไปโรงเรียน อาจจะ
 ฝากสักนิดว่า ถึงแม้ว่าท่านจะยกเลิกค่าบำรุงการศึกษา แต่ครูบาอาจารย์นั้น
 จำเป็นต้องบังคับผู้ปกครองนั้นซื้อหนังสือเสริมอยู่ ถ้าไม่ซื้อก็กลัวบุตรหลาน
 นั้นความรู้ไม่ทันคนอื่นเขา อาจจะฝากประเด็นนี้ด้วยว่า การส่งเสริม
 ต่าง ๆ ที่ท่านกำหนดตามกระทรวงต่าง ๆ ของ สปช. ถ้าเป็นไปได้นั้น
 รัฐบาลน่าจะรับผิดชอบทั้งหมด สมกับเจตนารมณ์ที่จะให้โอกาส ขยายโอกาส
 ทางการศึกษา ให้ประชาชนนั้นมีความรู้กันทุกคน ขอฝากไว้ด้วยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสันติ

นายสันติ ชัยวิรัตน์ (ชัยภูมิ) : ท่านประธานที่เคารพ

ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระทบ สันติ ชัยวิรัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 จังหวัดชัยภูมิ พรรคเสรีธรรม ท่านประธาน วันนี้ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ

คืออดีตท่านรัฐมนตรีขุนทอง และท่าน ส.ส. ลำพอง ได้เสนอญัตติด่วน
 เข้าสภา กระผมเห็นว่าสภาของเรานั้นเหมาะสมแล้วที่จะต้องพิจารณา
 ญัตติดังกล่าว เพราะขณะนี้ปัญหาของพี่น้องเกษตรกรเกี่ยวกับลูกไม่ม่ที่เรียน
 ได้เกิดขึ้นแล้ว ก่อนอื่นนั้นผมต้องขอขอบคุณท่านประธานที่ได้ให้ความสนใจ
 ญัตติเรื่องนี้ และผมต้องขอขอบคุณที่ท่านนายกรัฐมนตรื ท่านรัฐมนตรีที่
 เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และ
 รัฐมนตรีช่วยทั้ง ๓ ท่าน ไม่ว่าจะเป็นท่านรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัย
 ของรัฐ ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการศึกษาได้ให้ความสำคัญของญัตตินี้
 ท่านประธานที่เคารพ ผมจำได้ในฐานะที่อยู่ในสภาแห่งนี้มาเป็นเวลา
 ๑๕ - ๑๖ ปี ปัญหาของเด็กนักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัยครูได้
 เกิดขึ้นมานานแล้ว ตั้งแต่ปี ๒๕๒๔ ตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ ย้อนลงไป พวกเราที่
 เป็นผู้แทนราษฎรนั้นได้รับการร้องเรียนจากผู้ปกครองว่า ลูกไม่
 เรียนครูจะทำอย่างไร ในที่สุดผมจำได้ว่า มีเหตุการณ์เกิดขึ้น ถ้าจำ
 ไม่ผิดตอนนั้น แม้กระทั่งท่านนายกฯ ก็ได้เข้ามาแก้ปัญหา แล้วสั่งการ
 ให้เปิดที่เรียกว่า ทไวไลท์บ้าง วปท. บ้าง แล้วก็ในที่สุดปัญหาของ
 วิทยาลัยครูนี้ก็คลี่คลายไป เพราะการแก้ปัญหาที่จับปล้น เช่นเดียวกัน
 ที่ผมสบายใจมากที่สุดในวันนี้ ท่านรัฐมนตรีถึงแม้ว่าจะมีภารกิจเดินทางไป
 ไปต่างประเทศ คือท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ แต่ท่าน
 ได้มอบหมายเด็ดขาดให้ท่านรัฐมนตรีทั้ง ๓ ท่านรับผิดชอบชี้แจงต่อสภา
 แห่งนี้ ท่านประธานที่เคารพ ก่อนอื่นนั้นผมอยากย้อนไปว่า การศึกษา
 ของชาตินั้น ผมจะพูดทั้งระบบ ขอเรียนว่าพวกเรานั้นได้รับการร้องเรียน
 เข้าอนุบาลก็ร้องเรียน จะเข้าโรงเรียนประถมก็ร้องเรียน จะเข้า
 โรงเรียนมัธยมก็ร้องเรียน จะเข้าวิทยาลัยเทคนิคหรือสถาบันราชภัฏ
 สถาบันเทคโนโลยีอะไรก็ร้องเรียน ซึ่งท่านรัฐมนตรีที่รับผิดชอบอยู่ได้แก่
 ไปแล้ว ในขณะนี้เหลืออยู่สุดท้ายก็คือ วิทยาลัยครูหรือสถาบันราชภัฏ
 นี้แหละครับ เป็นปัญหาสุดท้ายของกระทรวงศึกษาที่พวกเราโยนมาให้ท่าน
 ไปดำเนินการ ท่านประธานที่เคารพ ผมอยากย้อนรอยไปนิดหนึ่ง สำหรับ
 ประถมศึกษาหรือโรงเรียนอนุบาลนั้นไม่สู้จะมีปัญหา-----

เพราะขณะนี้โรงเรียนประถมศึกษาในต่างจังหวัด ปรากฏว่านักเรียน
เจอปัญหาเศรษฐกิจไม่มีเงินส่งลูกเรียน โรงเรียนบางแห่งมีปัญหา
นักเรียนไม่มีที่จะมาเรียน สำหรับโรงเรียนมัธยม กระทรวงศึกษาได้
วางแผนไว้ ผมก็ต้องขอขอบคุณที่กระทรวงศึกษาเน้นทำให้การศึกษา
ด้านมัธยมดีขึ้น ในขณะที่จะมีปัญหาเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ ที่ต้องการ
เรียนสถาบันหรือโรงเรียนที่มันมีชื่อเสียง เดียวนี้ครับที่เกิดขึ้นปัญหา
หนักที่สุดก็คือตลาดของเมืองไทยเราก็ตี ตลาดแรงงานเมืองนอกก็ตี
ต้องการผู้จบวิชาชีพคือสายเทคนิค ปรากฏว่าไม่พอ ในต่างจังหวัด
โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคอีสานของกรมทั้ง ๑๗ จังหวัดรวมทั้งภาคเหนือ
มีสถาบันที่จะรองรับในระดับ ปวส. นิดเดียว ปวช. มีผู้สมัครในแต่ละ
จังหวัดนั้นประมาณ ๓,๐๐๐ คน แต่ว่ารับได้จริง ๆ เพียง ๗๐๐ กว่าคน
รับเพิ่มไปอีกได้ไม่เท่า อีก ๒๐๐ - ๓๐๐ คนตกค้าง ตรงนี้แหละครับ
คือปัญหาถึงโยนมาถึงวิทยาลัยครู และเช่นเดียวกัน สายสามัญปรากฏว่า
มีปัญหาเกิดขึ้นในสายสามัญเอามาลงที่วิทยาลัยครูอีกเช่นกัน นั่นคือ
เด็กที่เรียนจบในระดับ ม. ๖ ไปเข้ามหาวิทยาลัยของท่านรัฐมนตรี
ว่าการทบวงไม่ได้ ไม่มีเงิน ลูกหลานคนอีสานส่วนใหญ่แล้วไม่มีเงิน
ที่จะส่งลูกไปเรียนในสถาบันของเอกชน ผมยกตัวอย่างตัวเลข ถ้าได้
เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา ได้เรียนในโรงเรียนเทคนิค ค่าเล่าเรียน
ต่อปีทั้งหน่วยกิตและค่าธรรมเนียมจะไม่เกิน ๓,๐๐๐ - ๕,๐๐๐ บาท
โดยประมาณ แต่ถ้าเอาลูกหลานไปเรียนในสถาบันของเอกชนซึ่งมันน้อย
อยู่แล้วปีหนึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายประมาณเกือบ ๓๐,๐๐๐ บาท ปัญหานี้
ได้เกิดขึ้นทั่วทั้งอีสานทั้ง ๑๗ จังหวัด ผมใคร่เรียนท่านประธานว่า
เรื่องนี้ผมอยากให้ผู้ที่เกี่ยวข้องมารับผิดชอบกัน อย่างที่ผมทราบเรียน
มาแล้วเมื่อมันมีปัญหาจากมหาวิทยาลัยรับเด็กจบ ม. ๖ ไม่ได้
ลูกหลานของกระผมซึ่งเป็นลูกชาวนา ชาวไร่ ไม่มีเงินที่จะไปเรียน
สถาบันระดับปริญญาตรีในเอกชน ก็ไหลทะลักมาที่วิทยาลัยครูของ
ท่านรัฐมนตรีหรือดิศร สมทบด้วยของ ท่านรัฐมนตรีสังข์ทอง นั่นคือไม่มีที่
เรียนต่อในระดับปวส. ในต่างจังหวัดก็ทะลักมาที่ ปวท. ที่เมื่อก่อน
เรียกอย่างนั้นเดี๋ยวนี้เปลี่ยนเป็นสถาบันราชภัฏใช้ใหม่ครับ ท่านประธาน
๒ อันนี้แหละครับมารวมกันอยู่ หลายคนอาจจะสงสัยว่าถ้าอย่างนั้นนโยบาย
ของรัฐบาลคงจะไปแข่งสถาบันเอกชน ท่านประธานเดี๋ยวนี้สถาบัน

ของเอกชนระดับ ปวช. ระดับ ปวส. เปิดรับกันไปเกือบจะหมดแล้ว
 เดี่ยวนี้เหลือแหล่งสุดท้ายคือลูกคนจน ชาวนา ชาวไร่ ลูกเกษตรกร
 นั้นแหละครับมันไม่มีทางไปก็ทะลักไปเรียนในวิทยาลัยครู เพราะฉะนั้น
 ท่านประธานที่เคารพ กระผมใคร่ขอเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาที่
 เกิดขึ้น ๒ สิ่ง ๒ ประการ นั่นคือระยะสั้น ผมจะขอความกรุณาท่านประธาน
 ได้ขอร้องท่านนายกรัฐมนตรีได้มอบเถอะ งบประมาณที่ลูกเงินสำรองจ่าย
 ซึ่งรัฐบาลมีเป็นหลายพันหลายหมื่นล้านตัดมาให้เถอะ ๓๐ - ๕๐ ล้านบาท
 เพื่อเด็กตาต้า ๆ ซึ่งจะเป็นกำลังของประเทศชาติ เปิดเถอะครับ
 ผมสนับสนุนในการเปิดวิทยาลัยครู-----

และขอเสวียนิดหนึ่งท่านประธานเกี่ยวกับวิทยาลัยครู พวกเราก็เรียกกัน
สถาบันราชภัฏบ้าง ได้ทราบว่ารัฐบาลกำลังจะตั้งวิทยาลัยครูเป็นสถาบันราชภัฏ
โดยตราเป็นพระราชบัญญัติ ผมขอเรียกร้องผ่านท่านประธานไปยังท่านอธิบดี
ขอให้รีบนำเข้าเลอะครีบ เพราะว่าในขณะนี้เราจะไปเรียกว่าเป็นโรงเรียน
ฝึกหัดครูมันล่าสมัยแล้ว เพราะส่วนที่แห่งนี้มีเครื่องไม้เครื่องมือพร้อมที่จะผลิต
บุคลากรออกมารับใช้ประเทศชาติบ้านเมืองได้ตั้งแห่งหนึ่ง เพราะฉะนั้นขอให้
ท่านรัฐมนตรีหรืออธิบดีได้รับไปดำเนินการแล้วรีบเสนอให้สถาบันราชภัฏได้ผ่านใน
สภาสมัยประชุมนี้ให้ได้ ท่านประธานที่เคารพ นอกจากการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าแล้ว
กระผมใคร่ขอเรียนว่าปัญหาในระยะยาวนั้นถึงแม้ว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ศึกษาธิการจะได้แถลงแผนการ ๑๕ ปี ที่จะพัฒนาระบบการศึกษาให้สอดคล้องกับ
ตลาดที่ต้องการ แต่กระผมใคร่ขอเสวียนิดหนึ่งท่านประธาน เวลาที่ตลาดที่
ต้องการที่สุดเมื่อเด็กจบไปแล้ว เมืองไทยนั้นกำลังพัฒนา เราขาดช่างมากเป็น
อันดับหนึ่ง เพราะฉะนั้นผมอยากฝากท่านประธานฝากไปถึงท่านนายกฯ ฝากไปถึง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดงบประมาณให้กับกรมอาชีวศึกษา
กรมนี้แหละครับมันจะทำให้คนไทยมีงานทำ ในขณะนั้นผมขอเรียนท่านว่าในสถาบัน
ของโรงเรียนในสายสามัญนั้นได้ทะลัก เรียนจบ ม. ๓ จึงมาสมัครสอบใน
โรงเรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวช. ถ้าไม่ได้ เพราะรับไม่ได้ ต้องกลับไป
ฝากเรียนไว้ในระดับโรงเรียนสามัญใน ม. ๘ ภาคว่าเรียนเสร็จปีหน้ามาสอบใหม่
เป็นข้อเท็จจริงที่มีผู้ปกครองของกระผมนั้นได้มาร้องเรียน เพราะฉะนั้นผมอยาก
ฝากท่านรัฐมนตรีสั่งที่กองได้เสนอแผนปรับโครงสร้าง เพราะฉะนั้นการที่จะปรับ
โครงสร้างเพื่อให้กำลังผลิตนักเรียนที่จะไปเรียนเทคนิคอาชีวศึกษาอะไรต่าง ๆ นั้น
ผมขอเลอะครีบจะต้องเร่งรีบในระยะยาว นั่นคือขอให้ท่านได้เสนองบประมาณ
เข้าไป และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องทลายกรอบกำลังคนของ ก.พ. ก.พ. ไม่ได้
เป็นใหญ่กว่าคณะรัฐมนตรี ท่านประธาน ก.พ. กำหนดกรอบว่าในส่วนราชการ
มีสิทธิได้เพิ่มไม่เกิน ๒ เปอร์เซ็นต์ แล้วอีกที่ไปที่ชาติที่บ้านเมืองของเราจะพัฒนาได้
เพราะฉะนั้นฝากท่านประธานไปถึงท่านนายกฯ ด้วย เรื่องอย่างนี้ไม่หน้าที่ข้าราชการ
ประจำจะมาเป็นผู้กำหนดกรอบอันนี้ต่อไปอีก เพราะฉะนั้นถ้ามีความจำเป็นไม่ว่า
ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ไม่ว่าจะกระทรวงศึกษาธิการน่าจะเป็นผู้ที่เสนอเข้าไปและ
กลอนุมิตีถ้วนเป็นกรณีพิเศษในขณะนี้ และเห็นเตี๊ยกกัน ท่านประธานที่เคารพ
ผมอยากฝากท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐคงจะหลีกเลี่ยงไม่พ้น
ที่ท่านจะต้องเข้าไปรับผิดชอบ ในขณะนั้นมหาวิทยาลัยในต่างจังหวัดนั้นมีน้อยเหลือเกิน

ท่านจงรีบเร่ง และขณะเดียวกันผมอยากขอฝากถึงกระทรวงศึกษาธิการและทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐว่า เอกชนเขามีความพร้อมมีกำลังพลสิ่งหนึ่งที่เขาขาดคือ กำลังทรัพย์ที่จะไปลงทุน เป็นไปได้ไหมครับท่านประธาน ผมเคยเสนอท่านเลขาธิการมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการแล้ว ถ้าผู้ปกครองส่งเด็กเข้าไปเรียนในสถานของเอกชน รัฐบาลต้องจ่ายเงินชดเชยคืน เรียกว่าให้ผู้ปกครองของนักเรียนที่จะไปเรียนนั้นได้รับในส่วนที่จ่ายเงิน แล้วเมื่อสิ้นปีปัญหานี้ก็จะหมดไป เช่นเดียวกันสำหรับท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงนั้น ผมอยากให้ท่านสอดคล้องถ้าเอกชนไหนที่มีความสามารถมีบุคลากรพร้อม ท่านจงพยายามสนับสนุนเขาให้เปิดมหาวิทยาลัยเพื่อรองรับให้นักเรียนนั้นได้มีโอกาสเข้าศึกษาเล่าเรียน ท่านประธานท้ายที่สุดนี้ผมก็ต้องจะไม่ทำอะไรมากไปกว่าขอรัฐบาลนี้ให้ช่วยคนไทยตาต่ำ ๆ คือ เด็กที่วอดอยด่าม้าภายใน ๗ วัน มันก็เป็นความเสียหายมากที่สุดแล้ว เพราะอะไร เพราะเด็กวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้าที่จะพาชาติบ้านเมืองให้ไปรอด จงติดตามทุกทางปัญญาให้กับเด็กวันนี้แล้วอนาคตเมืองไทยจะไปโรจน์ ชลกราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญดอกเตอร์สุทิน
เนื่องจากอภิปรายหลายท่าน อาจจะให้สั้น ๆ หน่อยเพราะยกมืออีกหลายท่าน
เหลือเกิน

นายสุทิน นพเกตุ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธาน
สภาที่เคารพครับ กระผม นายสุทิน นพเกตุ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร
พรรคพลังธรรม ท่านประธานที่เคารพ กระผมรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีท่าน
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ทั้งท่านที่เคยเป็นผู้บริหารการศึกษา และท่านที่เป็น
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาเป็นเวลายาวนาน ได้เสนอประเด็นปัญหาที่มีความสำคัญ
ยิ่งยวด และก็เป็นที่ปัญหาที่สืบเนื่องมาเป็นเวลาหลายสิบปี ท่านประธานที่เคารพ
กระผมจะพยายามเน้นประเด็นที่มีความสำคัญและแนวทางในการแก้ปัญหา
ให้กระชับที่สุด

อีกเรื่องหนึ่งเป็นที่น่ายินดีอย่างยิ่ง ก็คือท่านรัฐมนตรี
ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ และท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
และท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ทั้ง ๓ ท่านให้ความสนใจ
ให้ความสนใจสอดส่องและก็ให้การดูแลในด้านการศึกษา พร้อมทั้งให้ความสนใจ
ในการอภิปรายในวันนั้น ซึ่งกระผมเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผมอยากจะเน้นประเด็นของการแก้ปัญหาเป็น ๒ แนวทาง
แนวทางที่ ๑ ก็คือการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า แนวทางที่ ๒ คือการแก้ปัญหา
ระยะยาว และที่สำคัญกระผมอยากจะเน้นเรื่องของการประสานงานระหว่าง
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารการศึกษาของชาติ ยังมีอีกหน่วยงานหนึ่ง
นอกเหนือจากทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีหลายกรม
หลายกองที่รับผิดชอบในการบริหารการศึกษา สภาการศึกษาแห่งชาติ ตรงนี้
ละครับท่านประธานที่เคารพ ผมคิดว่าแผนระยะยาวนั้นมีความจำเป็นที่จะต้องมอง
เป็นแผนแม่บท ที่ทั้ง ๓ หน่วยงานเป็นหน่วยงานหลักจะต้องจับเข้าด้วยกัน
จะต้องมีโอกาที่จะปรึกษาหารือ มีโอกาที่จะประสานและปรับแผนในลักษณะ
ที่เป็นแผนแก้ปัญหาการศึกษาของชาติ เพื่อที่จะรองรับปัญหาที่จะเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า
และปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งผมเชื่อว่าจะมีมากขึ้นตามลำดับ หากไม่มี
การประสานอย่างชัดเจน หากไม่มีการชี้บ่งในแง่ของแผนแม่บทอย่างชัดเจน
ท่านประธานที่เคารพ ตรงนี้ผมเชื่อว่าการประสานงานและการบริหารการศึกษา
ในลักษณะที่มองเป็นภาพรวม เพื่อรองรับความต้องการและความจำเป็นในการ
พัฒนาบุคลากรของชาติ และผมอยากจะเสริมท่านสมาชิกหลายท่าน โดยเฉพาะ

ท่านสุดท้าย ท่านอดีตรัฐมนตรี สันติ ชัยวิรัตน์ ในแง่ของการส่งเสริมให้ เอกชนมีบทบาทรองรับและให้การสนับสนุนมากกว่าการควบคุม ตรงนั้น จะเป็นอีกส่วนหนึ่งที่จะช่วยแบ่งเบาภาระการบริหารการศึกษาของชาติ กระทบเห็นว่าการประสานและการเชื่อมโยงทั้งหน่วยงานของรัฐและเอกชน มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ท่านประธานที่เคารพ ผมอยากจะชี้ประเด็นเล็กน้อย การบริหารการศึกษาที่ไปแล้วปีแล้ว มีปัญหาเรื่องไม่มีที่เรียน ตรงนั้นเป็นต้นตอ สำคัญที่จะนำไปสู่ นอกเหนือจากการไม่มีงานทำแล้ว ยังมีปัญหาที่เรามักจะ ได้ยินกันบ่อยครั้งในช่วงระยะเวลา ในช่วงปีก็คือ เรื่องของการตกเขียว ผมเห็นว่าการแก้ปัญหาเฉพาะหน้ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรึกษาหารือระหว่างหน่วยงานที่กระทบได้กล่าวไปแล้วด้วยเช่นกัน เพราะฉะนั้น การแก้ปัญหาตรงนั้น ทั้งระยะสั้นและระยะยาว กระทบเห็นว่ามีมีความจำเป็น ที่จะต้องมีการประสานงานกัน ในเรื่องของงบประมาณผมเห็นด้วยกับท่านสมาชิก หลายท่าน งบประมาณการศึกษาน่าจะต้องแยก ระหว่างงบค่าใช้จ่ายกับงบพัฒนา ในอดีตที่ผ่านมา เราจะเห็น เรื่องของงบในภาพรวม บุคลากรทางการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงศึกษาธิการนั้น เป็นกระทรวงที่ใหญ่และมีบุคลากร จำนวนมาก งบประมาณในแง่ของงบเงินเดือน งบค่าใช้จ่ายนั้นย่อมมีมาก หากไม่แยกแยะว่า งบอะไรบ้างที่จะพัฒนาการศึกษา ก็จะได้เห็นว่าแม้จะ เพิ่มขึ้นเป็นปริมาณมากมายก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถนำเอางบเหล่านั้น มาใช้จ่ายในการพัฒนาเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วซ้ำอีก ปีแล้วปีแล้ว กระทบ อยากให้แยกงบประมาณตรงนั้น

ประการที่ ๒ กระทบเห็นว่างบในการขยายโอกาสการศึกษา จะต้องมีการสอดส่องดูแล โดยหน่วยงานที่รับผิดชอบอย่างชัดเจน กระทบ ไม่อยากจะกล่าวในที่นี้ แต่มีประเด็นหลายประเด็นที่เกิดขึ้น ที่กรมการ การศึกษาได้เข้าไปติดตามเพื่อที่จะสนับสนุนงบการศึกษา เราค้นพบว่า มีเบาะแสด้านข้างชัดเจนของการทุจริต ของการแสวงหาประโยชน์จากงบ ขยายโอกาสทางการศึกษา สิ่งเหล่านี้ละครับคือช่องว่างที่น่าจะต้องนำมาแก้ไข สิ่งเหล่านี้ละครับคือสิ่งที่จะต้องมีการบริหาร -----

มีการปรับแนวทาง เมื่อนำเอาฉบับเหล่านั้นมาใช้ประโยชน์กับการลดปัญหา
ที่เรากำลังพูดถึงกัน คือการไม่มีที่เรียน เพื่อเพิ่มและขยายโอกาสและ
สถานที่ของการเรียน

ท่านประธานที่เคารพ อีกประเด็นหนึ่งที่กระผมเห็นว่ามี
ความสำคัญมาก ๆ การประสานระหว่างกระทรวงกับทบวง ยกตัวอย่าง
ที่เราพูดถึงในเรื่องของวิทยาลัยครู ๓๖ แห่ง แล้วก็แปรสภาพ
มาเป็นสถาบันราชภัฏ กระผมเห็นว่าตรงนี้ได้ เรามองในภาพรวมของ
ชาติบ้านเมืองถ้าเรามองในแง่ที่ว่าไม่ใช่เป็นเจ้าของหรือเป็นกรรมสิทธิ์
ของกระทรวงหรือของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง กระผมเห็นว่าตรงนั้น
ถ้าจะยกระดับและมีการพัฒนาจริง ๆ แล้ว น่าจะต้องยกระดับให้เป็น
มหาวิทยาลัยเพื่อรองรับการขาดแคลนตรงนั้นด้วยในระดับอุดมศึกษา
กระผมเห็นว่ามีความจำเป็นอย่างสูงที่น่าจะต้องปรึกษาหารือและประสาน
ตรงนั้นที่สถาบันราชภัฏ ๓๖ แห่งมีบุคลากรพร้อม มีปัจจัยในแง่ของอุปกรณ์
แล้วก็เครื่องไม้เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าจะพร้อม เพียงแต่ว่า
อาจจะต้องมีการพัฒนาที่มีการปรับแนวทาง ถ้าตรงนั้นสถาบันราชภัฏ
แปรสภาพนอกจากเป็นนิติบุคคลแล้ว ถ้ามาอยู่ในเครือข่ายของการบริหาร
หน่วยงานที่บริหารระดับอุดมศึกษา เช่นทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ
กระผมเชื่อว่าการพัฒนาจะเป็นไปได้ดีกว่าทั้งในแง่ของการรองรับ
ในเรื่องปริมาณและคุณภาพ

ท่านประธานที่เคารพ กระผมถวิลหาจะพูดถึงการขยาย
สถานการศึกษาในต่างจังหวัด กระผมต้องขอชื่นชมท่านรัฐมนตรีทบวงที่ได้
มีดำริที่จะขยายมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาไปภูมิภาค ทราบว่า
ในเบื้องต้นนั้นจะเป็นการขยายประมาณ ๕ แห่งการริเริ่มตรงนั้น กระผม
อยากจะเรียนฝากท่านประธานผ่านไปถึงท่านรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัย
ของรัฐว่า น่าจะได้สอดส่องและดูแลในแง่ของสถาบันการศึกษาที่มีอยู่แล้ว
เช่น วิทยาลัยครูหรือสถาบันราชภัฏที่อาจจะแปรสภาพไปเป็นมหาวิทยาลัย
ได้เช่นกัน หรือแม้แต่วิทยาลัยที่ทำหน้าที่อยู่ในปัจจุบันนั้น ถ้าสามารถ
แปรสภาพยกระดับพัฒนาทั้งคุณภาพบุคลากร คุณภาพของปัจจัยทางการศึกษา
ก็จะทำให้โอกาสการแก้ปัญหาเพื่อรองรับการขาดแคลนในภูมิภาคเพื่อไม่ให้
นักศึกษาหรือผู้ที่ไม่มีที่เรียนทะลักเข้ามาอยู่ในกรุงเทพมหานครหรือใน
เมืองใหญ่เท่านั้น การที่มีอยู่ในภูมิภาคและอยู่ในจังหวัดที่ยังไม่มีมหาวิทยาลัย

และสถาบันการศึกษา กระผมเห็นว่า เป็นเรื่องที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง แต่อยากจะผนวกว่าน่าจะได้อัดส่งองค์กรที่มีอยู่แล้วหรือสถาบันที่มีอยู่แล้ว และแปรสภาพไปเป็นมหาวิทยาลัย เพื่อโอกาสในการที่จะแก้ปัญหาในการขาดแคลนที่เรียน

ท่านประธานที่เคารพ กระผมมาถึงจุดสุดท้ายที่อยากจะกราบฝาก ท่านประธานไปยังท่านรัฐมนตรีทั้งทบวงมหาวิทยาลัยและกระทรวงศึกษา ท่านรัฐมนตรีช่วยรวมทั้งท่านผู้รับผิดชอบในระดับสภาการศึกษา ผมเห็นว่า จำเป็นอย่างยิ่งและถึงเวลาแล้วที่จะต้องมองแผนแม่บทให้ชัดเจนประสานงาน ให้กระชับแก้ปัญหาทั้งปัจจุบันและอนาคตในเชิงแผนแม่บท กระผมเห็นว่า แนวทางตรงนั้นเท่านั้นที่จะแก้ปัญหาการศึกษาของชาติ และประเด็นสุดท้าย จริง ๆ ผมคิดว่าการอภิปรายของบรรดาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่ได้ เป็นสิ่งที่น่าละอาย เป็นประเด็นที่มีความจำเป็นที่ตัวแทนของประชาชนได้รับเลือก เข้ามาต้องแก้ปัญหาความเดือดร้อน และเป็นการเสริมแรงให้ท่านรัฐมนตรีทั้งหลายได้มีโอกาสสอดส่องดูแลให้ชัดเจนขึ้น กระผมขอกราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณประสพ

นายประสพ บุษราดัม (อุดรธานี) : ท่านประธานที่เคารพ

กระผม ประสพ บุษราดัม ส.ส. อุดรธานี พรรคชาติพัฒนา ประเด็นแรก ที่ผมจะกราบเรียนคือประเด็นเรื่องผมส่งสารท่านรัฐมนตรีที่เป็นนักการเมือง ทราบข่าวว่าท่านไปให้นโยบาย ผ.อ. ที่เจริญโฮเต็ล จังหวัดอุดรธานี ปรากฏว่า ท่านว่าท่านจะออกระเบียบห้ามไม่ให้โรงเรียนมัธยมทุกโรงเรียนในประเทศไทยรับเงินค่าบริจาครับนี้ไม่ว่าจะรับผ่านไหนก็ตาม จะผ่านใครก็ตาม ผ่านสมาคมผ่านผู้ปกครองนักเรียนก็รับไม่ได้ ปรากฏว่าขณะที่ประชุมกันนั้นผมแอบได้ยินว่าไม่มี ผ.อ. ท่านไหนเถียงท่านรัฐมนตรี แต่เวลาท่านเดินออกมาข้างนอก ผ.อ. ก็รีบบอกว่าระเบียบของท่านที่ทำปฏิบัติไม่ได้หรอก เสร็จแล้วท่านรัฐมนตรีพูดว่าอย่างไร ขอให้ผมได้ออกระเบียบเถอะเท่านั้น เพียงว่าแล้วพวกคุณจะไปทำอะไรก็เป็นเรื่องของพวกคุณ พูด่างาย ๆ แปลว่าออกระเบียบเพื่อกันตัวเองเท่านั้น แล้วปรากฏว่ามี ผ.อ. โรงเรียนไหนในประเทศไทยปฏิบัติตามระเบียบของกระทรวงศึกษา นั้นหมายความว่า นักการเมืองที่ไปอยู่กระทรวงศึกษานั้นวางนโยบายแล้วล้มเหลวโดยสิ้นเชิง

ผมเป็นนักการเมือง ผมก็รู้สึกละอายตนเองว่า เราเป็นนักการเมืองไปเป็นผู้บริหารแล้วเราก็ไม่สามารถที่จะมีอำนาจในการปกครองข้าราชการได้ นี่เป็นประเด็นแรก

ประเด็นที่ ๒ ท่านประธานสมัชชทำงานดอกเตอร์ก่อน สวัสดิ์พาณิชย์ ท่านเสียชีวิตไปแล้ว วันนี้ก็อยากชื่นชมท่าน การที่ท่านเปิดโอกาสให้ครู ประถมได้ขยายโอกาสทางการศึกษา ขณะนี้ผมไม่อยากจะให้กระทรวงศึกษา พุดเรื่องงบประมาณ งบประมาณกระทรวงศึกษาปีนี้ก็ได้มากที่สุดแล้ว แต่การบริหารการจัดการงบประมาณต่างหากจะว่า หน่วยงาน รัฐมนตรี แต่ละท่านได้เข้าไปดูแลทั่วถึงหรือไม่ ถ้าไม่ผมเองทำงานดอกเตอร์ก่อน สวัสดิ์พาณิชย์ เพราะว่าสมัชชทำงานให้ สปช. สภาโอกาสทางการศึกษา แล้วปรากฏว่าขณะนี้ สปช. ขยายโอกาสทางการศึกษา เขาจะใช้เงินประมาณ ๑ ล้านบาท หรือ ๒ ล้านบาทเท่านั้น ในการขยายโอกาสทางการศึกษา ซึ่งผมขอใช้จำนวนไทย ๆ บอกว่า นโยบายของท่านดอกเตอร์ก่อน เรา เอาผ้าชีวรี่ไปทอดลง แปลว่า ขยายโอกาส ๑ ล้านบาท และ ๒ ล้านบาท งบประมาณเท่านี้ สปช. สามารถที่จะรับเด็กให้เรียนได้ แต่พอให้ กรมสามัญศึกษาขยายโอกาส ปรากฏว่าแต่ละจุดต้อง ๑๐ ล้านบาทขึ้นไป ทั้ง ๆ ที่ปริมาณเด็กรับเท่ากัน เพราะฉะนั้นผมถือว่านโยบายที่ให้โรงเรียนมัธยม ขยายโอกาส ผมว่าเอาทองหล่อผ้าชีวรี่ กราบเรียนท่านประธาน พอมาถึง ประเด็นขยายโอกาสแล้ว ประสบกับตัวผมเองนอกเขตเลือกตั้งผม ถ้าพูด แล้วต้องพูดให้ชัดเจนว่า บ้านโนนสมบูรณ์ ตำบลห้วยสามพาด อำเภอภูพาน จังหวัดอุดรธานีอยู่นอกเขตเลือกตั้งผม ผมไปร่วมงานเขา เขากำลัง บริจาคกันว่า ขณะนี้โรงเรียนมัธยมศึกษากำลังจะขยายกำลังจะตั้งสาขาที่นี้ แต่ว่ากรมสามัญยังไม่มีงบประมาณชาวบ้านก็เริ่มไ้เงินกันบริจาคกัน ปรากฏว่าเงินงบประมาณ ส.ส. ผมยังเหลืออยู่ ๓๐,๐๐๐ บาท ผมเลยจัดไปลงช่วยโรงเรียนขยายโอกาสตรงนี้ ปรากฏว่าแทนที่ผมจะ ได้คะแนนเสียงนะครับท่านประธาน ปรากฏว่าโรงเรียนบ้านโนนสมบูรณ์นี้ แยกออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มที่ส่งเสริมสนับสนุนโรงเรียนประถม พอรู้ว่าผมเองงบประมาณแผ่นดินไปให้โรงเรียนมัธยม อีกกลุ่มหนึ่งด่าว่าผม เลยกกลุ่มหนึ่งเชียร์ผม อีกกลุ่มหนึ่งด่าผม นั่นคือสภาพความเป็นจริงในสนาม เพราะฉะนั้นผมว่ากระทรวงศึกษาน่าจะเอาเรื่องนี้มาดูว่า ทำไมชาวบ้าน ตอนนีเราก็ดรามแล้วว่า เด็กประถมเด็กเล็กมันเริ่มขาดแล้วเพราะว่า

๑๒

สผ. ๘/๒๕๓๗ (ส. ๒)

สายชล ๓๔/๒

การคุมกำเนิดได้ผล เพราะว่านโยบายเดิมบอกว่า ลูกมากแล้วจะยากจน แต่มาถึงวันนี้ลูกน้อยก็ยังจนเหมือนเดิม พอเด็กมันขาดก็เกิดการแย่งเด็กกัน ระหว่างครูประถมกับครูมัธยมชาวบ้านแตกแยก เพราะฉะนั้นผมทราบเรียน ท่านประธานสภานิติว่า การขาดแคลนสถานการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ผมว่าแก้ไขคงแก้ไขได้ไม่ยากหรอก ถ้าจะเอาแนวคิดที่ว่าถ้าที่ไหนก็ตามเราอยากจะทำอะไรหรือทำอะไรให้ สปช. เขาขยายโอกาสไป แต่ผมเป็นครูประจำบาลมา ๑๗ ปี ผมทราบแน่ชัดว่าส่วนมากครูมัธยมเขา เขาไม่ยอมสอนเด็กเล็กเขาอยากสอนเด็กโต ท่านรัฐมนตรีสั่งที่ทอง ศรีธเรศ สมัยท่านจัดวิทยุท่านก็ว่าครูทองเที่ยวทุ่ง ขณะนี้ท่านยังเป็นครูทองแล้ว เที่ยวทุ่งอยู่ไหม เวลาท่านเที่ยวทุ่งไปไหนแล้วในระดับอำเภอ ในระดับตำบล ท่านเห็น ปวส. ปวช. ในบ้านนอกไหม-----

ขณะที่ผมไม่อยากจะพูดถึงทบวงมหาวิทยาลัย ใครก็ตามถ้าได้เรียนใน
 ทบวงมหาวิทยาลัยผมถือว่าคนนั้นเขาดีแล้ว เขาเก่งแล้ว แต่ที่นี้ทำไม
 ผมว่าเดี๋ยวนี้หลายท่านก็พูดซ้ำว่าแรงงานของเรา แรงงานที่ภาษาอังกฤษ
 เขาเรียกว่า สกิลด์ เลเบอร์ (Skilled labour) มันไม่มี เวลาไป
 ต่างประเทศก็เป็น อันสกิลด์ เลเบอร์ (Unskilled labour) แปลว่า
 ส่งแรงงานทาสออกไปต่างประเทศ ขณะนี้ผมทราบเรียนท่านประธานว่า
 การแก้ไขปัญหาของประเทศชาติเดี๋ยวนี้ผมอยากให้เป็นอย่างนี้ ฟังผมแล้ว
 ก็เก็บไปคิดบ้าง เดี่ยวนี้ผมอยากจะให้โรงเรียนมัธยมประจำตำบลนั้น
 ชั้นตรงต่อกรมอาชีววะ แล้วก็สอน ปวช. ในระดับตำบล พี่น้องผมที่อยู่ตาม
 ตำบลไม่มีเงินที่จะส่งลูกไปเรียนในจังหวัดจะได้มีโอกาสเรียน ปวช.
 ในตำบล แล้วก็มีความสุขก็แฮปปี้ (Happy) เพราะเขาได้สอนเด็กโต
 แล้วก็โรงเรียนมัธยมประจำอำเภอ น่าจะตั้งเป็น ปวส. เด็กที่จบ ปวช.
 ในตำบลจะสามารถส่งลูกหลานมาเรียน ปวส. ในระดับอำเภอ แล้ว
 โรงเรียนอาชีววะที่อยู่ในระดับจังหวัดนั้นก็เปิดเป็นปริญาตรี ถ้าเป็นแบบนี้แล้ว
 การศึกษาจะเป็นชีวิต เดี่ยวนี้การศึกษาไม่ใช่ชีวิตนะครับ ผมอยากจะให้เด็ก
 ในชนบทเดินออกมาจากโรงเรียนแล้วเป็นคน เป็นสกิลด์ เลเบอร์ ทำไม
 ผมถามพี่น้องประชาชนว่าทำไมไม่ส่งลูกเรียนหนังสือ เขาตอบว่าอย่างไร
 เด็กจบมัธยมมาแล้ว จบอะไรมาแล้วกลับมาได้อะไร คนอีสานเขาบอกว่า
 ได้หมากรีดง ก็คือได้กีตาร์มาตัวเดียว ตัดกีตาร์แล้วก็ต้มเหล้าขาว แล้วก็
 เต็นเยือกเยือก ๆ เท่านั้น เพราะฉะนั้นเขาถึงบอกว่าไร้ประโยชน์ที่ส่งลูก
 เรียนหนังสือ เพราะฉะนั้นผมว่าถ้าเราเอาโรงเรียนมัธยมประจำตำบลเป็น
 ปวช. เอาโรงเรียนมัธยมประจำอำเภอเป็น ปวส. แล้วเอาที่จังหวัดเป็น
 ปริญาตรี นี่ละครับจะแก้ปัญหการศึกษาได้ชัดเจน เพราะฉะนั้นท่านจำ
 เอาไว้หน่อย แล้วขอให้นำไปปฏิบัตินะครับ ท่านอยู่กระทรวงเดียวกัน หรือว่า
 กระทรวงศึกษาผมเคยพูดหลายครั้งแล้วน่าจะมี ๓ ทบวง ทบวงมหาวิทยาลัย
 สูงสุด ทบวงอาชีวศึกษาอยู่กลาง แล้วทบวงพื้นฐานการศึกษาก็จบกัน
 กระทรวงศึกษาก็มี ๓ ทบวงก็จบ ถ้าท่านเอาแนวคิดผมไปทำชาวบ้าน
 จะโมทนาสาธุ จุดนี้ละครับเป็นจุดที่สำคัญที่สุด อย่ามองไปตรงไหน มองไปที่
 ตำบลนี่ละ มองไปตรงไหน มองไปที่อำเภอนี่ละ เดี่ยวนี้เรามองกันขึ้นฟ้า
 การศึกษามองขึ้นฟ้า เราไปดูเมืองนอกเมืองนามา เอ๊ะอะก็จบทบวงมหาวิทยาลัย
 แต่ในตำบลผมทำไมไม่ดูละครับ เพราะฉะนั้นฝาก ขณฯ รัฐมนตรี

ผมพูดอย่างนี้เป็นครั้งที่ ๒ แล้ว อย่าให้ผมพูดเป็นครั้งที่ ๓ นะครับ
 ถ้าครั้งที่ ๓ ต้องด่ากันนะครับ ตอนนั้นพูดแบบเพราะที่สุดนะครับท่านประธาน
 นอกจากนั้นแล้วผมก็ยังมีความเห็นว่าวิทยาลัยราชภัฏ สถาบันราชภัฏนี้
 ฝ่ายค้านเสนอเข้าไปนานแล้ว ฝ่ายรัฐบาลยังขี้ขี้ก ๆ อยู่ ตอนนั้นเอา
 กฎหมายเข้าไปดองไว้ที่ไหน เอาไปดองไว้ได้อย่างไร มันไม่ใช่ของที่จะไป
 ดองนะครับ รีบเสนอเข้ามาเถอะ แล้วผมก็คิดว่าสถาบันราชภัฏนี้และครับ
 เป็นมหาวิทยาลัยของจังหวัด เป็นมหาวิทยาลัยท้องถิ่น เป็นมหาวิทยาลัย
 บ้านนอก ใครจะพูดอย่างไรผมไม่สนใจทั้งนั้น แต่ผมสนใจว่าถ้าวิทยาลัยครู
 ในจังหวัดอุดรธานีเอาเด็กในอุดรมาเรียนได้นะครับ ผมไม่สนใจ
 ทบวงมหาวิทยาลัย ผมสนใจสถาบันราชภัฏ เพราะฉะนั้นที่ท่านขุนทอง
 ภูผิวเดือน เสนอขึ้นมา แล้วก็ท่านบวร ภูจรีต ก็เป็นผู้ช่วยเลขาธิการมนตรี
 เสนอมานั้นะครับ แสดงว่าอึดอัดเต็มที่แล้วคนเป็นรัฐบาล บอกว่าสมัยก่อน
 วิทยาลัยครูเราเด็กอยากเรียน เด็กบ้านนอกในชนบทอยากเรียนครู
 สมัยก่อนเขาก็เปิดทิวไรท์ แล้วครูที่อยู่ราชภัฏ ครูวิทยาลัยครูเขาก็ดีใจ
 เขาไม่ดีใจอย่างไรท่านประธานครับ เขาได้ค่าหน่วยกิตออกกรตแก่กัน
 เดียวนี้ทำไมเราไม่ใช้สูตรเดิมนี่ก็ได้ แก้ปัญหาเฉพาะหน้า แก้ผ้าเอาหน้ารอด
 ไปก่อนจะได้ไหม เดียวนี้ปรากฏว่าเด็กอีสานผมอยากเรียนเมื่อไร ผมบอกว่า
 คุณไปสมัครที่จันทบุรีโน้น ปรากฏว่าอย่างไรครับ อาจารย์ที่วิทยาลัยครูจันทบุรี
 อยากสอนเด็กอีสาน เพราะอะไร เด็กอีสานนี้ตั้งใจเรียนครับ เพราะฉะนั้น
 ที่อื่นเขาไม่อยากจะเรียนครูหรอก มีแต่เด็กอีสานทั้งนั้น เพราะฉะนั้นผมว่า
 งบประมาณ ๕๐ ล้านบาท ขอมาทำไมพี่ขุนทองครับ เคยเป็นรัฐมนตรีช่วย
 กระทรวงศึกษาฯ เพราะฉะนั้นต่อไปนี้ทบวงมหาวิทยาลัยมีงบประมาณเท่าไร
 ท่านที่เป็นรัฐบาลก็เอางบประมาณไปให้สถาบันราชภัฏนั้นเท่ากันแต่ละมหาวิทยาลัย
 ก็จบนะครับ -----

ทำไม่ต้องให้เด็กหนีเข้ามาในกรุงเทพฯ เด็กอุตรดิตถ์^{๓๖}อยากเรียนที่อุตรดิตถ์^{๓๖}
 ๒. อยากเรียนวิทยาลัยครูอุตร เด็กสกล^{๓๖}อยากเรียนที่สกล^{๓๖} เด็กเมืองเลยอยาก
 เรียนที่เมืองเลย ถ้ากระทรวงศึกษาธิการอุ้มราชภัฏไม่ได้ จะอุ้มไว้
 ทำไม่ละครับ ก็ปล่อยให้เขาไปอยู่ทบวงมหาวิทยาลัยเสียสิ แล้วอุ้มเขาเอาไว้
 เหมือนช้างไก่อเอาไว้ในสุ่ม แล้วชิงเอาไว้ตรงหิน ไก่ไม่มีอะไรจะกินก็ออกสู่ม
 อ้อยข้างเขาเอาไว้ ถ้าช่วยเขาไม่ได้ อันนี้ฝากเตือนเอาไว้ เพราะฉะนั้น
 งบประมาณแผ่นดินนี้ อย่าไปว่าสำนักงบประมาณ เอาเข้าไปว่า ๓๖ กว่าแห่งนี้
 ให้เป็นมหาวิทยาลัยของคนจน แล้วคราวนี้น่าจะเป็นคราวสุดท้าย ถ้ารัฐบาล
 ชัดนี้ยังอยู่ อย่าให้มีอุบัติเหตุอย่างนี้เข้ามาอีก เสียเวลา เสียโอกาส แทนที่
 เราจะไปพูดเรื่องอื่น ก็มาต้นพูดแต่เรื่องเดิมอยู่นี้แหละ เพราะฉะนั้น
 โอกาสนี้ฝากท่านประธานนะครับว่า อย่างไรก็ตาม สำหรับทบวงมหาวิทยาลัย
 ผมอยากฝาก ๗๗ รัฐมนตรีทบวงหน่อย เพราะเดี๋ยวนี้สิ่งที่เข้าหูผมนี้
 มันหนาเหลือเกินจนหูจะหนวกแล้ว เขาบอกว่า ทำไม่ทบวงมหาวิทยาลัย
 ปล่อยให้เกิดมหาวิทยาลัยขึ้นมา แล้วก็มหาวิทยาลัยนั้นขายใบประกาศนียบัตร
 คุณภาพอยากให้ท่านควบคุม เดี่ยวนี้ปรากฏว่า ใครอยากได้ปริญญา แล้วก็
 เอาชื่อไปฝากเอาไว้ เรียนบ้างไม่เรียนบ้างถึงเวลาก็ได้ใส่เสื้อปริญญา
 ถ้าเป็นแบบนี้แล้ว ผมว่าถ้าสิ่งเหล่านี้เข้าหูผู้แทนราษฎรบ่อย ๆ นี่เป็นข้อเท็จจริง
 ผมทักท่านเอาไว้ แล้วต่อไปนี้จะไม่ทำให้ทบวงมหาวิทยาลัยเสียชื่อ อันนี้
 เป็นประเด็นที่ ๑.

สำหรับประเด็นที่ ๒. อาจารย์ที่สอนทบวงมหาวิทยาลัย
 ผมอยากให้ท่านถือว่า รัชมหาธิการในทบวงมหาวิทยาลัยนี้เป็นอาชีพหลัก
 ไม่อยากให้เป็นอาชีพรองเหมือนหมอกที่อยู่ตามโรงพยาบาล เป็นหมอ
 แล้วก็รับเงินเดือน แล้วก็ก็เป็นอาชีพรอง อาชีพหลักคือไปทำงานใน
 โรงพยาบาลเอกชน ผมไม่อยากจะเห็นทบวงมหาวิทยาลัย อาจารย์ที่สอน
 ในมหาวิทยาลัยสอนไม่เกิน ๖ ชั่วโมง แล้วเหลือออกนั้นก็ไปทำมาหากินข้างนอก
 ไปสอนมหาวิทยาลัยเอกชน แล้วแบบนี้บ้านเมืองจะอยู่ได้อย่างไร
 ให้ท่านจัดงบประมาณให้อาจารย์ในมหาวิทยาลัยมาก ๆ อย่าให้เขาต้องไปดิ้นรน
 ต้องไปสอนในเอกชนอีก ไม่เช่นนั้นแล้วในที่สุดทุกคนก็เอาอาชีพราชการนี้
 เป็นอาชีพรอง เพราะฉะนั้นผมไม่อยากจะเห็นบ้านเมืองเราเสื่อมทรุดมากกว่านี้
 ครับท่านประธาน ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เจ้าของยุติอีกท่านหนึ่ง

คุณจิรมิตรครับ ขอความกรุณาหน่อย เพราะว่าย้ายที่หลายท่าน ช่วยเอา
ประเด็นที่ยังไม่เข้า แล้วก็สั้น ๆ หน่อยครับ

นายจิรมิตร คุณมกรวมภักดี (สกลนคร) : ความเรียน
ท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม จิรมิตร
คุณมกรวมภักดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร พรรคชาติพัฒนา
สืบเนื่องจากเด็กที่จบมัธยมศึกษาไม่มีสถานที่ที่จะศึกษาแล้ว เรียนต่อที่จำนวนมากมาย
และปัญหาเหล่านี้ได้สะสมมาทุก ๆ ปี ปัญหาเหล่านี้ก็ยังไม่พินาศที่ผู้แทนราษฎร
อย่างพวกเราจะต้องเป็นภาระในการที่จะต้องลดความชุกเขยเหลือจาก
กระทรวงกระทรวงศึกษา แล้วก็สถาบันการศึกษาของรัฐต่าง ๆ ในภาวะได้ช่วยรับเด็ก
เหล่านี้ได้มีโอกาสศึกษาต่อไป ท่านประธาน สำหรับปัญหาเฉพาะหน้าที่กำลังมี
ความเดือดร้อนแก่เยาวชนของชาติในขณะนี้ก็คือ เรื่องสองเด็กสาวใหญ่ขึ้น
ที่สอบเข้าวิทยาลัยครูไม่ได้ แล้วก็รวมถึงสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลด้วย
ซึ่งสถาบันทั้ง ๒ แห่งนี้สอนในชั้นปริญญาตรี แต่สำหรับวิทยาลัยเทคนิค
และวิทยาลัยอาชีวะ อื่น ๆ นั้น ก็ได้รับความดูแลและเอาใจใส่จากรัฐมนตรีช่วย
ว่ากระทรวงกระทรวงศึกษาทั้ง ๓ ท่านที่อยู่ที่นี่ได้ช่วยเหลือให้เด็กได้มีโอกาส
เข้าศึกษาต่อไปมากพอสมควรแล้ว อย่างไรก็ตาม ท่านประธานที่เคารพ
ผมก็ยังเห็นว่า รัฐบาลนั้นยังไม่ได้เร่งรัดที่จะกล้าตัดสินใจลงทุนกระทรวงการศึกษา
ให้มากอย่างตามนโยบายที่ได้แถลงไว้ทุก ๆ รัฐบาลที่ผ่านมา ท่านประธาน
ในอดีตนั้นถ้าพวกเราจำกันไม่ผิด กระทรวงศึกษาธิการได้เคยกู้เงิน
ต่างประเทศมาลงทุนในการศึกษา ทั้งอาชีวศึกษาและมัธยมศึกษา แต่ในปัจจุบันนี้
ประสิทธิภาพของเรานี้ได้เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย-----

สถาบันการศึกษา ไม่ว่าจะประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และ
 อุดมศึกษา ก็หมายถึงว่าวิทยาลัยครูต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่จำนวน ๓๖ แห่ง
 ของประเทศนั้น ยังไม่ได้รับการอุดหนุนเงินงบประมาณอย่างแท้จริง
 ก็ทำให้แต่ละปี นักเรียนไม่มีโอกาสได้เรียนจำนวนมาก ก็เนื่องจากว่า
 ขาดเม็ดเงินที่จะลงไปบำรุงให้สถาบันการศึกษานั้นได้ขยายในการรับนักเรียน
 ให้มากยิ่งขึ้น แล้วอีกประการหนึ่ง ท่านประธานตรีบ ทางกระทรวงศึกษา
 ได้เคยคิดหรือไม่ว่า ปัจจุบันครูบาอาจารย์สถานศึกษาต่าง ๆ ได้เกิด
 โรคสมองไหลเข้าไปแล้ว ครูบาอาจารย์ซึ่งมีความเชี่ยวชาญในวิชา
 ที่สำคัญ ๆ เช่น อังกฤษก็ดี คณิตศาสตร์ก็ดี เคมี ฟิสิกส์ ต่าง ๆ เหล่านี้
 ได้ลาออกไปทำงานด้านอื่นกันมาก แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิสาหการต่าง ๆ
 ที่เกี่ยวกับเรื่องด้านวิศวกรรม ยิ่งลาออกไปเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน
 แล้วในปัญหาของเด็กที่ไม่มีที่เรียนแล้ว ปัญหาขาดแคลนครูบาอาจารย์ก็มี
 อยู่มากมายเช่นเดียวกัน ท่านประธานตรีบ ผมอยากจะกราบเรียน
 ท่านประธานว่า เหตุที่สภาแห่งนี้จะต้องยอมเสียเวลาที่จะนำปัญหานี้
 มาพิจารณาถึงนั้น ก็เนื่องจากว่าการศึกษานั้นเป็นปัจจัยสำคัญต่อความมั่นคง
 และความอยู่รอดของประเทศชาติเรา เรากำลังจะพูดว่าประเทศของเรา
 นั้น จะเป็นประเทศที่ได้มีการพัฒนา จะเป็นเสี้ยวตัวที่ ๕ ของภาคพื้นเอเชีย
 อากเนย์ แต่ปรากฏว่าในการศึกษาของชาตินั้น ยังไม่ได้รับการอุดหนุนและ
 พัฒนาให้กระจายไปให้สมกับความสำเร็จที่เกิดขึ้น ท่านประธานตรีบ รัฐบาล
 มุ่งที่จะพัฒนาโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ไปอยู่ในภูมิภาคต่าง ๆ
 แต่ในภูมิภาคต่าง ๆ เหล่านั้น ขาดแคลนแรงงานที่มีความรู้ความสามารถ
 ก็เนื่องจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ นั้น มีไม่เพียงพอต่อที่จะรับเยาวชน
 เหล่านั้นได้ศึกษา ท่านประธานตรีบ ผมอยากจะขอกราบเรียนท่านประธานว่า
 ปัญหาเฉพาะหน้าในปัจจุบันนี้ก็อยากจะขอให้กระทรวงศึกษาได้รับตัดสินใจ
 ในการขยายโอกาสให้เด็กที่ไม่มีที่เรียน ซึ่งจำนวนหลายหมื่นคนในขณะนี้ ไม่ว่าจะ
 ของวิทยาลัยเทคนิคก็ดี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลก็ดี หรือวิทยาลัยครูก็ดี
 ส่วนของทบวงมหาวิทยาลัยนั้น เนื่องจากเป็นมหาวิทยาลัยปิด เด็กจำนวนมาก
 ก็ไม่มีโอกาสได้เล่าเรียนเช่นเดียวกัน แล้วอีกประการหนึ่งการบริหาร
 การศึกษาของรัฐ ของกระทรวงศึกษา กับทบวงมหาวิทยาลัยนั้นต่างกัน
 การรับเด็กเข้าสอบ ของทบวงมหาวิทยาลัยนั้น สอบได้ไม่ได้

ทบวงมหาวิทยาลัยแจ้งไปให้เด็กได้ทราบ แต่ในส่วนของการทรงศึกษา
 ไม่ได้แจ้งให้เด็กได้ทราบ เด็กจะต้องตื่นแต่เช้าแล้วก็ไปดูว่าตัวเองสอบได้
 หรือไม่ได้ แล้วอีกประการหนึ่ง เมื่อสอบไม่ได้แล้ว เด็กเหล่านี้ก็ไม่ว่าจะ
 หันหน้าไปพึ่งใคร แล้วแต่ละปีเราต้องสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ของชาติเรา
 ปีละก็แสนคนครับ ทั้ง ๆ ที่เด็กเหล่านี้มีความปรารถนาที่จะเรียน ปรารถนา
 ที่จะมือนาคที่ดี ปรารถนาที่จะมีความรู้ มีการศึกษา เพื่อจะได้มีโอกาส
 ได้ทำงานที่ดี ๆ แต่เด็กเหล่านี้เป็นที่น่าสงสารว่า ไม่มีโอกาสได้เรียน
 แม้จะไปเรียนของสถาบันเอกชน มันแพงเหลือเกินครับ แล้วถึงในภาวะซึ่ง
 เศรษฐกิจที่บ้านเรา นั้น ก็เป็นที่รู้กันว่า เศรษฐกิจตกต่ำ -----

รายได้ไม่พอจนเจอกับรายจ่าย เพราะฉะนั้นผมว่าในโอกาสนี้ซึ่งเรา
ได้พูดกันมาพอสมควรแล้ว ก็อยากขอให้กระทรวงศึกษานั้นได้เร่งแก้ปัญหา
ในปีให้มันเสร็จสิ้นไปเสีย แล้วก็สำหรับงบประมาณปี ๒๕๓๘ ก็ขอให้
กระทรวงศึกษาได้พิจารณาในส่วนงบประมาณของตัวท่านนะครับว่า
วิทยาลัยส่วนใดที่จะต้องมีการขยายให้มากยิ่งขึ้น วิทยาลัยอันไหนที่ควร
จะยุบลงไปแล้วก็พัฒนาหรือยกให้วิทยาลัยในแขนงอื่น ๆ ตามวิชาการ
หรือสิ่งซึ่งขาดแคลนอยู่ในขณะนี้ และอีกประการหนึ่ง ท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระทรวงศึกษามีในวิทยาลัยซึ่งสมควรที่จะต้องมีการ
ขยายไปให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งผมก็มองว่าความสำคัญซึ่งที่ผู้แทนราษฎร
ท่านผู้มีเกียรติหลายท่านได้ยกถึงดอกเตอร์ก่อ ท่านได้ให้กำเนิด
วิทยาลัยอาชีวศึกษาขึ้นในอำเภอต่าง ๆ ผมว่าวิทยาลัยการอาชีพ
ที่อำเภอต่าง ๆ นั้นให้คุณประโยชน์อย่างยิ่ง ท่านประธานครับ
ผมอยากจะกราบเรียนว่าวิทยาลัยการอาชีพซึ่งกระทรวงศึกษาได้
เปิดขึ้นในปีนี้ อย่างกรณีที่สวยงามแดนดิน ผมอยากจะกราบเรียนว่า
คณะครูอาจารย์ใจสู้ ใจถึง ครูบาอาจารย์ ๑๒ คน รับนักเรียน
ถึง ๕๐๐ คน มีเท่าไรรับหมดครับ อย่างนี้น่าชมเชย แต่ปรากฏว่า
งบประมาณต่าง ๆ นั้นก็ได้เหมือนกับวิทยาลัยอื่น ๆ ซึ่งบางแห่งนั้น
มีเด็กไม่สนใจไปเรียน เนื่องจากอยู่ห่างไกล และอีกประการหนึ่งนะครับ
เรื่องของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลซึ่งสอนชั้นปริญญาตรี ควรจะ
ขยายรับจำนวนให้มาก ๆ ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะแขนงวิชาที่เกี่ยวกับ
วิชาวิศวกรรมทั้งหลาย ก็ขอให้พิจารณาให้มีการตั้งให้มากยิ่งขึ้น แล้วก็
การที่จะตั้งที่ใดนั้น ขอให้ท่านรัฐมนตรีและอธิการบดีนั้นให้คำนึงถึงความ
สะดวกสบายในการที่นักศึกษาจะไปรับการศึกษาได้สะดวก อย่าไปมุ่งที่จะ
ไปตั้งในจุดที่มีสิ่งแอบแฝงเกิดขึ้น บางแห่งไปตั้งที่ไหนครับท่านประธาน
ไปตั้งในแห่งที่ เขามีการจัดสรรที่ดินขายกัน มันก็จะเป็นอุปสรรคเกิดขึ้น
แล้วเมื่อสถาบันไปตั้งแล้วรัฐต้องลงทุนอะไร รัฐต้องลงทุนเอาสาธารณูปโภค
สาธารณูปการต่าง ๆ ลงไปให้เอกชนพลอยได้ประโยชน์ไป ที่นี้ส่วน
เด็กนักศึกษาละครับ จะต้องไปเรียนในแหล่งที่ไกลขึ้น เสียค่าใช้จ่ายมากขึ้น
ในเมื่อบางแห่งไปตั้งอยู่ในป่าในเขา ไม่มีความเจริญเด็กที่ไหนจะไปเรียน
ท่านประธานที่เคารพ ส่วนของกระทรวงศึกษานั้นถ้าเราจะพูดกันเนื่องจาก
เวลาจำกัดนั้น ผมว่าพูดกันมากกว่านี้ก็คงจะไม่จบ เรื่องของศูนย์การศึกษา

นอกโรงเรียนเช่นเดียวกัน กระทรวงศึกษาจะต้องให้ความสนใจให้มาก โดยเฉพาะเด็กในชนบท เด็กที่ด้อยโอกาสได้รับการศึกษา ไม่ได้รับ การศึกษาจากศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนนี้ละครับ ท่านประธานครับ และยังมีอีกว่าสำหรับเป็นที่น่าเสียดายว่ากระทรวงศึกษาในยุคนี้ในเรื่องของ การศึกษาในทุก ๆ แอ่งวิทยาลัยช่างศิลป์ ท่านประธานครับ ท่านไม่ต้องมี อยู่ที่กรุงเทพมหานครแห่งเดียว ท่านไม่ที่ตั้งขยายไปในภูมิภาคต่าง ๆ เพื่อ รองรับชนบทรวมนิยมประเพณีวัฒนธรรมและก็ในวิชาช่างศิลป์ต่าง ๆ นั้น รักษาเอาไว้เถอะครับ ไม่ใช่ว่ามีแต่ช่างศิลป์ที่กรุงเทพฯ ท่านประธาน ส่วนของทบวงมหาวิทยาลัยอยากจะทำเรื่องว่าทบวงมหาวิทยาลัยนี้ ไม่ควรที่จะเป็นมหาวิทยาลัยปิด และก็มีอยู่เพียงในกรุงเทพมหานคร แต่ในต่างจังหวัดนั้นก็ไม่มีที่แห่ง ก็อยากจะขอให้มหาวิทยาลัยของรัฐ ที่มีอยู่ในปัจจุบันที่เป็นที่นิยมทั้งหลายไม่ว่าจุฬาลงกรณ์ หรือธรรมศาสตร์ก็ได้ ได้ขยายวิทยาลัยเขตไปอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ รัฐบาลมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจ ในแง่ใดไปที่ภาคใดก็ควรจะต้องตั้งวิทยาลัยเขตในภูมิภาคนั้น ๆ เช่น วิชาเดียวเลยครับ จังหวัดนี้เรียนวิศวกรรมนี้ จังหวัดนั้นเรียนว่าวิศวกรรมนี้ เพราะที่ดินของรัฐที่ทิ้งรกร้างเปล่ายังมีอีกมาก และการเปิดวิทยาลัยเขต ต่าง ๆ นั้นไม่ได้ใช้จ่ายงบประมาณมากมายเลย ท่านประธานที่เคารพ ผมขอย้อนกลับมาที่กระทรวงศึกษาอีกนิดหนึ่งว่า ในส่วนของการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมอยาก
จะให้สรุปเลย

นายจิรมิตร อุดมธรรมภักดี (สกลนคร) : ผมขอสรุปว่า
อยากจะขอให้มองว่า การศึกษาที่รัฐจะต้องตัดสินใจในการลงทุน ในส่วนตัว
ของผมแล้ว ผมเห็นว่า แม้จะต้องกู้เงินตราต่างประเทศมาลงทุนก็ต้องยอม
การศึกษาขั้นพื้นฐานคืออะไร คือประถมศึกษา โรงเรียนต่าง ๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน
ท่านทราบไหมว่า ในอดีตสร้างมาด้วยการเสียสละจากพี่น้องประชาชนในชนบท
บริจาคไม้คนละตัว สังกะสีคนละแผ่น สร้างมาแล้วในปัจจุบันเป็นอย่างไร
อาคารเรียนต่าง ๆ เก่าทรม ที่ใดใกล้กับผู้ใหญ่ก็ได้รับงบประมาณลงไป
ในการสร้างทดแทนมาก ที่ใดไกลเป็นที่ยังไม่เคยได้รับการเหลียวแลเลย
สิ่งเหล่านี้จะไปสร้างขวัญกำลังใจให้กับครูบาอาจารย์ที่จะมุ่งมั่นปรารถนา
จะสอนลูกหลานเยาวชนของเราในอย่างไร หลายแห่งเป็นเช่นนี้

อีกประการหนึ่ง เรื่องมัธยมศึกษาเป็นรอยต่อของการศึกษา
มัธยมสาขาซึ่งอยู่มากมาย ขอให้รัฐบาลเปิดใจกว้าง อย่าไปจำกัดในการ
ที่จะเปิดโรงเรียนมัธยมสาขาให้เป็นโรงเรียนเอกเทศ ซึ่งขณะนี้ยังคงค้างอยู่
นับจำนวน ๕๐๐ - ๖๐๐ แห่ง ก็อยากจะขอทราบเรียนท่านประธานว่า
ในเรื่องของการศึกษานั้น ขอให้กระทรวงศึกษาและทบวงมหาวิทยาลัย
ได้ใจกว้างให้มากยิ่งขึ้น แล้วก็อย่าใจแคบในเรื่องว่า เราทำแต่นี้ก็พอแล้ว
หรืออย่าไปหวังว่า ในภาคของเอกชนจะมาช่วยเราได้มาก ท่านประธานครับ
ผมก็ขอสรุปอีกเล็กน้อย

อีกประการหนึ่ง เรื่องของการกระจายอำนาจ การบริหาร
และการให้จ่ายงบประมาณ ก็ปรากฏว่ากระทรวงศึกษายังไม่กระจายอำนาจ
ไปยังสถาบันการศึกษาหรือโรงเรียนต่าง ๆ อย่างกระทรวงได้พูดมาแล้ว

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เพราะวันนี้
เราพูดถึงเรื่องขาดแคลนสถานที่ศึกษา ขอให้สรุปได้เลย เพราะว่าให้เวลา
พอสมควร ขอความกรุณา

นายจิรมิตร อุดมธรรมภักดี (สกลนคร) : ประการสุดท้าย
ก็อยากขอให้กระทรวงศึกษาเร่งรัดในการที่จะให้วิทยาลัยครูต่าง ๆ มีอิสระ
ในการบริหาร เพื่อให้วิทยาลัยครูต่าง ๆ นั้น ได้สามารถที่จะปรับโครงสร้าง
และปรับปรุงโปรแกรมการสอน การเรียน และก็สามารถรับนักศึกษาได้มากยิ่งขึ้น

อีกประการสุดท้าย สิ่งซึ่งเราพูดกันมากที่สุดขณะนี้

เรื่องของการฝากเด็ก เรื่องของผู้ปกครองจะต้องไปบริจาคเงินให้กับ
สถานการศึกษา ผมอยากจะขอให้สถานศึกษาของรัฐไม่ว่ากระทรวงศึกษาที่ดี
หรือทบวงมหาวิทยาลัยก็ดี การที่ผู้ปกครองบริจาคเงิน บริจาคเงินพัน เงินหมื่น
เงินแสน ให้มีการรับบริจาคโดยเปิดเผย แม้ว่างบประมาณในส่วนนี้จะเป็น
เงินบำรุงการศึกษานอกงบประมาณ ซึ่งเป็นสิทธิของโรงเรียนจะได้ใช้จ่าย
ในทางใด ๆ ก็ดี ถ้ารับบริจาคโดยเปิดเผยเสียแล้ว ผมว่าเป็นที่น่าจะยกย่อง
ชมเชยเสียอีกว่า บางท่านบริจาคเป็นแสน บางท่านเป็นหมื่น เปิดเผยกันเสียที่
มันไม่ใช่เป็นสิ่งที่น่าอับอายอะไรทั้งสิ้น ผมว่าก็ยิ่งจะทำให้การใช้จ่ายเงินบำรุง
การศึกษาซึ่งเป็นเงินงบประมาณนั้น ซึ่งกระทรวงก็จะได้ผ่อนปรนว่า โรงเรียนใด
ที่ได้มีการบำรุงการศึกษานอกงบประมาณนี้มากแล้ว เราก็อุดหนุนน้อยลงไป
ที่ใดได้น้อยเราก็ให้ไปมาก ๆ เพื่อให้มีความทัดเทียมในการศึกษาและทำให้
เยาวชนของชาติของเรานั้นได้มีอนาคตที่สมบูรณ์ต่อไป

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : สมาชิกได้อภิปราย
หลายท่านแล้ว ผมอยากให้รัฐบาลได้ตอบสักครั้ง เชิญครับ

นายสังข์ทอง ศรีธเรศ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) :
กราบเรียน ฯพณฯ ประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม
นายสังข์ทอง ศรีธเรศ ส.ส. จังหวัดกาฬสินธุ์ ในฐานะรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ รู้สึกเป็นเกียรติและดีใจเป็นอย่างยิ่งที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ
ได้ยื่นญัตติเข้ามาเพื่อเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า พุดกันถึงเรื่องปัญหาใน
กระทรวงศึกษาธิการ ไม่ว่าจะเป็นญัตติของท่าน ส.ส. ชุนทอง ภูผิวเดือน
และคณะจากจังหวัดกาฬสินธุ์ ท่านลำพอง พิลาสัมบัติ ล้วนแล้วแต่เป็นญัตติที่มี
ประโยชน์ และท่านผู้มีเกียรติได้พุดกันวันนี้มีประโยชน์ต่อวงการศึกษาของ
ประเทศไทยเป็นอย่างมาก เป็นที่น่ายินดี รัฐมนตรีทั้ง ๔ ท่าน ที่ดูแลงาน
ทางด้านการศึกษาขอเรียนว่า ได้พยายามตั้งใจเต็มที่ที่จะแก้ปัญหาทางด้าน
การศึกษา และก็มองเห็นว่าการศึกษาเป็นพื้นฐานของการพัฒนาประเทศ
ถ้าเราจัดให้ประชาชนในชาติของเราได้รับการศึกษาที่ดี -----

การพัฒนาประเทศของเราก็ย่อมจะมีความเจริญก้าวหน้าได้เร็วยิ่งขึ้น
อันนี้เราคงจะมองเห็นปัญหานี้ร่วมกัน ท่านนายกรัฐมนตรี ชวน หลีกภัย
ท่านเคยเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ท่านก็มองเห็นปัญหานี้
มากมาย และรัฐบาลชุดนี้ก็ได้ออกนโยบายในการที่จะแก้ปัญหา
การศึกษาในการที่จะพัฒนาให้ประชาชนในชาติได้รับการศึกษามากขึ้น
หลายประเด็น ผมอยากจะยกนโยบายย่อ ๆ เพียง ๒ - ๓ ข้อ
ให้ท่านผู้มีเกียรติได้รับทราบ ไม่ว่าจะเป็นนโยบายการขยายโอกาส
ทางการศึกษาให้ลูกหลานได้เข้าเรียนก่อนประถมศึกษา ซึ่งเดิมนั้น
เราจะเห็นว่า มีโรงเรียนอนุบาลอยู่เฉพาะในจังหวัด ในเขตเทศบาล
เท่านั้น ขณะนี้มีโรงเรียนอนุบาลชนบท ขยายออกไปเพื่อที่จะเตรียม
ความพร้อมให้เด็กได้มีก่อนที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา
โดยให้สำนักงานประถมศึกษาแห่งชาติ กรมการพัฒนาชุมชนของ
กระทรวงมหาดไทยดำเนินการร่วมกันในส่วนนี้ สำหรับในเขตเทศบาล
นั้นก็อาจจะมีปัญหาอยู่บ้าง เราได้แบ่งส่วนให้เอกชนเข้าไปดำเนินการ
ก็ยังมีปัญหาที่ผู้ประกอบการบางคนต้องการที่จะให้ลูกหลานของตัวเอง
เข้าเรียนในโรงเรียนที่มองเห็นว่ามีคุณภาพเหนือกว่า ซึ่งบางที
ก็อาจจะเป็นค่านิยม บางทีก็อาจจะเป็นข้อเท็จจริงตามที่เราได้พบกัน
ในพื้นที่ ยังมีการฝากการวิ่งเต้นเส้นสายกันอยู่มาก ในส่วนนี้ก็ได้อ
พยายามแก้ไขอย่างเต็มที่อยู่แล้วในส่วนของชั้นอนุบาล ในส่วนของ
ชั้นมัธยมนั้น เราขยายออกไปถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โดยให้สำนักงาน
ประถมศึกษาแห่งชาติได้เป็นผู้ดำเนินการในส่วนหนึ่ง และกรมสามัญศึกษา
รวมทั้งการศึกษานอกโรงเรียนได้ร่วมกันจัด เพื่อที่จะให้ทันกับความต้องการ
ของพี่น้องประชาชนที่ต้องการส่งลูกหลานเข้าไปเรียนในระดับมัธยมศึกษา
และทันกับความเปลี่ยนแปลงของบ้านเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงทาง
เทคโนโลยีค่อนข้างจะสูงในขณะนี้ ซึ่งก็เป็นที่น่ายินดี ขณะนี้เราสามารถ
ขยายการศึกษาส่วนนี้ออกไปให้ลูกหลานได้เข้าเรียน ๔๒ เปอร์เซ็นต์
เข้าไปแล้ว เป็นที่น่ายินดี แต่ก็ยังมีปัญหาอยู่บ้างในส่วนของมัธยมนั้น เรามี
นโยบายหลายอย่าง อย่างเช่นคุณประสพ บุชราคม ทอภัยที่เอ่ยนาม
จากจังหวัดอุดรธานี ว่ามีการรับเงินก่อนที่จะฝากเข้าเรียนอะไรอย่างนั้น

ซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการขอเรียนว่า เราไม่มีนโยบายให้ทางโรงเรียน
 รับเงิน หรืออะไรก็ตามเป็นเงื่อนไขในการที่จะรับเด็กเข้าเรียนในระดับ
 มัธยมศึกษาตอนต้น อันนี้ขอเรียนให้ที่ประชุมได้รับทราบ และพี่น้องประชาชน
 ได้รับทราบโดยทั่วกัน ไม่ใช่ในนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ เราให้นักเรียน
 เข้าเรียนในระดับนี้ฟรี แต่คนจะบริจาคนั้นก็ไม่ใช่เงื่อนไขในการที่จะ
 รับเด็กเข้าเรียนในระดับนี้ อันนี้คือนโยบายของรัฐบาลและของกระทรวง
 ศึกษาธิการ ซึ่งได้ย้าอยู่ตลอดเวลาว่า การรับเงินหรือรับแป๊ะเจี๊ยะอะไร
 ที่พูดกันนั้นในระดับมัศึกษานั้นไม่ให้ทำ แต่ก็อาจจะมีหลงเหลือไปบ้าง
 ก็เป็นเรื่องของบุคคล ซึ่งเราจะต้องติดตามตรวจสอบ ท่านผู้มีเกียรติ
 พี่น้องประชาชน ถ้าเห็นว่ามีปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นตรงไหนก็ขอให้แจ้งมา
 ทางกระทรวงศึกษาธิการ เราก็พร้อมที่จะลงไปตรวจสอบ เพื่อที่จะแก้ไข
 ปัญหาเหล่านี้ต่อไป ท่านจิรมิตร ท่านบอกที่น่าจะให้มีการบริจาคโดยเปิดเผย
 ซึ่งไม่น่าจะผิดอะไรนี้ก็เป็นความคิดเห็นอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งเราก็ได้มาประชุม
 และก็วิเคราะห์กันว่า การบริจาคเพื่อที่จะเป็นเงื่อนไขในการรับเด็กเข้าเรียน
 ในระดับนี้นั้น น่าจะไม่ได้ เพื่อไม่ให้เป็นการกีดกันคนส่วนอื่น ควรจะให้โอกาส
 เข้าเรียนฟรีในระดับนี้ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีนโยบายที่จะให้บริจาค หรือรับ
 บริจาคอะไรทั้งนี้ในระดับนี้ะครับ-----

เป็นนโยบายของกระทรวง ถึงแม้ว่าจะรับบริจาคแต่ก็ไม่มีเงื่อนไขในการที่จะรับเข้าเรียนไป อันนี้ก็ขอเรียนให้ท่านผู้มีเกียรติได้เข้าใจ ก็มีปัญหาอยู่บ้างในเรื่องของที่เรียนยังไม่พอในระดับนี้ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีปัญหาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งก็มีผู้ปกครองนักเรียนหลายคนอยากจะให้ลูกหลานของตัวเองเข้าเรียนในโรงเรียนที่เชื่อกันว่ามีคุณภาพเหนือกว่าโรงเรียนอื่น อาจจะเป็นค่านิยมอยู่บ้างในตรงนี้ก็มีการฝากการวิ่งเต้นกันค่อนข้างจะมาก ในส่วนต่างจังหวัดนั้นไม่ค่อยจะมีปัญหา จะมีปัญหาก็ออยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งปีนี้ทางกระทรวงศึกษาธิการก็ได้กำหนดนโยบายว่า ให้โรงเรียนมัธยมทุกแห่งรับนักเรียนใกล้บ้านเข้าไป ๖๐ เปอร์เซ็นต์ เหลืออีก ๔๐ เปอร์เซ็นต์นั้นก็ให้สอบ แล้วก็ให้รับเด็กที่สำหรับผู้มีอุปการคุณต่อโรงเรียนอะไรอย่างนั้น ซึ่งต่อไปก็จะขยายจำนวนให้รับเด็กใกล้สถานศึกษาเข้าไป ถ้าเราสามารถทำได้โดยกำหนดว่า เด็กที่เกิดอยู่ตรงนี้ต้องเข้าโรงเรียนอนุบาลตรงนี้ เข้าโรงเรียนประถมตรงนี้ ต่อไปเข้ามัธยมตรงนี้ เข้าอาชีวะตรงนี้ได้ กำหนดแผนไว้ชัดเจน ซึ่งหลายประเทศเขาสามารถทำประสบความสำเร็จ ปัญหาต่าง ๆ ก็คงจะลดน้อยถอยลง แต่ขณะนี้เรายังทำได้ไม่มากนัก ก็ยังมีปัญหาอยู่บ้าง

ในส่วนของการขยายโอกาสการอาชีวศึกษานั้น ขอเรียนว่า ก็ยังมีปัญหาค่อนข้างจะมาก เนื่องจากมีนักเรียนจบโรงเรียนขยายโอกาสในระดับมัธยมออกมาค่อนข้างจะมาก แล้วก็ยังมีสถานศึกษาของกรมอาชีวศึกษา ซึ่งผมถือว่าเป็นสถานศึกษาที่มีความสำคัญยิ่ง เราจะต้องจัดการอาชีวศึกษาให้กับลูกหลานของเราให้เพียงพอ นอกจากลูกหลานของเราแล้ว เราจำเป็นต้องจัดการอาชีพให้พี่น้องประชาชนด้วย ในส่วนนี้เรายอมรับสถานศึกษาไม่เพียงพอ อันนี้ยอมรับกัน เราก็พยายามแก้ปัญหาเฉพาะหน้าโดยการขอเพิ่มนักเรียนเข้าไปในส่วนที่พอจะรับได้ ให้เด็กที่เรียนระดับ ^{ปวส.} ระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยเทคนิคบางแห่ง ไปเป็นครูฝึกสอนในโรงเรียนที่มีครูไม่พอ และนอกจากนั้นเราก็มีนโยบายขยายวิทยาลัยเทคนิคแห่งที่ ๒ วิทยาลัยอาชีวะแห่งที่ ๒ และวิทยาลัยการอาชีวศึกษา ซึ่งวิทยาลัยการอาชีวศึกษาถือว่าเป็นวิทยาลัยที่มีความสำคัญ ตามนโยบายนั้นจะขยายไปทุกอำเภอ แต่ขณะนี้ทำไปได้ไม่กี่อำเภอเนื่องจากมีข้อจำกัดในด้านงบประมาณอยู่บ้าง ก็ทำไปได้ประมาณ ๓๐ กว่าแห่ง ตามแผน ๗๗ นี้ เรามีแผนที่จะทำให้ได้ถึง ๗๐ แห่ง ขณะนี้ก็ได้เพียง ๓๐ กว่าแห่งเท่านั้น

ซึ่งกันนี้ถ้าสามารถทำได้กระจายไปทุกอำเภอ เราก็สามารถที่จะรับบริการ
ลูกหลานของเราเข้าไปเรียนในวิทยาลัยการอาชีพ ซึ่งหลายท่านก็สงสัย
ว่าวิทยาลัยการอาชีพไปทำอะไรกันบ้าง วิทยาลัยการอาชีพสอนในระบบ
แบบ ปวส. ปวส. แบบวิทยาลัยเทคนิคอีกส่วนหนึ่ง แล้วสอนอาชีพระยะสั้น
ถึงนักเรียนที่ไม่มีเวลามาเรียน และพี่น้องประชาชนในพื้นที่ อันนี้คือภารกิจ
ของวิทยาลัยการอาชีพ ซึ่งก็มีท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ขอจัดตั้งกันมา
เป็นจำนวนมาก ก็ต้องผลักดันงบประมาณในส่วนนี้ต่อไป ปีนี้ได้มา ๗ แห่ง
ซึ่งก็น่าว่ายังจะต้องสร้างเพิ่มกันอีกเป็นจำนวนมาก

สำหรับกรมอาชีวศึกษา นั้น ปีนี้มีผู้สมัครเข้าเรียนถึง ๓๘๙,๓๘๒ คน
เราจับรอบแรกได้เพียง ๑๕๖,๘๓๐ คน ซึ่งเหลืออยู่ประมาณ ๑๘๓,๕๕๒ คน
แล้วก็รอบที่ ๒ เราจับได้ ๓๑,๘๕๓ คน -----

เหลือนักเรียนที่ยังรับเข้าไม่ได้ ๑๑๑,๐๕๙ คน อันนี้สำหรับวิทยาลัยของกรมอาชีวศึกษา ก็จะมีปัญหาที่วิทยาลัยครูสถาบันราชภัฏ ซึ่งมีผู้ติเตียนเข้ามาในวันนี้คงจะเป็นนักเรียนที่หลุดจากส่วนนี้ไป เพราะฉะนั้นเราคงจะต้องช่วยกันแก้ปัญหาต่อไป สำหรับนโยบายที่สำคัญอีกอันหนึ่ง คือการกระจายอำนาจการศึกษา ขณะนี้ทางกระทรวงศึกษาธิการได้ทำเป็นพระราชบัญญัติกระจายอำนาจ เรามองเห็นว่าการจัดการศึกษาที่ผ่านมามีปัญหาอยู่บ้างว่านักเรียนที่เรียนจบมาแล้วไม่สามารถเข้าทำงานในพื้นที่ได้ ไม่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นอะไรอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงเป็นนโยบายของรัฐบาลที่จะต้องกระจายอำนาจการบริหารบุคคล การบริหารงบประมาณ การบริหารหลักสูตร ให้พี่น้องประชาชนในพื้นที่ได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้มากขึ้น ขณะนี้ร่างพระราชบัญญัติที่กำลังจะเสนอเข้าสภาในโอกาสต่อไป นอกจากนั้นนโยบายที่สำคัญอีกอันหนึ่งก็คือการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษา ท่านผู้มีเกียรติหลายท่านได้ติงว่าเรียนจบมาแล้วไม่สามารถที่จะทำงานได้ หรือเรียนจบมาแล้วก็ได้แต่เพียงก็ตำร่า กลับไปบ้านอะไรอย่างนั้น อันนี้ก็คือคุณภาพ เราจำเป็นจะต้องมีการปรับปรุงนโยบายที่มีความสำคัญยิ่งของรัฐบาลนี้และของกระทรวงศึกษาธิการ ไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรจะต้องให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นมีภาคปฏิบัติมากขึ้น ครูก็เป็นบุคลากรที่มีความสำคัญทางการศึกษา ทางกระทรวงศึกษาธิการกำลังกำหนดเกณฑ์มาตรฐานของผู้ที่จะเข้ามาสู่การประกอบอาชีพครู ตลอดทั้งค่าตอบแทนเพื่อเป็นขวัญกำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ของครู นอกจากนั้นระบบการรับนักเรียน ระบบการสอบ ซึ่งท่านผู้มีเกียรติคงจำได้ดอกเตอร์ลลิตาท่านบอกว่า สอบเอ็นทรานซ์ สอบเอ็นสะก้านอะไรอย่างนั้นนี่คือข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในสังคมไทย ผมก็มองเห็นว่าการสอบเลื่อนชั้นอะไรก็ตามที่ผ่านมานั้น เราใช้ระบบข้อสอบอย่างเดียว ค่อนข้างจะมีปัญหาอยู่มาก ทำให้เด็กพยายามอย่างเต็มที่ที่จะอ่านหนังสืออย่างเดียว โดยไม่ได้คำนึงถึงอย่างอื่น บางทีสอบผ่านได้ก็ทำงานไม่ค่อยจะเก่งอะไรอย่างนั้น ไม่ค่อยจะมีคุณภาพ เพราะฉะนั้นอันนี้คือปัญหาที่สำคัญ ทางกระทรวงศึกษาธิการโดยกรมวิชาการก็ได้กำหนดแนวทางในการที่จะทำข้อมูลเสริมในการสอบเลื่อนชั้นของนักเรียนแต่ละชั้น โดยไม่ใช้ข้อสอบอย่างเดียว จะนำระบบการแนะนำมาใช้ เพื่อที่จะจัดให้เด็กแต่ละคนได้ไปเรียนในวิชาที่ตัวเองมีความถนัด และเข้าไปสู่งานที่มีความเหมาะสมกับคนเหล่านั้น ก็จะทำให้สามารถ

ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต่าง ๆ เหล่านี้เป็นเรื่องของการศึกษาทั้งนั้น
รู้สึกดีใจและเป็นเกียรติที่ท่านผู้มีเกียรติได้พูดในเรื่องของการศึกษา
คำพูดทั้งหมดในวันนี้กระผมได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ
อัดเทปไว้ทั้งหมดแล้วจะมาเปิดแล้วบันทึกออกมาเป็นตัวหนังสือ แล้วจะ
วิเคราะห์กันอีกทีหนึ่ง แล้วจะนำในสิ่งที่สามารถจะทำได้ไปปฏิบัติในโอกาส
ต่อไป ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญ

ท่านรัฐมนตรีทบวงครับ

นายสุเทพ อรรถากร (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) :
ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่าน กระผมขอ
ขอบพระคุณและดีใจอย่างยิ่งที่ท่านสมาชิกทั้งหลายได้ให้ความสนใจอย่าง
จริงจังกับปัญหาการศึกษาของชาติ ซึ่งเกือบทั้งหมดตรงกับใจกระผมเอง
หลายเรื่องที่ท่านได้ชี้ให้เห็นได้ยกขึ้นมากล่าวนั้นล้วนแต่จะเป็นประโยชน์
และเป็นการช่วยให้การทำงานทางด้านการศึกษาของเราได้บรรลุผลยิ่งขึ้น
กระผมเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าจะต้องพัฒนาคน การพัฒนาคนก็คือการพัฒนา
การศึกษา และการลงทุนของชาติเพื่อสร้างคนนั้น เป็นการลงทุนที่คุ้มค่า
จะเห็นตัวอย่างในช่วงยุคแรกหลังสงครามในประเทศอังกฤษมีมหาวิทยาลัย
ไม่กี่สิบแห่ง วันนี้กระผมได้ทราบว่ามาถึง ๑๐๒ แห่ง ในประเทศญี่ปุ่น
หลังสงครามมีไม่กี่สิบแห่ง ขณะนี้ถึง ๕๐๐ แห่ง ในความคิดของ
กระผมนั้นอยากจะเห็นการขยายโอกาสทางการศึกษากระจายไปส่วนภูมิภาค
ให้มากที่สุด แม้จะเริ่มจากเล็กไปหาใหญ่ กระผมก็อยากจะเห็นการเริ่มขึ้น

เพราะฉะนั้นแนวความคิดในตอนแรกกระผมจึงได้ตั้งคณะกรรมการเพื่อ
ศึกษาความเป็นไปได้ ปัญหาอุปสรรคและข้อแนะนำต่าง ๆ และความ
เหมาะสมในประการต่าง ๆ ที่จะตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นใหม่อีกสัก ๕ แห่ง
เป็นการเริ่มต้นด้วยการดูว่าจะตั้งที่ไหนดีในส่วนภูมิภาคที่จะเป็นการ
กระจายโอกาส และนำความเจริญอื่น ๆ ไปสู่ภูมิภาคนั้นด้วย แต่ตัวเลข
นั้นไม่ใช่ข้อจำกัด ในระยะยาว ๆ ต่อไปก็คงจะต้องมีขึ้นเรื่อย ๆ แม้ปัญหา
หรืออุปสรรคจะมีมากเหลือเกิน แต่กระผมก็ได้พูดเสมอว่าหากจำเป็น
จะต้องเริ่ม แม้จากเล็กเราก็ควรจะต้องเริ่มกัน ไม่เช่นนั้นจะไม่ได้เริ่ม
กระผมจำได้ว่ามีมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในออสเตรเลีย เริ่มต้นด้วยการมี
นักศึกษา ๑๕ คน และอาจารย์ ๓ คน แต่นั่นก็ไม่ใช่ว่าเป็นตัวอย่่างที่จะ
มาทำในประเทศไทย เป็นแต่เพียงต้องการแสดงให้เห็นว่าเขาเริ่ม
อย่างนั้น และบัดนี้เป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงและใหญ่โตมาก นี่ก็เป็น
อันหนึ่งที่กระผมคิดและดีใจที่ท่านได้พูด ก็เท่ากับท่านได้ช่วยสนับสนุนให้
กระผมได้ดำเนินการต่อไป ซึ่งคณะกรรมการชุดนี้จะได้เร่งรัดทำอย่าง
เร็วที่สุด นอกจากการที่มหาวิทยาลัยของรัฐที่ควรจะต้องเพิ่มมากขึ้นตาม
ลำดับขีดความสามารถแล้ว ในมหาวิทยาลัยที่มีอยู่เดิมกระผมก็ได้ดำเนินการ
ให้มีการขยายสาขาวิชาเพิ่มขึ้น เปิดภาคคณะวิชาอีกมากมาย ในช่วงระยะ
เวลาที่ดำเนินการในระยะสั้น ๆ ที่ผ่านมานั้น กระผมพอจะมีตัวเลข
ซึ่งอาจจะคลาดเคลื่อนบ้างก็ได้ แต่คิดว่าอย่างน้อยที่สุดมีตัวเลขว่า ได้มีการ
จัดตั้งหน่วยงานใหม่ถึง ๗๕ หน่วยงานในลักษณะคณะวิชา ภาควิชาวิทยาลัย
ชุมชน และสถาบันต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในส่วนภูมิภาคเกือบทั้งหมด นอกจากนั้น
กระผมขอกราบเรียนว่า ในกรณีที่เกิดปัญหาความขาดแคลนบุคลากรใน
สาขาวิชาการต่าง ๆ นั้น ทบวงมหาวิทยาลัยได้ทำการศึกษาวิจัยรวม
ตัวเลขและข้อมูล และนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อให้รัฐถือว่าเป็นสาขา
ขาดแคลน เพื่อจะได้จัดลำดับความสำคัญที่จะทุ่มเททรัพยากร ส่งเสริม
ให้มีการศึกษาหรือขยายการรับ หรือการตั้งสถาบันการศึกษาให้มากขึ้น
ในสาขานั้น ได้มีการประกาศถือเป็นสาขาขาดแคลนที่จะต้องสนับสนุน
อย่างมาก รวมทั้งสาขาที่ท่านสมาชิกได้กล่าวด้วย คือขาดแคลนอย่างยิ่ง
ทางด้านวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ คณิตศาสตร์ แพทย์ วิศวกรรม เกษศาสตร์
เทคนิคการแพทย์ รวมทั้งการขาดแคลนทางด้านครุศาสตร์อุตสาหกรรม
นั่นคือครูอุตสาหกรรม ครูทางเทคนิคทางวิชาอาชีวศึกษา ซึ่งเราคิดว่า

มีหน้าที่จะต้องผลิตครูด้านนี้เพิ่ม เพื่อให้ไปสอนหรือทำงานบริการทาง
 ด้านนี้ให้กับกระทรวงศึกษาธิการด้วย นอกจากนั้นเนื่องจากเรามีทรัพยากร
 อันจำกัด ก็อยากจะเห็นเอกชนเข้ามามีบทบาทร่วมมากขึ้นในการจัดการศึกษา
 สำหรับในขั้นต้นกระผมได้เคยนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีให้มีการส่งเสริม
 การลงทุนในการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และต่อมาคณะรัฐมนตรีก็ได้
 เห็นชอบที่จะส่งเสริมการลงทุนการศึกษาทุกระดับ ซึ่งขณะนี้ได้ให้
 ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และปลัดทบวงมหาวิทยาลัย
 ร่วมกันศึกษาในรายละเอียด นี่คือเป้าหมาย นอกจากนั้นกระผมเองได้
 พยายามสนับสนุนให้เกิดมหาวิทยาลัยเอกชน หรือวิทยาลัยเอกชนขึ้นให้
 มากที่สุด เพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐ แม้จะเป็นภาระอันหนัก ขณะนี้เรา
 ได้พบว่ามหาวิทยาลัยเอกชนจำนวนมากได้ประสบความสำเร็จ และได้
 ผลิตบัณฑิตที่มีมาตรฐานเป็นที่น่าชื่นชมอย่างยิ่ง นอกจากมหาวิทยาลัยเอกชน
 ที่มีอยู่แล้ว กระผมก็ปรารถนาที่จะเห็นเอกชนอื่น ๆ ได้จัดตั้งมหาวิทยาลัย
 มากขึ้น และในการนี้ก็ได้มีการเชิญชวนนานาประเทศให้มาตั้งมหาวิทยาลัย
 ในประเทศไทยร่วมกับนักลงทุนคนไทย อย่างเช่นท่านคงจะทราบว่าได้
 มีการดำเนินการก่อสร้างมหาวิทยาลัยแมรีแลนด์ขึ้นแล้วกำลังดำเนินการ
 ก่อสร้าง -----

สำหรับมหาวิทยาลัยในออสเตรเลีย กระผมก็ได้ชักชวนเขา ในขั้นต้นนี้
 ได้มีรองอธิการบดีของมหาวิทยาลัยโมนาร์ดแห่งออสเตรเลียก็ได้เดินทาง
 มาเจรจา แล้วผมได้นัดให้พบกับนักลงทุนไทยที่จะเสียสละเรื่องนี้
 นอกจากนั้นในการดำเนินการที่ได้เตรียมมาพอสมควร มหาวิทยาลัย
 ที่เรียกว่า ยูนิเวอร์ซิตี สเตท (University state) ยูนิเวอร์ซิตีของ
 แคนซัส ก็ได้เตรียมมาตั้งมหาวิทยาลัยระหว่างประเทศขึ้นในประเทศไทยแล้ว
 นอกจากนั้นในวันเฝ้าฯ กระผมได้นัดตัวแทนของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ
 ทั้งของรัฐและเอกชนและสมาคม สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเข้ามาพบ
 กับตัวแทนมหาวิทยาลัย ฟิสเบิร์ก แห่งเพนซิลวาเนีย ได้มีการประชุม
 พบปะกันเมื่อเช้านี้เพื่อหาช่องทางที่จะร่วมมือ และกระผมได้เจรจากับเขาด้วยว่า ควรจะต้องมาตั้งมหาวิทยาลัยในประเทศไทยด้วย
 พร้อมกันนั้นเมื่อคราวที่กระผมไปประเทศอังกฤษได้เจรจากับที่ปรึกษา
 การศึกษาของรัฐบาลอังกฤษ เชิญชวนให้เขานำระบบการศึกษาแบบอังกฤษ
 มาตั้งในประเทศไทย และจากการไปพบคราวนี้เมื่อ ๓ วันนี้เอง
 ท่านผู้นั้นก็ได้เดินทางมายังประเทศไทย มาเจรจากับกระผม ซึ่งคิดว่า
 ความตกลงและแน่ใจเหลือเกิน เขาพูดอย่างแน่ใจว่า เขาจะต้องมาตั้ง
 มหาวิทยาลัยในประเทศไทย กระผมได้นัดให้พบกับนักลงทุนไทยแล้วด้วย
 สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของความเพียรพยายามที่จะได้ขยายสถาบัน
 อุดมศึกษาให้เกิดมากขึ้น นอกจากนั้นกระผมขอทราบเรียงดังต่อไปนี้คือ
 สำหรับมหาวิทยาลัยเปิด คือมหาวิทยาลัย ๒ แห่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง
 ที่ช่วยเราช่วยต่อภาระความหนักในขณะนี้ ไม่ว่าจะป็นรามคำแหงก็ได้
 สุโขทัยธรรมมาธิราชก็ได้ ปรากฏว่ามาตรฐานของบัณฑิตที่ผลิตออกมา
 เป็นที่น่าชื่นชมทั้งสิ้น มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ผลิตบัณฑิตมาแล้วมากกว่า
 ๓๐๐,๐๐๐ คน และกระผมคิดว่ามหาวิทยาลัยในลักษณะอย่างนี้จะต้อง
 ส่งเสริมให้ได้ทำ และได้แสดงบทบาทช่วยรับภาระในส่วนนี้ ในขณะที่เรา
 กำลังลำบาก ไม่สามารถทำได้ทุกอย่าง ในการที่ได้มีการพูดถึงการสอบ
 เอ็นทรานซ์ สอบเข้ามหาวิทยาลัยนั้น เราได้มีระบบการเข้ามหาวิทยาลัย
 ด้วยการสอบเอ็นทรานซ์ในส่วนกลางจำนวนหนึ่ง และมากกว่าครึ่งหนึ่งนั้น
 ได้มอบให้กับมหาวิทยาลัยภูมิภาคได้จัดการสรรหาหรือสอบของตนเอง
 และนอกจากการสอบโดยมหาวิทยาลัยภูมิภาคซึ่งให้โอกาสแก่พี่น้องชาวจังหวัด
 ใกล้เคียงกับมหาวิทยาลัยนั้นได้รับสิทธิพิเศษแล้ว ยังให้โอกาสแก่มหาวิทยาลัย

นั้น ๆ ได้ไปสรรหาโดยอิสระ ที่ไปสรรหาค้นหาชาวบ้าน เด็ก ลูกหลาน
 ชาวบ้าน ชาวไร่ ชาวนา ให้มีโอกาสได้เข้ามาหาวิทยาลัยแม้ไม่ได้สอบ
 ก็เข้าได้ แล้วบางทีมหาวิทยาลัยก็ได้จัดสรรทุนให้ด้วย สำหรับปัญหา
 การสละสิทธิ์ เมื่อสอบเอ็นทรานซ์ได้นั้น ในปีนี้มีการสละสิทธิ์มากกว่า
 ครั้งใด ๆ แต่โดยปกติแล้วก็จะมียุ่ แล้วหลังจากสละสิทธิ์แล้วเราก็
 จะพบว่าตัวเลขสุดท้ายจะพอดี ๆ กับเป้าหมายที่เราวางไว้ เพราะเรา
 จะประกาศผลเกินกว่าที่เราจะรับได้ เพราะเรารู้ว่าจะมีการสละสิทธิ์
 อย่างนั้น ๆ แต่สำหรับปีนี้เองเราได้พบข้อมูลบางประการก็คือว่าได้มีนักศึกษา
 สอบเทียบ เด็กนักเรียนสอบเทียบจำนวนมาก ได้เข้าไปสอบแข่งขันด้วย
 จะมีจำนวนหนึ่งที่ไม่ไปสอบเพียงเพื่อจะวัดดูความสามารถของตนเพื่อแสดงว่า
 กันก็แน่นเหมือนกัน แต่ว่าพอได้แล้วก็ยังกลับไปเรียน ม. ๖ อยู่ นี้ประเภทหนึ่ง
 อีกประเภทหนึ่งสอบได้แล้ว แต่ได้วิชาที่ตนแม้จะเลือกไว้ก็ไม่ตรงกับใจ
 อายากจะเรียน พ่อแม่ก็ให้กลับไปเรียนที่โรงเรียนดังเดิม เพราะฉะนั้น
 วิธีแก้กรรมได้ขอให้เจ้าหน้าที่ของทบวงมหาวิทยาลัยได้ศึกษาเพื่อแก้
 ปัญหานี้อยู่ แล้วก็จะดูเหมือนกันว่า ในปีนี้หลังจากสละสิทธิ์แล้วกับตัวเลข
 ที่เราตั้งเกินไว้เพื่อคนสละสิทธิ์จะดูสิว่ามันต่ำกว่าที่เราคิดไว้อย่างไร
 แต่ทุกปีนั้นมักจะเกินกว่าที่เราคิดไว้เดิม ถึงแม้จะสละสิทธิ์ก็ตามมักจะ
 เกินประมาณ ๒๐ - ๓๐ - ๕๐ คน กระทบขอกราบเรียนเพิ่มเติมเกี่ยวกับการ
 การที่ทำงานมีแนวความคิดที่อยากให้เห็นว่า ทบวงมหาวิทยาลัยได้มีบทบาท
 เข้าไปอ้อมๆ เข้าไปยกสถานะของวิทยาลัยครูขึ้นเป็นมหาวิทยาลัย ---

อันนี้ก็อยู่ในแนวความคิด ความฝันของกระผมอยู่ ซึ่งคิดว่าเราคงจะได้
 ปรึกษาหารือว่ามีความเป็นไปได้อย่างไรบ้าง ซึ่งอันนี้ก็ เป็นส่วนหนึ่งซึ่ง
 ตรงใจกระผมมาตลอด กระผมขอกราบเรียนในขั้นสุดท้ายว่า งานที่เรา
 ได้ทำและเร่งรัดกัน ไม่ว่าจำนวนสถาบันอุดมศึกษา สาขาวิชา ภาควิชา
 คณะวิชาที่เกิดขึ้นในช่วงนี้อย่างมากมาแล้ว ยังได้มีการเปิดหลักสูตรใหม่ ๆ
 ในช่วงนี้ถึง ๘๖ หลักสูตร รวมกับเอกชนอีก ๒๐ หลักสูตร รวมเป็น
 ๑๐๖ หลักสูตร สำหรับหลักสูตรเดิมก็ได้มีการปรับปรุง หลังจากที่ได้ใช้
 มานานพอสมควรนั้น ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรขึ้นใหม่ถึง ๘๕ หลักสูตร
 แล้วก็สำหรับมหาวิทยาลัยเอกชน ก็ได้มีการรับรองมาตรฐานถึง ๒๖ หลักสูตร
 กระผมขอกราบเรียนอีกนิดเดียวว่า ท่านที่เป็นห่วงมาตรฐานการศึกษา
 อันนี้เป็นเรื่องสำคัญและเป็นหัวใจมาก เราห่วงกันทุกคน ในหัวใจของ
 ชีวิตการเป็นครูบาอาจารย์ ก็อยากจะเห็นผลผลิตของเราอยู่ในมาตรฐาน
 เพราะฉะนั้นสำหรับมหาวิทยาลัยของรัฐนั้น ก็คิดว่าควรรักษามาตรฐานนั้น
 ได้เป็นไปอย่างเข้มงวดตามมาตรฐานของรัฐซึ่งดูแล แต่ในขณะเดียวกัน
 สถาบันอุดมศึกษาเอกชน เราก็มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลรักษา
 มาตรฐาน ซึ่งเข้มงวดกว่าของรัฐเสียอีก ได้มีบางครั้งเราส่งอาจารย์
 ภายนอกเข้าไปตรวจสอบการตรวจคะแนนของอาจารย์มหาวิทยาลัยในสถาบัน
 อุดมศึกษาเอกชน ซึ่งเรียกว่าระบบ เอกซ์เทอร์นัล เอกแซมมิเนอร์
 (External examiner) เป็นระบบเดียวกับอังกฤษ แต่อย่างไรก็ตาม
 เราก็ปรารถนาที่จะให้กำลังใจมหาวิทยาลัยเอกชน วิทยาลัยเอกชน ไม่ให้ท้อแท้
 ถึงแม้จะลำบาก เพราะว่าเขาจะมีส่วนช่วยรัฐในการศึกษาอย่างมาก เมื่อเขา
 มีปัญหา มีอุปสรรคอย่างไร เราก็มักจะขอร้องให้ทางมหาวิทยาลัยของรัฐ
 ได้เข้าไปอุ้มชู เหมือนมหาวิทยาลัยพี่มหาวิทยาลัยน้อง เพราะฉะนั้นการที่
 อาจารย์บางคนจากมหาวิทยาลัยของรัฐได้ เข้าไปช่วยมหาวิทยาลัยเอกชน
 เป็นครั้งเป็นคราว กระผมคิดว่าท่านเหล่านั้นได้เสียสละ ได้ทำงานหนักเพิ่มขึ้น
 ในขณะที่เราขาดแคลนทรัพยากรบุคคล เราก็คงจะต้องหวังพึ่งพาอาจารย์
 ที่ท่านทำงานหนักขึ้นเหล่านี้ ซึ่งกระผมคิดว่าสิ่งที่กำลังเพียรพยายามทำอยู่
 คงจะตรงตามที่ท่านได้กรุณาให้คำแนะนำ แล้วกระผมจะพยายามนำสิ่งที่ท่าน
 ได้ให้คำแนะนำในวันนี้ไปทำให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญ

ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) :
 ขอกราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม อดิศร เพียงเกษ สมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น พรรคพลังธรรม ในฐานะรัฐมนตรีช่วยว่าการ
 กระทรวงศึกษาธิการ ผมขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อขุนทอง ภูติวเดือน ซึ่งก็เป็น
 เพื่อนสนิทของพ่อผม ได้ยื่นญัตติเป็นห่วงเป็นใยลูกหลาน เกี่ยวกับการจัดการศึกษา
 ให้ลูกหลานได้มีโอกาสได้เรียน ผมคงมีความรู้สึกไม่แตกต่างจากท่านสมาชิก
 ผู้ทรงเกียรติทุก ๆ ท่านในสภาแห่งนี้ ผมพูดอยู่เสมอว่า เด็กจะไปเรียนหนังสือ
 เด็กไม่ได้ไปเป็นโจร หากรับได้ก็ให้รับ หากรับไม่ได้ก็ให้แจ้งเหตุผลมา
 เพราะในสังคมไทย โดยเฉพาะคนต่างจังหวัดในภาคอีสานนั้น ประสงค์ที่จะเรียน
 สถาบันการศึกษาซึ่งมีค่าใช้จ่ายถูก อยู่ใกล้บ้าน ผมรับรู้ปัญหาไม่ต่างจากท่าน
 เรียกบรรดาผู้บริหารของกรมการฝึกหัดครูมาสอบถาม เขาก็บอกว่าหากจะให้
 รับเพิ่มก็ต้องให้เงินมา ก็ต้องให้อัตรากำลังมา จนในที่สุดได้ปรึกษากับ
 หน่วยงาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ก็มีแนวโน้มว่าหากไปหาช่องทาง
 หาเงิน เงินเรามีขนาดโต เพิ่มอัตราได้ขนาดไหนนั้น การที่จะรับนักศึกษาเพิ่ม
 ก็คงจะเป็นไปได้ดังที่ หน่วยงาน สัมพันธ์ ทองสมัคร ได้ตอบชี้แจงไปแล้ว

ผมคิดว่าวิทยาลัยครูซึ่งเป็นสถาบันราชภัฏซึ่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พระราชทานนามมาให้แก่พวกเรานั้น เหตุที่มีคนนิยมเรียน เพราะในปัจจุบันนี้
ยังไม่ได้เปิดสอนเฉพาะครูด้านเดียว เราผลิตบัณฑิต ๓ สาขาด้วยกัน คือ
วิทยาศาสตร์บัณฑิต ศิลปศาสตร์บัณฑิต และครูศาสตร์บัณฑิต เพราะฉะนั้น
การที่ลูกหลานของเราอยากเรียนหนังสือ จะประสงค์อยากจะเรียนใน
สาขาอาชีพต่าง ๆ คณะต่าง ๆ ที่ได้รับความนิยม อาทิเช่น คณะที่ได้รับการ
ความนิยมมากที่สุดคือนิเทศศาสตร์ บริหารธุรกิจ คอมพิวเตอร์ อุตสาหกรรม
การท่องเที่ยว และการจัดการทั่วไป เพราะฉะนั้นในการที่ท่านทั้งหลาย
ได้ยื่นญัตติเข้าสู่สภาในวันนี้ จึงเป็นญัตติที่ให้ความสำคัญแก่กระทรวงศึกษาธิการ
เป็นอย่างยิ่งที่ต้องรับข้อสั่งเกตของทุกท่านทั้งหลายไปพิจารณาแก้ไขเป็นการ
เร่งด่วน ผมขอกราบเรียนสั้น ๆ ว่า กฎหมายสถาบันราชภัฏนั้นเดี๋ยวนี้
อยู่ในขั้นพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติเห็นชอบ
ไปแล้ว คิดว่าหากไม่มีอะไรขัดข้องจนเกินไป ก็คงจะเข้ามาสู่สภาให้กัน
ในชุดนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเพื่อนสมาชิกคงจะให้การสนับสนุนต่อไป
จึงขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เราได้ใช้
เวลาการพิจารณาเรื่องนี้มาเกือบ ๕ ชั่วโมง แล้วท่านสมาชิกก็ได้
อภิปรายครอบคลุมญัตติพอสมควร รัฐบาลก็ได้ตอบแล้ว ผมต้องขอภัยด้วย
ที่ยกมือหลายท่าน ก็อยากจะหาข้อ เดี่ยวไม่เป็นอะไร เดี่ยวจะสรุป
ผู้เสนอได้สรุป อยากจะหาหรือว่า เราสมควรจะปิดอภิปรายแล้วก็จะให้สรุป
เจ้าของญัตติอีก ๒ ญัตติเลย ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรจะยุติการอภิปราย
ในญัตติทั้ง ๒ นี้ กรุณายกมือด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใด
เห็นว่าควรจะอภิปรายต่อ โปรดยกมือครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เสียงส่วนน้อย
เดี๋ยวผมจะให้สรุป ที่ยกมือตรงนั้นเดี๋ยวช่วยขอสรุป คุณลำยอง คุณจิรมิตร
ที่อภิปรายแล้วก็กรุณาให้ผู้ที่ยกมืออยู่ข้าง ๆ ได้ช่วยสรุป ตอนนั้นผมอยาก
จะเชิญพี่ขุนทองได้สรุปก่อน แล้วก็เดี๋ยวเจ้าชองญัตติอีกญัตติหนึ่งจะได้
สรุปต่อ เชิญครับ

นายขุนทอง กุณิวเดือน (กาฬสินธุ์) : เรียนท่านประธาน
 ที่เคารพ กระทบขอสรุปสั้น ๆ ว่า คำตอบคำชี้แจงของรัฐมนตรีช่วย
 ว่าการกระทรวงศึกษาธิการยังไม่ชัดเจน ด้วยเหตุผลที่ว่าขณะนี้เด็ก
 และผู้ปกครองซึ่งรอจะเข้าเรียนอยู่ ยังไม่ทราบแน่ชัดว่า จะประกาศรับ
 จำนวนเท่าไร เมื่อใด ถ้ากระทบกลับไปต่างจังหวัดไปบ้าน ก็ต้องรุม
 ทวงถาม ไม่ทราบว่า จะให้คำตอบเขาว่าอย่างไร จะให้ความหวังเขา
 ไปด้วยอย่างไร

๓. งบประมาณซึ่งผมเสนอว่า ควรรับอีก ๑๕,๐๐๐ คน
 ในจำนวนงบประมาณ ๑๐ ล้านบาท ทางกระทรวงศึกษาธิการเอง
 ก็บอกว่าจะหาดูเนื้อตนเองก่อน ผมคิดว่ามันเดือนลอย เพราะผมเคย
 เจอมาแล้ว รับปากสักว่าจะหาจากเนื้อตนเอง เวลาไปดักเนื้อ
 แล้วมันดักไม่ได้ ทางผู้บริหารสถาบันวิทยาลัยครูต่าง ๆ เขาก็ได้รับความ
 เต็มอิ่ม มีนกระทบกระเทือนต่อคุณภาพด้วย ดังนั้นผมอยากจะ
 ชี้แจงให้ชัด ๆ ว่า ทางคณะรัฐมนตรีชุดนี้รับผิดชอบร่วมกันในการจัดการ
 ศึกษาของชาติ จะให้งบประมาณได้เท่าไร จะรับนักเรียนได้เท่าไร
 และจะเริ่มดำเนินการเมื่อไร เพื่อเราจะได้ออกเด็กนักเรียนซึ่งเขา
 กำลังรอพิงอยู่ทางบ้าน ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เจ้าของ
 ญัตติที่ ๖ ช่วยสรุป คุณโสภณจะสรุปญัตติที่ ๖ เชิญครับ

นายโสภณ เพชรสว่าง (บุรีรัมย์) : กราบเรียนท่านประธาน
 ที่เคารพ กระทบ โสภณ เพชรสว่าง ส.ส. บุรีรัมย์ พรรคชาติพัฒนา
 ผมทราหรือท่านประธานว่า ผมเป็นผู้เสนอด้วยผมยังไม่ได้พูดเลย ผมเสนอ
 ด้วยยังไม่ได้อภิปรายเลย ที่นี้เพื่อนสมาชิกหลายคนที่จะอภิปรายกันอีก
 ผมมีเรื่องที่จะมากกราบเรียนว่า เด็กขาดแคลนหลายอย่าง

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือเมื่อ
 ได้ปิดการอภิปรายแล้ว เพราะฉะนั้นตอนนี้เป็นเรื่องสรุปอย่างเดียว
 แล้ว ผมว่าประนีประนอมอย่างนี้ได้ไหม ญัตติอันนี้ก็ให้คุณโสภณได้สรุป
 ได้ไหม หรือว่าคุณวิเชียร

นายโสมณ เพชรสว่าง (บุรีรัมย์) : ท่านประธานได้รับ
 สมสรูปครึ่งหนึ่ง ท่านวิเชียรสรูปครึ่งหนึ่ง

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาได้
 คนละครึ่ง ให้คุณโสมณครึ่งหนึ่ง

นายโสมณ เพชรสว่าง (บุรีรัมย์) : สมสี่น ๆ สมไม่ยาว
 ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : กรุณาสี่น ๆ
 แล้วก็คุณวิเชียร ๒ คน

นายโสภณ เพชรสว่าง (บุรีรัมย์) : กราบเรียน
 ท่านประธานที่เคารพ กระผม โสภณ เพชรสว่าง ส.ส. บุรีรัมย์
 พรรคชาติพัฒนา ผมขออนุญาตกราบเรียนปัญหาเรื่องเด็กขาดแคลน
 สถานที่เรียน ผมพูดสั้น ๆ ให้ท่านประธานได้รับทราบ คือผมกราบเรียนว่า
 โครงการกระทรวงศึกษานั้นดี ต้องยอมรับ รัฐมนตรีสั่งของ ศรีวิเวศ
 ผมไปหาท่านหลายครั้งได้คุย มีโครงการดี ๆ ครั้นแต่ไม่ได้ออกมา
 อย่างเช่นตอนนั้นต้องยอมรับว่าวิทยาลัยเกษตรกรรมนั้นไม่มีคนเรียน
 เรียนน้อยมาก ซึ่งแนวความคิดผมขอกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยัง
 ท่านรัฐบาลด้วยว่า มันน่าจะรวมกันระหว่างวิทยาลัยเทคนิค
 วิทยาลัยเกษตรสารพัดช่าง รวมเสียว่าเป็นมหาวิทยาลัยก็ได้ ซึ่งมัน
 เป็นโครงการที่ดีกว่า แต่เรื่องที่ผมอยากจะกราบเรียนที่ขาดแคลนแล้ว
 ผมถือว่าเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย ก็คือเรื่องของกรมสามัญศึกษา ซึ่งวันนี้
 ท่านรัฐมนตรีสัมพันธ์ ทองสมัคร ซึ่งรับผิดชอบโดยตรงไม่อยู่ก็ไม่เป็นไร
 กรมสามัญศึกษาประกาศไปแล้วให้เขาไปตั้งสาขาโรงเรียน ท่าน
 ผู้ใหญ่บ้าน ชาวบ้านก็อยากได้ให้ลูกเรียนใกล้ ๆ ก็ไปออกเงินกันไปสร้างเสร็จ
 ท่านประธานครับ ตัวอย่างที่ผมเคยพูดมานี้เป็นครั้งที่ ๓ และจะพูดต่อไป
 กิ่งอำเภอชานี มีกิ่งตั้งขึ้นใหม่มา ๒ ปีแล้ว มีโรงเรียนมัธยมมีแห่งเดียว
 คือสาขาตั้งอยู่ที่บ้านเมืองยาง ตำบลเมืองยาง กิ่งอำเภอชานี งบประมาณ
 ปี ๒๕๓๖ ขอไปก็รอ ปี ๒๕๓๗ นี้ ปี ๒๕๓๗ ก็ไม่มีครับ ทั้ง ๆ ที่นโยบาย
 ประกาศเอาไว้ว่าถ้าเป็นกิ่งจะให้ก่อน เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนว่า
 เป็นการหลอกชาวบ้าน หลอกชาวบ้านให้ตั้งสาขาขึ้นมาเสียเงินเสียทองเสร็จ
 และก็ไม่มีงบประมาณให้เขา ผมเคยเสนอทางออกคือว่า ไปตั้งโรงเรียนกรมสามัญ
 งบประมาณตั้ง ๑๐ กว่าล้านบาท ถ้าไม่เอาทีละหลังละครับ เอาสัก ๓ - ๔
 ล้านบาทก่อน มันจะได้ตั้งหลายโรงเรียน อันนี้ผมกราบเรียนว่าเป็นลักษณะว่า
 เลือกที่รักมักที่ชัง ถ้าผู้ขอมหาถ้าไม่ใช่พรรคประชาธิปัตย์ ไม่ใช่รัฐบาลแล้ว
 มันไม่ได้ โสภณเขาเกลียดชังหน้าเขาไม่ให้ ผมก็รู้ไม่เป็นไร ท่านประธานครับ
 เด็กนักเรียนตั้ง ๓๐๐ กว่าคนไม่มีที่เรียน เพราะฉะนั้นนี่คือการขาดแคลน
 ที่ไม่เอาใจใส่ของรัฐบาล ประถมศึกษาชายโอกาสเรียนดีไหม ดีผมเห็นด้วย
 จำนวนที่สิบก็ร้อยโรงเรียนที่ไม่มีโรงเรียนให้เขา เวลานั้นก็จัดงานหาเงิน
 ได้มาก็ส่งต่างค์ไม่พอที่จะไปขยาย เพราะฉะนั้นจุดเหล่านี้ที่ผมอยากจะฝาก
 เพื่อที่จะบันทึกไว้เป็นหลักฐานว่า ผมพูดท่านประธานไปเปิดดู กิ่งอำเภอชานี

ไม่มีโรงเรียนมัธยมเลยแม้แต่แห่งเดียว ท่านประธานครับ มีสาขาขอมาตั้งนาน
แล้วไม่ไห้เขา ปะค่าไปเปิดเพิ่ม นางรองเปิดเพิ่ม ผมเห็นด้วยที่เปิด แต่กิ่งขานี้
กิ่งกิ่งไม่มีเลย ทำไมไม่ไห้เขา มันเป็นเพราะอะไร จงเกลียดจงชังนายโสภณ
เพชรสว่าง หรืออย่างไร ผมจะได้บอกชาวบ้าน เขาว่ารัฐบาลนี้จงเกลียดจงชัง
นายโสภณ ผมจะได้บอกชาวบ้าน บอกเกลียดก็เกลียดจะได้รู้กัน ท่านประธานครับ
มันน่าเจ็บใจ ก็รับปากกันแล้วก็ไม่ไห้ ผมตามไปตลอด ไปหาเจ้าหน้าที่เขาก็บอก
รัฐมนตรียังไม่สั่ง เสนอไป ๑๐๐ โรงเรียนแห่งแรกไม่มี อันไหนดีผมก็ต้องชม
อย่างของเดียนนี้กระทรวงศึกษากำลังขยายให้พระมามีส่วนช่วยสอน ดีครับ
เด็กก่อนวัยเรียนเข้าวัดดี แต่ที่อำเภอสะตึก ครูจ้างสอนก็ยังไม่ไห้เงินให้
ค่าอาหารกลางวันก็ไม่มี สะตึกอำเภอเดียน ๘ ล้านบาท อำเภอหนองกี่
อำเภอนางรอง ทุกแห่งอย่างนั้นครับท่านประธาน โครรงการดีไหม ดี
ทำไมไม่มีเงินให้เขาไห้เขาสอน อันนี้เป็นเรื่องที่ผมอยากจะกราบฝากว่า
โอกาสจะมาเรียนอย่างนี้ ใ้ท่านรัฐมนตรีได้รับทราบ ท่านปวโรภคย์ สุขุม
นั่งอยู่ที่ท่านฟังแล้วเอาไปแก้ บางแห่งบอกว่าไม่ใช้วัดถูกต้อง ตามกฎหมาย
ยังเบิกไม่ได้ สำนักสงฆ์ผมเคยกราบเรียนแล้ว รัฐบาลชุดนี้น่าจะทำได้
ออกเอกสารสิทธิ์ให้ชาวบ้าน ทำไมไม่ออกเอกสารสิทธิ์ให้วัดละครับ เอากรรมที่ดิน
กับกรมป่าไม้มาคุยกันหาแนวทางออกให้เขาตั้งให้ถูกต้องเสีย เวลาเบิกเงิน
ท่านประธานครับ ครูบอกว่าไม่ใช้วัดถูกต้องตามกฎหมาย เด็กก่อนวัยเรียน
จำนวนเงินเท่าไรไห้เขาไม่ได้ จุดเหล่านี้ที่จำเป็นต้องมากราบเรียนต้องพูด
ใครจะเกลียดชังหน้าผมก็ไม่ว่าหรอก แล้วก็ไม่ต้องมาจัดไห้ผมก็ได้กิ่งขานี้
บ้านเมืองขางไม่ต้องจัด เอาที่อื่นไม่เป็นไร-----

ผมจะพูดไปเรื่อย ๆ และเป็นเรื่องที่น่าสังเกต กว่าที่จะได้อะไรขึ้นมา
 โสภณต้องพูดมาก ผมไม่เข้าใจเหมือนกันครับ และการบริหารที่เกิด
 การเสียหาย สิ่งดี ๆ อย่างเทคนิคของท่านสิ่งของผมยอมรับว่าดี
 คนอยากเรียนมาก เรียนจบเสรีจมีงานทำ แต่ปัญหาว่าเราจะรองรับ
 ได้แค่ไหน คนสมัคร ๓,๐๐๐ คน รับได้เพียง ๑,๐๐๐ กว่าคน ที่เหลือ
 ไปไหน ที่เหลือเขาไม่มีที่เรียน บางครั้งก็กลายเป็นเด็กที่ไปติดกา
 ติดกินเนอร์ สูบฝิ่น สูบกัญชา เกิดการเสียหายแก่ชาติบ้านเมือง ที่ขาด
 เพราะอะไร ๑. ท่านสิ่งของของท่านพูดถูก เงิน ก็ขอทั้งทางสำนัก
 งบประมาณ รัฐบาลชุดนี้ก็คุยกับทางสำนักงบประมาณสิ อย่างเทคนิค
 ถ้าสร้างอาคารเรียนอเนกประสงค์เพิ่ม ซึ่งหลังเก่าสร้างมาตั้ง
 ๒๐ กว่าปีแล้ว ถ้าสร้างขึ้นจะสามารถรองรับนักเรียนได้อีกตั้ง
 ๕๐๐ - ๕๐๐ คน งบประมาณไม่ให้หยุด ทำไมคุยกับทางสำนัก
 งบประมาณไม่ได้หรือครับ ก็คุยกับทางสำนักงบประมาณให้มาสร้าง
 โรงเรียนเพิ่ม มันก็สามารถที่จะขยายได้ เด็กที่ขาดแคลนยากจนก็
 จะได้เพิ่มได้ อันนี้ไม่มี โรงเรียนท่านทำไปเถอะครับ สิ่งที่ดีผม
 ไม่ว่าหรอก อย่าว่าแต่แสนล้านบาทเลย มากกว่านี้ก็ให้ แต่ผมอยากจะ
 เรียนว่าในการที่จะขยายโอกาสการศึกษา ผมนึกถึงแต่ก่อนนี้ ผมจำได้
 ขอประทานโทษ ท่านสัมพันธ์ ทองสมัคร นี่แหละครับ ดี ออกนโยบาย
 ให้มีพระพุทธรูปทุกโรงเรียน แต่ไม่มีงบประมาณให้เขา นี่ก็เหมือนกัน
 ขยายโอกาส เขาสุดส่าห์ทำเป็นเพิง เอาไม้ เอาหิน เอาปูนไป
 ทำเสรีจ มัน ๓ ปีแล้วครับ นักเรียนตั้ง ๓๐๐ กว่าคน และไปอาศัย
 วัดเรียน พระก็บอกโยมโสภณ ทำไมรัฐบาลถึงไม่มีเงินมาสร้าง
 โรงเรียนให้ อย่างนี้จะไม่ให้ผมน้อยใจได้อย่างไร เพราะฉะนั้นผม
 ขอกราบเรียนว่าในการที่เราจะให้การศึกษาแก่เด็กนักเรียน ดีครับ
 ท่านอย่าเสียดาย สว่างคนครับ เกาหลีใต้ท่านประธานครับ ท่านก็
 ไปกับผมนั่นแหละ ทุกโรงเรียนทุกจังหวัดมีหมด ทุกหมู่บ้านมีโรงเรียน
 มีชยมฟรีหมด การศึกษาเขาดีเขาถึงพัฒนาประเทศชาติได้ ของเรา
 พูดมานานแล้ว การศึกษา ๆ แต่ไม่มีเงินให้ ท่านก็ตกลงกับทางสำนัก
 งบประมาณสิว่าอันไหนมันจะเร่งด่วน อย่างโครงการวัดนี้ดี เอาเถอะครับ
 ผมเห็นด้วย เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนแต่เพียงสั้น ๆ ว่าอยากเห็น

๒ รัฐบาลชุดนี้ ให้ทำมากกว่าพูด พูดออกข่าว ที่ [วี] พูด ๆ แต่

ไม่มีเงินให้เขา ไม่มีอัตรากำลังให้เขา พูดแล้วก็ไม่ทำ ชาวบ้าน
ก็มาหาผู้แทน ผู้แทน รัฐบาลว่าจะทำอย่างนี้ทำไมไม่เห็นทำสักทีหนึ่ง
และข้อสำคัญ เจ็บไหม พอผมพูดมากเรื่องเมืองยางพิทยาคม ไปที่
อาจารย์ใหญ่เขา ไม่รู้ว่าใครไปที่ ชื่ออาจารย์ใหญ่เขาบอกว่าเปิด
เอาไหมล่ะ แต่ไม่มีเงินให้ อย่างนี้ก็มี ผู้แทนพูดแต่อาจารย์ใหญ่ถูกด่า
เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนว่า ผมอยากเห็นพวกเราก่อนในสภา
เป็นรัฐมนตรีท่านเป็นไป ทางงบประมาณมาให้เขา ลูกหลานจะได้มี
ที่เรียน การศึกษาจะได้ดีขึ้น ท่านรัฐมนตรีปราโมทย์ สุขุม ท่านทำ
ถูกแล้ว เอาพระมาช่วยสอน เอาเด็กเข้าวัดนะถูกแล้ว แต่ผม
ขอกราบเรียนว่าเอาเงินให้เขา ท่านต้องรับผิดชอบกรมการศาสนา
ท่านทางงบประมาณมาเถอะครับ ศิลปะ ประเพณีของเรา เรื่องศาสนา
มันสำคัญ มีไหมงบประมาณให้วัด ไม่มี นี่ผมทำหนังสือถึงท่าน
นายกรัฐมนตรีชวนแล้ว ของงบประมาณให้วัด เรื่องไฟฟ้า เรื่องน้ำประปา
ต้องให้เขา ให้วัด เพื่อที่ให้วัดนั้นเป็นโรงเรียน เป็นโรงเรียนที่สอนคน
เพราะฉะนั้นอย่าไปเสียดายงบประมาณเหล่านี้ เรามาช่วยกันคิด
อันไหนไม่จำเป็น มันซ้ำมันซ้อนตัดออก อย่างการศึกษาไม่ควรจะประหยัด
บางสิ่งบางอย่างเอาไว้ว่าง ๆ ผมจะมากกราบเรียนท่านประธานให้ทราบ
ว่ามันมีหลายอย่างที่ควรจะต้องตัด แต่การศึกษาอย่าไปตัด ต้องขยายให้ทั่วถึง
เทคนิค ท่านสั่งชื่อก่อนหน้าถูกแล้ว คนจบเทคนิคเสร็จมีงานทำ
ขอให้มีคุณภาพด้วยเพื่อที่จะได้รองรับให้คนมีงานทำ คนมีความรู้จบมา
ไม่ใช่จบช่วงยนต์เสร็จ ประกาศนียบัตรได้ แก่เครื่องยนต์ไม่เป็น ถ้าอย่างนี้
ก็ไม่ไหว เพราะฉะนั้นผมขอประธานกราบเรียน อยากจะกราบเรียน
ท่านประธานให้มากกว่านี้ ผมมีข้อมูลมาก แต่ขอกราบเรียนสั้น ๆ
เพื่อที่ท่านประธานจะได้รับทราบ รัฐมนตรีทั้ง ๓ นั่งอยู่ที่นี้จะได้รับทราบ
เอาไปแก้ปัญหาเสีย แล้วท่านจะได้รับประโยชน์ ได้บุญกุศล เกิดชาติหน้า
จะได้เป็นรัฐมนตรีว่าการ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เทียน
คุณวิเชียร ชาวท่า ครี

นายวิเชียร ท้าวท่า (หน่องแก้วล้า) : กราบเรียน
 ท่านประธานที่เคารพ กระผม วิเชียร ท้าวท่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 จังหวัดอุดรธานี พรรคชาติพัฒนา จากที่ท่านประธานได้ให้ปิดการอภิปรายนั้น
 ท่านประธานจะสังเกตเห็นว่ามีหลายท่านพลูู้ว่าผมจะสรุป หลายท่าน
 ก็รีบเดินเข้ามาหา ๘ ท่าน ๕ ท่านเพื่อที่จะฝากประเด็นต่าง ๆ จริง ๆ แล้ว
 เรื่องนี้เป็นหัวใจของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นหัวใจของการ
 พัฒนาประเทศ ของการพัฒนาโลก เราจะไปไม่ได้หรือไม่นั้นอยู่ที่การศึกษา
 เท่านั้น เพราะฉะนั้นหลายท่านไม่ว่าจะเป็น คุณณรงค์เลิศ สุรพล
 คุณเสกสรร แสงภูมิ คุณวิสาร เตชะธีราวัฒน์ เข้ามาและก็ฝากประเด็น
 หลาย ๆ ประเด็น โดยเฉพาะคุณวาณี หาญสวัสดิ์ วิ่งเข้ามาถามว่า
 วิทยาลัยเทคนิคล้าลูกกามิงหะประมาณไปแล้ว แต่งตั้งผู้บริหารไปแล้ว
 แต่สร้างไม่ได้สักทีจะทำอย่างไร อันนี้เป็นรายละเอียดอีกเรื่องหนึ่ง
 แต่สุดท้ายจะกราบเรียนสรุปถึงประเด็นที่กำลังหาหรือกันอยู่ขณะนี้ว่า
 จากหลาย ๆ ท่านได้แจ้งฟังคณะรัฐมนตรี ไม่ว่าจะเป็นที่ท่านรัฐมนตรี
 ททบมมหาวิทยาลัย และท่านรัฐมนตรีช่วย ๓ ท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ท่านรัฐมนตรีว่าการศึกษาท่านหนึ่ง ท่านตอบไม่ได้ว่าจะดำเนินการอย่างไร
 กับเรื่องนี้ ท่านเลคเชอร์ (Lecture) ให้พวกเราฟังว่า ได้ทำเรื่อง
 ล้าก่างโน้นล้าก่างนี้ ยกตัวอย่างของประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น
 มาเราก็รับทราบ แต่ว่าบัดนี้เป็นยุติที่นักศึกษาที่จบชั้น ม. ๒ แล้ว
 จะเข้าเรียนต่อในสถาบันอุดมศึกษา หรือลาที่วศึกษาไม่มีที่จะเรียน
 ยุตินี้หัวใจคือมันอยู่ตรงนี้ขณะนี้เราต้องการคำตอบว่า เด็กที่นี้อยู่ทางบ้าน
 รลอยู่ขณะนี้สลาไม่ได้ เค็นทรานส์ไม่ได้แล้ววิ่งกลับมาหาวิทยาลัยครู
 หรือสถาบันราชภัฏ หรือวิทยาลัยลาที่วศึกษาต่าง ๆ นั้นรลอยู่ ยังไม่ทราบ
 เราจะตอบเขาอย่างไร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตอนนี้รับฝากไว้ไม่ทราบ
 คนหนึ่งเท่าไร รัฐบาลเขาไม่ตอบว่า วันนั้นะวันนั้นนะจะเพิ่มเท่านี้
 ลาที่วเพิ่มเท่านี้ วิทยาลัยครูเพิ่มเท่านี้ แล้วจะให้รายงานตัวเมื่อไร
 ตามสัดส่วนจะทำอย่างไรไม่ตอบ เพราะฉะนั้นขอความกรุณาว่า การที่
 จะพูดเรื่องการศึกษาให้เวลานั้น ๆ ไม่ได้ ผมกราบเรียนท่านประธาน
 ด้วยความเคารพตรงสร้างของระบบการศึกษาของชาติบ้านเมืองเราผิด
 มาตลอดนักการศึกษาในตรงนี้หลาย ๆ คนบอกว่ เราจัดการศึกษา
 ไม่ถูกต้องเป็นเหมือนรูปปิรามิด ผมยกตัวอย่างให้ฟังนิดหนึ่งก็คือ

เด็กก่อนประถมศึกษา เด็กประถมศึกษาที่มีจำนวนมากมาชมหาศาลในประเทศ
 ลุ่มๆทุกหมู่บ้าน เป็นฐานของปิรามิด พยายามมานิดหนึ่งเป็นมัธยมต้น น้อยลงไป
 สักนิดมีระดับต่ำกว่า มัธยมปลาย ต่ำลงไปไม่มีแล้ว จะมีอยู่ถ้าแปล จะเล็ก
 ลงมาเรื่อย ระดับอุดมศึกษาไม่ต้องพูดถึงเล็กลงมา ๆ แล้วการจบออกสู่
 ทำงานทั้งนี้ลุ่มมากยิ่งกัน เพราะฉะนั้นท่านมองภาพสี จากคนจำนวนมาก ๆ
 แล้วก็ทำให้เล็กลง แล้วส่วนที่มากอยู่แล้วไปทางไหน นี่คือการจัดการระบบการศึกษา
 ที่ไม่ถูกต้อง ในหลาย ๆ ประเทศท่านรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัยท่านได้
 กราบเรียนต่อที่ประชุมว่า ประเทศไหนประเทศนี้มีมหาวิทยาลัย ๕๐๐ - ๖๐๐ แห่ง
 เป็นสิ่งจำเป็นที่สุด แต่การจัดการศึกษานั้นจะจัดการศึกษาอย่างไรดีไม่ได้
 เราจะต้องจัดการศึกษาให้ควบคู่กับระบบเศรษฐกิจ คณะรัฐมนตรีจะตั้ง
 หนึ่งคุยกันทั้งหมด นายกรัฐมนตรีตั้งอยู่ที่หัวโต๊ะ บอกว่าระบบการศึกษาต่อไป
 ที่เป็นรูปปิรามิดอย่างนี้เราจะทำอย่างไรกับคนจำนวนมากเห็นแสน ๆ คน
 หรือเป็นล้าน ๆ คน แล้วก็ทำให้เล็กลงระดับมัธยมต้น มัธยมปลายแล้วเล็ก
 ลงมาเรื่อย กลุ่มนี้จะทำอย่างไร แล้วพอจบแล้วจะให้เขาทำงานอะไร
 รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจ ฝ่ายสังคม ทุกฝ่ายจะตั้งนั่ง รัฐมนตรีศึกษา
 ทั้ง ๓ - ๔ ท่าน จะตั้งนั่งเป็นเลขานุการที่ประชุมว่าจะทำอย่างไรกับ
 ระบบการศึกษา -----

หัวใจของการพัฒนาประเทศอยู่ที่บุคลากร อยู่ที่มันสมอง ขณะนี้ต้องยอมรับ
 ว่านักเรียนนักศึกษาของเราในชนบท ผมจะไม่พูดถึงว่าเป็นภาคไหน
 โดยภาพรวมทั้งหมดเมื่อเทียบกับเมื่อก่อน สมัยท่านประธานเรียนประถม
 สมัยเราเรียนประถม เรียนมัธยม จบ ป. ๕ เราอ่านออกเขียนได้
 แต่ทุกวันนี้จบ ป. ๖ เขียนชื่อตัวเองยังไม่ถูก นี่หมายความว่าอย่างไร
 หมายความว่าทิศทางในการบริหารการศึกษาของเราไม่ถูกต้อง เราเน้น
 ไปสาขาวิชาชีพให้ความสำคัญอื่น ก็เป็นพวกวิศวะ พวกแพทย์เหล่านี้
 เป็นสาขาวิชาได้รับการยกย่องจากสังคมเป็นอาชีพอันดับ ๑ แต่เป็น
 วิชาเฉพาะ แต่ทว่าวิชาใหม่วิชาชีพหนึ่งที่ถูกสังคมหมายเมินคือ สถาปนิก
 หรือวิศวกรสังคม วิศวกรสังคมก็คือครูนี้แหละ คำว่า ครู ขอลงที่นี้ตั้งอยู่ตรงนี้
 ทุกคนมีครูใหม่ เคยมีผู้อบรมสั่งสอนใหม่ มี ทุกคนมีครูหมด แต่วันครู
 ไม่มีใครรู้จักเดี๋ยวนี้ นอกจากผู้แทนราษฎรวิ่งไปร่วมงานตอนเช้า
 ถามผู้ปกครองไม่รู้ว่าวันครูคืออะไร วันกรรมกร วันชาวนา วันพืชผล
 เราหยุด เป็นวันหยุดประจำชาติ วันอาสาฬหบูชา วันมาฆบูชา
 วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา เราหยุดหมด แต่วันครูวันที่ ๑๖ มกราคม
 ของทุกปีเป็นวันที่ครูเมา จัดงานและกินเหล้ากัน อย่างนั้นหรือ
 ผมถามท่านประธานฝากเรียนถามต่อไปยังท่านรัฐมนตรีที่รับผิดชอบว่า
 ท่านจะมองความสำคัญของสถาปนิก ของวิศวกรสังคมให้เป็นอยู่อย่างนี้
 ต่อไปหรือ บุคคลกลุ่มนี้จะเป็นผู้หล่อหลอมสังคม เป็นผู้ที่จะวาด
 จะปั้นสังคมให้ไปอยู่ในทิศทางใด ระบบการศึกษาขณะนั้นหลาย ๆ ท่าน
 ได้กราบเรียนไปแล้วว่า ไปเอ็นทรานซ์ไม่ได้ ไปสอบเข้า
 สถาบันเอกชนที่มีชื่อไม่ได้ แล้ววิ่งกลับมาเรียนวิทยาลัยครู สมัยก่อน
 พอจบมัธยม พวกเราต้องวิ่งเข้าไปสอบวิทยาลัยครูเป็นอันดับแรก
 เพื่อที่จะจบมาเป็นครู สมัยก่อน แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่อย่างนั้นแล้ว เดี่ยวนี้
 สอบอย่างอื่นไม่ได้กลับมาเป็นครู เป็นวิชาชีพทางเลือกทางสุดท้าย
 และขณะนี้สังคมถูกเหยียดหยามครูส่วนหนึ่งซึ่งเป็นส่วนใหญ่ ไปบุญ
 ไปงานไปอะไรต่าง ๆ นี้ครูนั่งหลัง กำนัน ผู้ใหญ่บ้านนั่งหน้า
 เพราะกำนัน ผู้ใหญ่บ้านมีเงินบริจาคมมากกว่าครู ครูยากจนเป็นหนี้สินพันตัว
 แล้วขณะนี้เราตำหนิครูว่าสั่งสอนลูกตัวเองไม่ได้เรื่อง แต่หารู้ไม่ว่า
 เราจัดการศึกษาไม่ถูก เราให้ความสำคัญกับคำว่า ครู ไม่ถูก
 เงินเดือนไม่พอใช้ โคร่งสว่างของสังคมออกใหญ่โต ผู้รับผิดชอบ

เลี้ยงชีพไม่พล อะไรมะเกิดขึ้น โครงสร้างการศึกษาทั้งหมดจะรองรับ
 นักเรียนนักศึกษาได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับที่การจัดระบบทั้งหมดโดยภาพรวม
 วันนี้นำเรื่องวิทยาลัยครู เรื่องอาชีวะ เรื่องการเอ็นทรานซ์ ลึก ๑๐ ปี
 ก็ต้องพูด เพราะว่าบุคคลที่เก่ง ๆ ไปสอบไปเอ็นทรานซ์ได้ คนไม่เก่ง
 มีอีกจำนวนมากมายมหาศาล เพราะครูส่วนหนึ่งไม่มีประสิทธิภาพ
 เกิดจากพื้นฐานของการจัดระบบการศึกษา การให้ความสำคัญของ
 วิชาที่ครูไม่ถูกต้อง ต้องยอมรับว่าถ้าหากเราผลิตครูที่มีคุณภาพ
 ประสิทธิภาพประสาทวิชาความรู้ให้กับนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ
 มีคุณภาพแล้ว รับรองว่าวิชาชีพสาขาแพทย์ วิศววะ หรืออื่น ๆ ที่มี
 ความสำคัญรับรองไม่มีการขาดแคลน แต่ขณะนี้ขาดเพราะคนที่เรียน
 จากประถม มัธยมต้น มัธยมปลาย แล้วมาเอ็นทรานซ์ไม่มีคุณภาพ
 ทางด้านการศึกษา จะมาเอ็นทรานซ์เข้าวิศวะ เข้าแพทย์ได้อย่างไร
 ตรงนี้อยู่ที่ระบบการจัดการศึกษาเท่านั้น หากเป็นอย่างนี้แล้วปีหน้าหรือ
 สักปีประชุมหน้า เราต้องมาคุยกันเรื่องนี้อีก ต่อไปอีก ๑๐๐ ปี เราต้อง
 เป็นอย่างนี้อีก แนวทางที่จะแก้ไขปัญหาก็คือว่า จับปริมิตตัวนี้ตั้ง
 ขึ้นมาใหม่ เอาปลายแหลมตั้งลง เอาฐานใหญ่ ๆ ตั้งขึ้น โครงสร้าง
 เดียวนี้ทั้งหมดเลย การจัดการประถมศึกษามีหลาย ๆ ล้วนคน ให้เรา
 มองว่าเป็นเล็กนิดเดียว และจัดระบบให้โตขึ้น ๆ คนจำนวนน้อย
 ที่เข้าสู่ระบบการศึกษาที่มีมากมาย และระบบการศึกษาเราจะไปได้
 เรื่องการจะวิ่งฝาก วิ่งให้ ส.ส. ฝากคนโน้นคนนี้จะไม่มีความขาด

พลจบกออกไปแล้ว คณะรัฐมนตรีทุกคนจะต้องวางแผนการสร้างงานเพื่อ
 รองรับในจุดนี้ให้ได้ เหตุการณ์ในวันนี้จะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า
 ประสิทธิภาพของการจัดระบบการศึกษาของรัฐบาลยุคนี้จะไปในทิศทางใด
 จะไปได้แค่ไหน ฝีมือ ผมเห็นใจพี่ชายของผมทั้ง ๓ ท่านที่มาจากอีสาน
 คือท่านรัฐมนตรีช่วยอดิศร เพียงเกษ ท่านเป็นทนายความ ท่านยอมรับ
 กับพวกเราว่า เรื่องการศึกษานั้นท่านจะพยายาม แต่โดยพื้นฐานท่าน
 ไม่ค่อยรู้เรื่องเมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้ท่านเก่งแล้ว ท่านบอกว่าอย่างนั้น
 จำเป็นอย่างยิ่งจะต้องพึ่งบุคคลที่มีความสามารถอย่างท่านรัฐมนตรีช่วย
 สังก์ทอง ศรีธเรศ ท่านเคยเป็นครูมาก่อน ท่านรู้สึกซึ่งว่า ประถมศึกษา
 คือหัวใจของคน กองการศึกษา หล่อขึ้นมาจากประถมศึกษาคุณพ่อไม่ได้
 มีถมคุณก็ไปไม่ได้ มหาวิทยาลัยไม่ต้องไปพูดถึง เพราะฉะนั้นท่านรัฐมนตรี
 สังก์ทองท่านทราบดีมากในเรื่องนี้ หากปัญหาใดที่มีความรู้ความสามารถ
 ไม่เข้ามาจับปัญหาจะแก้ไขไม่ได้ แล้วผมไม่ค่อยเห็นด้วยกับคำนิยามทาง
 สังคมของประเทศไทย ที่ไม่ให้ความสำคัญกับกระทรวงศึกษาเป็นกระทรวง
 เกรด บี ในต่างประเทศหรือในความคำนึง ในความนึกคิดของเรา
 กระทรวงศึกษาต้องเป็นกระทรวงอันดับ ๑ ของประเทศ ของโลก
 วิชาที่พูดจะต้องเป็นวิชาชีพที่มีคนยกย่องนับถือที่มีรายได้มากที่สุด
 อันดับ ๑ ของโลก เพราะคนที่สร้างสังคมได้จะต้องเป็นครูเท่านั้น
 ถิ่นผมฝากท่านประธาน และเรียนผ่านไปยังรัฐบาล ไม่ใช่เฉพาะ
 รัฐมนตรีช่วย ๓ ท่านเท่านั้น นายกรัฐมนตรีต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ให้ได้
 วันนี้หลังจากประชุมกันเสร็จแล้ว ท่านกลับไป สักตัมหน้าหรือในวันพรุ่งนี้
 ท่านประชุมด้วยกันเสีย แล้วเรียกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามาว่า จะเอา
 อย่างไรกับนักเรียนที่ทิ้งรอยที่เรียนอยู่ขณะนี้ แล้วพวกเราจะได้มา
 ขึ้นสัมภาษณ์กับท่านว่า ท่านสามารถแก้ไขปัญหานี้เฉพาะหน้าได้ แต่ปัญหา
 ระยะยาวท่านจะต้องดำเนินการแก้ไขต่อไป ขอขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เสือศรัับ
 ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษา
 นายอดิศร เพียงเกษ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) :
 ขอกราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม อดิศร เพียงเกษ
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น พรรคพลังธรรม ในฐานะรัฐมนตรี

ส่วที่ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ผมขออนุญาตเพื่อขอม พิศ ส.ส. ณรงค์เลิศ
 สุรพล ให้แจ้งบิดหนึ่ง ผมเรียนกฎหมายที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คงจะเป็น
 ที่เกี่ยวข้องกับทบวงรัฐมนตรีเรียนด้วย แต่ว่าเมื่อมาจับหน้าที่เป็นรัฐมนตรี
 ส่วที่ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ผมอ่อนแอผมอ่อนแอที่จะศึกษาจากบุคคลากร
 ของกระทรวงที่มีศักยภาพมาก เราไม่ทราบเราก็ถาม เพราะรัฐมนตรี
 คงไม่รู้จักอะไรทุกอย่าง ผมขอทราบเรื่องว่า ระยะเวลาที่ทาง
 ทบวงคุณพ่อจากจังหวัดกาฬสินธุ์อยากทราบนั้น ผมสามารถตอบให้ท่านทราบวันนี้
 แต่คงจะไม่ได้ เพราะว่าหลักการรับไปแน่นอนทางยุติคดีนี้ เพื่อให้รัฐบาล
 ไปดำเนินการ รัฐบาลได้ดำเนินการแล้ว เดี่ยวนี้ผมทราบว่ารัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงศึกษาธิการได้สั่งการให้ท่านอธิบดีกรมการฝึกหัดครูเตรียมเรื่อง
 ที่จะส่งไปขอสตางค์ ๓๐ เงินที่ ^{(๒)๖๙} ~~๓๐~~ ^{๖๙} ~~๓๐~~ ถ้าหากจะเอาจากทบวงเรา
 ไม่ได้ จึงขอยืนยันว่า ถ้าหากพิจารณาเสร็จโดยเร่งด่วนเมื่อไร คงจะต้อง
 ทำเป็นหนังสือราชการที่แจ้งให้แก่ว่าเพื่อสนาอีก เพื่อจะให้ลูกหลานได้มีโอกาส
 ได้เรียนหนังสือโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ทบวงที่แจ้ง

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เนื่องจาก
ญัตติทั้ง ๓ ได้เสนอให้สภาฯร่วมกันพิจารณา และส่งรัฐบาลรับไปพิจารณา
ดำเนินการ ผมจึงจะขอมติจากที่ประชุมว่า สมควรจะส่งให้รัฐบาล
รับไปพิจารณาหรือไม่

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณ
ให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใด
เห็นว่าสมควรส่งญัตติทั้ง ๓ ไปให้รัฐบาลรับไปพิจารณาดำเนินการ
กรุณายกมือด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนใหญ่)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เสียงเป็น
เอกฉันท์ ส่งญัตติทั้ง ๓ ให้รัฐบาลรับไปพิจารณาดำเนินการ

ต่อไปเป็นระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องที่คณะกรรมการ
พิจารณาเสร็จแล้ว

๔.๑ การพิจารณาศึกษาปัญหาเกี่ยวกับตลาดหลักทรัพย์
ซึ่งคณะกรรมการกำลัง การธนาคาร และสถาบันการเงิน พิจารณา
เสร็จแล้ว ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่ เชิญคุณณรงค์เลิศศรี
นายณรงค์เลิศ สุรพล (ทอนแก่น) : ท่านประธาน กระผม
ณรงค์เลิศ สุรพล ส.ส. ทอนแก่น ก็เสียดายที่ท่านประธานไม่ให้ผมชี้แจง
ก็ที่ผมจะชี้แจง ก็ถือว่าคุณพาดังนั้นสำคัญ ผมขอเรียนย้อนหลังเฉย ๆ
สำหรับวันนี้เท่าที่เห็น ถ้าจะประชุมต่อไปคนที่จะมาแสดงเหตุผล
ในกรรมาธิการพิจารณาเรื่องคณะกรรมการพิจารณา ผมว่ามันน่าจะ
ไม่เกิดประโยชน์ เพราะว่าเหลือน้อยเหลือเกิน แล้วกรรมาธิการเอง
ถ้าออกมาจะมาตอบข้อซักถามของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผมว่า
ถ้าจะไม่มีหรือลดครับ ผมว่าเอาไว้หน้าหน้าดีกว่า

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นกรรมาธิการก่อน
เชิญคุณโสภณครับ

นายโสภณ เพชรสว่าง (บุรีรัมย์) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผม โสภณ เพชรสว่าง ส.ส. บุรีรัมย์
พรรคชาติพัฒนา ที่เพื่อนสมาชิกได้เสนอให้ผมเห็นด้วย แต่ถ้าหาก
กล่าวไว้ก็ตาม ไม่ใช่ในที่ประชุม ท่านประธานฝากเรียก ถ้าหากน้อย

ไว้ก็มีขนาดากว่านี้คิดหนึ่ง รัฐมนตรีคลัง รัฐมนตรีช่วยคลัง ต้องมาตอบ
 ในที่นี้ด้วย เพราะเป็นปัญหาใหญ่โตมาก ซึ่งท่านประธานก็ทราบว่า
 เรื่องหลักทรัพ์นั้น เป็นเรื่องของเศรษฐกิจของชาติของบ้านเมือง
 ขณะนี้ผมมองไม่เห็น รัฐมนตรีคลัง รัฐมนตรีช่วยคลัง จะมาอยู่ หรือถ้าจะ
 ไม่ประชุมก็ปิดกับเสียเองก็ได้ ก็บอกว่าคุณนี้มาอยู่กับปลัดก็เอาไป
 จรดหน้าก็ได้ ผมทราบเรียนว่านี่คือปัญหาบ้านเมืองของเรา ความสนใจ
 มันน้อย มันแต่แต่พูดแต่ไม่ทำ ที่ผมทราบเรียนท่านประธานตรงนี้ ผมอยากเห็น
 รัฐบาลนี้พูดแล้วก็ทำ จนประมาณของประชาชนเสียมาเท่าไร ทำเสียครับ
 เพื่อให้มันเกิดประโยชน์ ผมไม่เลือกที่จะอยู่ฝ่ายค้านหรือฝ่ายรัฐบาล
 ผมไม่ได้เกี่ยวข้องกับพรรคครับ ลอยกจะให้เข้ามาอยู่ ท่านรัฐมนตรีช่วยท่านมาแล้ว
 กับเลขครับ ท่านใดตรงดี

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถิ่นนี้

เราหาหรือ

นายวิเศษ เพ็ชรสว่าง (บุรีรัมย์) : กระทบหาหรือ

อย่างนี้ครับท่านประธาน เพราะว่าปัญหาที่เกิดขึ้นมันเสียหายแก่ภาพพจน์
 ของสภาเรา เสียมาโดยตลอด ผมอยากเห็นเขาเอาใจใส่ลงบ้าน
 กลองเมือง รัฐบาลต้องมานั่งฟังสักนิดหนึ่ง รัฐมนตรีคลัง รัฐมนตรีช่วย
 มาแก้ปัญหา ตลาดหลักทรัพ์มีปัญหามาก เพราะฉะนั้นผมอยากจะเรียนว่า
 ท่านช่วยถอดถอดไว้เข้ามาประชุมหน่อยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญ

คุณไพจิตรครับ

นายไพจิตร ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานที่เคารพ

กระผม ไพจิตร ศรีวรขาน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครพนม
 พรรคความหวังใหม่ วาระที่จะถึงนี้ในวาระของการเสนอเรื่อง
 ที่พิจารณาเสร็จแล้ว ซึ่งกระผมได้ทราบว่าผู้คดีนี้เป็นผู้คดีที่เป็นเรื่อง
 ของคณะกรรมการ ซึ่งเป็นการรับผิดชอบร่วมกันของสภา
 ไปใส่เป็นเรื่องของรัฐบาลหรือเรื่องกลางฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ซึ่งในครั้ง
 นี้เท่าที่ผมได้ทราบ ประธานคณะกรรมการชุดนี้ที่ถก คุณจงที่ย
 ึ่งเป็นตัวแทนของพรรคชาติไทย แล้วก็ได้ขึ้นมาแล้ว ผมทราบว่า
 ในขณะนั้นคณะกรรมการคงจะมีผู้อยู่ในที่ประชุม-----

และรัฐมนตรีที่รับผิดชอบที่จะรับผิดชอบกัน ก็ยังคงมีอีกหลายท่านที่อยู่ใน
สถานแห่งนี้ ก็อยากจะให้ท่านประธานได้พิจารณา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมอยากจะ
ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่ ถ้าคณะกรรมการไม่เข้าประจำที่
ก็ถือว่าเรื่องที่เราเสนอไม่มีเจ้าของอยู่ที่ถือว่าตกไปนะครับ คุณวาณีครับ

นางวาณี หาญสวัสดิ์ (ปทุมธานี) : ความเรียบร้อยท่านประธานสภา
ที่เคารพ ดิฉัน วาณี หาญสวัสดิ์ ชาตินไทย จากปทุมธานี ดิฉันเสียใจ
เป็นอย่างมากถึงท่านประธาน ดิฉันยกมือและสนใจในเรื่องยุติของ
ท่านอาจารย์ลำยอง พิลานสมบัติ มาเป็นเวลา ๓ ปีครึ่ง แต่ท่านประธาน
ไม่ได้ให้ความสนใจต่อดิฉันเลย ดิฉันขอเสนอปิดประชุมค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี๋ยวมีผู้เสนอ
ขอปิดประชุม ยุติดี เมื่อก่อนไม่มีผู้รับรองนะครับ เชิญคุณจิรมิตรครับ

นายจิรมิตร อุดมธรรมภักดี (สกลนคร) : ความเรียบร้อย
ท่านประธานที่เคารพ ธรรมชาติ อุดมธรรมภักดี ส.ส. สกลนคร
พรรคชาติพัฒนา ท่านประธานครับ เนื่องจากว่าคุณวาณีได้เสนอให้ปิด
การประชุม ทั้งนี้เนื่องจากว่าเรื่องของตลาดหลักทรัพย์ซึ่งกรรมการ
การเงิน การคลัง ได้พิจารณาศึกษาไว้เป็น เรื่องสำคัญ และก็ไม่ได้
มีการประสานงานกันล่วงหน้า แล้วก็กรรมการหลายท่านได้มีการกิจ
ซึ่งต้องไปทำก็เลยไม่ได้ที่อยู่ ก็อยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า วันนี้
ผมว่าควรจะเลื่อนเรื่องนี้ไปสัปดาห์หน้า แล้วก็อยากจะขอว่าควรจะ
กำหนดมติที่คุณวาณีได้เสนอให้ปิดการประชุมด้วยครับ มีฉะนั้นแล้ว
ถ้ามีการโหวตต่อไปความเสียหายจะเกิดขึ้น ถ้ามีการนับองค์ประชุม
เกิดขึ้นอีกแล้วความเสียหายต้องเกิดขึ้น ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมเห็นว่า
เรามาพิจารณาพอสมควรแล้ว และก็ถ้าจะพิจารณาอีกก็คงจะต้องใช้เวลานาน
เพราะฉะนั้นขอเรียนว่าเรื่องที่พิจารณาเสร็จแล้ว เรื่อง ๘.๑ และ
เรื่องอื่น ๆ ที่เหลือไว้ในการประชุมคราวหน้า วันนี้ขอปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกา

สภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๑๘ ปีที่ ๒
 วันพฤหัสบดีที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๓๗

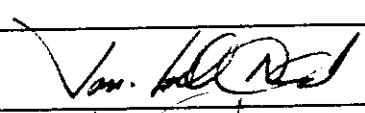

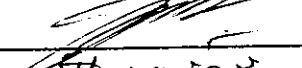
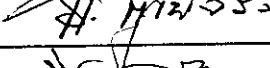
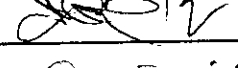

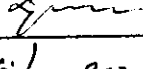
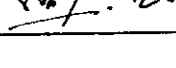
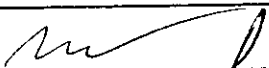

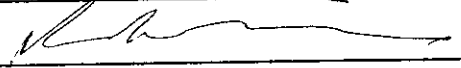
ครั้งที่ ๘ (สมัยสามัญ ครั้งที่สอง)

ผู้จัดรายการการประชุม

นภา วีระยุทธ์โกศล	อุษารัตน์ เกิดโสภศิริ
ลำภู เชียงหลิว	สันทนา ทวีทรัพย์พูนผล
รัตนา กุระหงษ์	จิราพร พจน์วิชัย
เสาวลักษณ์ พลัดเสนา	เยาวเรศ เจริญเฉลิมศักดิ์
ประกาลักษณ์ ปูนบุตรดา	กมลมาศ ทังสุภุติ
สุภภา หนองพงษ์	เบ็ญจวรรณ พัฒนประเสริฐ
สตีมา จันทรไพจิตร	พุกยชาติ พรรณพราว
เพท่าย พันธุ์คั่ง	สุภาภรณ์ ละอองแก้ว
วัชรวิ วีระกิจน้อย	รัชนีพร มณีนิล
อุทัยวรรณ จำนงค์ศาสตร์	วิณา สัตตวัตกุล
หทัยกาญจน์ คงแก้ว	จงถนอม พลัดเสนา
สาวิตรี อมรदानนท์	สุจิตรา อรุโณ
รัชฎา มีคุณ	รัชมี บานเย็น
วิภาวรรณ นิลบรรจง	วีรพร กิจกนกศรี
กัลยา พิมพ์เสน	ละออล ฤทธิประเสริฐศรี
ดรุณี อ่ำเมือง	ประทีป รักเมือง
กนกวรรณ อรรถสิทธิ์	สายชล ไทยรวมมิตร
รสรินทร์ กนกอุดม	สุทธิกานต์ มั่นนุช
ชนิกา ศรีสมวงษ์	ภาวดี วรรณสถิตย์
วชิราภรณ์ นันลิ่งค์	สุทธาทิพย์ ศรีทองอินทร์
สมบัติ จันทรไพจิตร	กรรณา พิมพ์สุวรรณ
พรเทพ ไชยสงวนสุข	อัมพา กันทิโกวิทย์
เยาวภา เนืองพิมพ์	พัชรี ไช้คำพา
สะแกวรรณ คุ่มกิจ	กรรณิกา บุญอุบ
วัฒน์ อุดมภักดี	ประไพพิศ ติสุน
นิยนา เปรมประพันธ์	

สภาผู้แทนราษฎร (สมัยสามัญ ครั้งที่สอง)

คณะกรรมการพิจารณาเปิดเพื่อรายงานการประชุมลับ และตรวจรายงานการประชุม

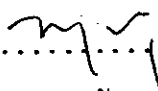
ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ ประธานคณะกรรมการ	
๒.	นายสมพงษ์ สุกอรรรถ รองประธาน คนที่หนึ่ง	
๓.	นายเฉลิมยศ แสนวิเศษ รองประธาน คนที่สอง	
๔.	นายสุเมธ นรมพันห่าว รองประธาน คนที่สาม	
๕.	นายไพจิตร ศรีวรขาน รองประธาน คนที่สี่	
๖.	นายไชยสิทธิ์ จิระเมธากร รองประธาน คนที่ห้า	
๗.	นายแสวง ฤกษ์จรัส รองประธาน คนที่หก	
๘.	นายประเสริฐ สุธวัฒน์ รองประธาน คนที่เจ็ด	
๙.	นายสมศักดิ์ ปรีศนันท์กุล เลขานุการคณะกรรมการ	
๑๐.	นายบุญทรง วงศ์กวี ผู้ช่วยเลขานุการ	
๑๑.	ร้อยตรี (หญิง) พนิดา เกษมมงคล โฆษกคณะกรรมการ	
๑๒.	นายทวี สุระบาล ผู้ช่วยโฆษกฯ	
๑๓.	นายณรงค์เลิศ สุวรรณ ที่ปรึกษา	
๑๔.	นายเกษม มาลัยศรี ที่ปรึกษา	
๑๕.	นายภูมิ สาระผล ที่ปรึกษา	
๑๖.	นายรักเกียรติ สุขชนะ	
๑๗.	นายทองศ อรรถเวสสะเศรษฐ	

ตรวจแล้ว วันที่ ๒๗ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๗

สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๐, ๒๕๓๗, เล่ม ๑

วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๓๗

 ประธานสภาผู้แทนราษฎร

รายชื่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มาประชุม ลาประชุม
และขาดประชุม ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่... (๒๕๓๓) สมัย... ครั้งที่...
วัน... (๒๕๓๓) ที่... (๒๕๓๓) เดือน... (๒๕๓๓) พ.ศ. (๒๕๓๓)

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๑	นายกนก ลิมตระกูล	✓			
๒	นายกมล จิระพันธุ์วาณิช	✓			
๓	นายกร ทัดเพชรังสี	✓			
๔	นายกระแส ชนะวงศ์	✓			
๕	นายกรีช กงเพชร	✓			
๖	นายกฤษฎาภางค์ แดวโสภา	✓			
๗	นายคอร์ปัสศักดิ์ สภาวสุ		✓		
๘	นายกำชัย เรืองกาญจนเศรษฐ์	✓			
๙	นายกำชุง ประภากรแก้วรัตน์	✓			
๑๐	นายกิตติศักดิ์ หัตถสงเคราะห์	✓			
๑๑	ร้อยโท กุเทพ ไสกระจำง	✓			
๑๒	นายเกษม มาลัยศรี	✓			
๑๓	นายเกษม รุ่งธนเกียรติ	✓			
๑๔	นายเกียรติ ศรีสุรินทร์	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๑๕	นายเกียรติชัย ชัยเชาวรัตน์	✓			
๑๖	นายแก้ว บัวสุวรรณ	✓			
๑๗	นายไกรสิทธิ์ ไกรสิทธิพงศ์	✓			
๑๘	นายขุนทอง ภูผิวเคื่อน	✓			
๑๙	นายคณิน บุญสุวรรณ	✓			
๒๐	นายคำรณ ฅ ลำพูน	✓			
๒๑	นางเครือวัลย์ สมณะ	✓			
๒๒	นายเงิน บุญสุภา	✓			
๒๓	นายจรัส หิวช่วย	✓			
๒๔	นายจองชัย เทียงธรรม	✓			
๒๕	นายจักรพันธ์ ยมจินดา	✓			
๒๖	นายจำนงค์ โทธิสาโร	✓			
๒๗	นายจำลอง ครุฑขุนทด	✓			
๒๘	พลตรี จำลอง ศรีเมือง	✓			
๒๙	นายจิระ มังคลรังษี	✓			
๓๐	นายจิรมิตร อุกมธรรมภักดิ์	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๓๑	นายจุนทร์ ลักษณะวิศิษฎ์	✓			
๓๒	นายเจริญ คันธวงศ์	✓			
๓๓	นายเจริญ จรรย์โกมล	✓			
๓๔	นายเจริญ เขาวนประยูร	✓			
๓๕	นายฉลาค ขามช่วง	✓			
๓๖	นายฉัตรชัย เอียสกุล	✓			
๓๗	ร้อยตำรวจเอก เฉลิม อยู่บำรุง	✓			
๓๘	นายเฉลิมชัย อุฬารกุล	✓			
๓๙	นายเฉลิมชัย เอียสกุล	✓			
๔๐	นายเฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย	✓			
๔๑	นายเฉลิมยศ แสนวิเศษ	✓			
๔๒	นายชาน หลีกภัย	✓			
๔๓	พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ	✓			
๔๔	นายชัชวาลย์ ชมภูแดง	✓			
๔๕	นายชัย ชิดชอบ	✓			
๔๖	นายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์			✓	

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๔๗	นายชาญชัย ปทุมารักษ์	✓			
๔๘	นายชาติกร หิริยะกิจไพบูลย์	✓			
๔๙	พลเอก ชาติชาย ชุณหะวัณ	✓			
๕๐	นายชำนาญ สักดิ์เศรษฐ์	✓			
๕๑	นายชิงชัย มงคลธรรม	✓			
๕๒	นายฉินวรรณ์ บุญเกียรติ	✓			
๕๓	พันเอก ชินวุธ สุนทรสีมะ	✓			
๕๔	นายชุมพล กาญจนะ	✓			
๕๕	นายชุมพล ศิลปอาชา			✓	
๕๖	นายสุชัย มุ่งเจริญพร	✓			
๕๗	นายสุชาติ หาญสวัสดิ์	✓			
๕๘	นายชูชีพ หาญสวัสดิ์	✓			
๕๙	นายเชาวนวิศ สุกลาภา			✓	
๖๐	ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ	✓			
๖๑	นายเชาวลิต สุขสวัสดิ์		✓		
๖๒	นายไชยยศ จิรเมธากร			✓	

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๖๓	นายไชยยศ สะสมทรัพย์	✓			
๖๔	นายไชยา พรหมมา	✓			
๖๕	นายณรงค์ นิยมไทย	✓			
๖๖	นายณรงค์ วงศ์วรรณ	✓			
๖๗	นายณรงค์เลิศ สุรพล	✓			
๖๘	นายกนิษฐ วัชรภรณ์	✓			
๖๙	นายคุณิต รังคสิริ	✓			
๗๐	นายคุณิต โสภิตชา	✓			
๗๑	นายเกษ บุญ-หลง	✓			
๗๒	นาวาโท เกชา สุซารมณ	✓			
๗๓	พันจ่าอากาศเอก เท็กดวงคอรัก คุ่มชนะ	✓			
๗๔	นายแก่น โต้ะมีนา	✓			
๗๕	นายตรีพล เจาะจิตต์	✓			
๗๖	นายตรีเพชร พรหมนิตินันท์	✓			
๗๗	นางเตือนใจ บุญปละ	✓			
๗๘	นายไตรรงค์ สุวรรณศิริ	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๓๙	นายดวิล จันทรประสงค์	✓			
๔๐	นายดวิล ไพรสมร	✓			
๔๑	นายดวิล ฤกษ์ห่อราย	✓			
๔๒	นายถาวร ตริรัตน์รงค์	✓			
๔๓					
๔๔	นายทรงชัย อินทรารักษ์	✓			
๔๕	นายทรงธรรม ปัญญาดี	✓			
๔๖	นายทรงพล โกวิทศิริกุล	✓			
๔๗	นายทรงศักดิ์ ทองศรี	✓			
๔๘	นายทวี กลิ่นประทุม	✓			
๔๙	นายทวี ไกรคุปต์	✓			
๕๐	นายทวี สุระบาล	✓			
๕๑	นายศพล สังขทรัพย์	✓			
๕๒	นายทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์	✓			
๕๓	นายเทอดหงษ์ ไซยนิพนธ์	✓			
๕๔	นายเทิกภูมิ ใจดี	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๙๕	นายธงชัย ทิมห์สกุล	✓			
๙๖	นายธนิต ไตรวุฒิ		✓		
๙๗	นายธเนศร์ พรพิพัฒน์หงส์	✓			
๙๘	นายฉวีวงศ์ ฅ เชียงใหม่	✓			
๙๙	นายธานีินทร์ ใจสมุทร	✓			
๑๐๐	นายธานี ยี่สาร	✓			
๑๐๑	นายธำรงค์ แสงสุริยจันทร์	✓			
๑๐๒	นายธีระวัฒน์ ศิริวันสาณฑ์	✓			
๑๐๓	นายเจียร มโนหรรค์	✓			
๑๐๔	นายนิพนธ์ อารากุมิ	✓			
๑๐๕	นายนิพนธ์ บุญญามณี	✓			
๑๐๖	นายนิพนธ์ พร้อมพันธุ์	✓			
๑๐๗	นายนิพนธ์ วิสิษฐยุทธศาสตร์	✓			
๑๐๘	นายนิพนธ์ อินทรสมบัติ	✓			
๑๐๙	นางนิกา หรั่งศุภกะ	✓			
๑๑๐	นายนิยม วรปัญญา	✓			

๑๒๑

- ๔ -

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๑๑๑	ร้อยตรี นกุล ธนกุล	✓			
๑๑๒	นายเนวิน ชิกชอบ	✓			
๑๑๓	นายบรรจง ไชยศิริพันธ์	✓			
๑๑๔	นายบรรหาร ศิลปอาชา	✓			
๑๑๕	นายบวร กุจรัต	✓			
๑๑๖	นายบัญญัติ บรรทัดฐาน	✓			
๑๑๗	นายบุญสง วิสมหมาย	✓			
๑๑๘	นายบุญช่วย กุจิณาพันธ์	✓			
๑๑๙	นายบุญชู ศรีทอง	✓			
๑๒๐	นายบุญชู ไรจนเสถียร	✓			
๑๒๑	นายบุญทรง วงศ์กวี	✓			
๑๒๒	นายบุญแห่ง ทองสวัสดิ์	✓			
๑๒๓	นายบุญธง สงฆ์ประชา			✓	
๑๒๔	นายบุญพันธ์ แคว้นนะ	✓			
๑๒๕	นายบุญส่ง สมใจ			✓	
๑๒๖	นายบุญเสริม ดาวรกุล			✓	

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๑๒๗	นายบุญเอื้อ ประเสริฐสุวรรณ	✓			
๑๒๘	นายบุรินทร์ หิรัญบุรณะ	✓			
๑๒๙	นายปณวัตร เลี้ยงม่วงพันธุ์	✓			
๑๓๐	นายประภิจ พลเดช	✓			
๑๓๑	นายประจวบ ไชยสาส์น	✓			
๑๓๒	นายประเทือง คำประกอบ	✓			
๑๓๓	นายประเทือง ปานลักษณ์	✓			
๑๓๔	นายประเทือง วิจารณ์ปรีชา	✓			
๑๓๕	ร้อยตรี ประพาส ลิ้มปะพันธุ์	✓			
๑๓๖	นายประภักตร์ โทษสุน	✓			
๑๓๗	นายประมวล สภาวสุ			✓	
๑๓๘	พลตำรวจเอก ประมาณ อติเรกสาร	✓			
๑๓๙	นายประวัฒน์ อุตตะโมต	✓			
๑๔๐	นายประวิติ ทองสมบูรณ์	✓			
๑๔๑	นายประวิชัย นิลวัชรมณี	✓			
๑๔๒	นายประศาสตร์ ทองปากน้ำ	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๑๔๓	นาวาอากาศตรี ประสงค์ สุ่นศิริ		✓		
๑๔๔	นายประสาธ บุษราคัม	✓			
๑๔๕	นายประสาธ คันประเสริฐ	✓			
๑๔๖	นายประสานต์ บุญมี	✓			
๑๔๗	นายประเสริฐ มงคลศิริ	✓			
๑๔๘	นายประสิทธิ์ สุขวัฒน์	✓			
๑๔๙	นายปราโมทย์ สุขุม	✓			
๑๕๐	นายปรีชา มุสิกกุล	✓			
๑๕๑	นายปรีชา เร่งสมบูรณ์สุข			✓	
๑๕๒	นายปรีชา สุวรรณทัต	✓			
๑๕๓	นางปวีณา หงสกุล			✓	
๑๕๔	นายปัญญา เกสรทอง	✓			
๑๕๕	นายปัญญา จินาคำ	✓			
๑๕๖	นายปัญญา ศรีปัญญา	✓			
๑๕๗	นายมานพ วิจารณ์ดำรงกิจ	✓			
๑๕๘	นายเมกิมชัย สะสมทรัพย์	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๑๕๙	นายพงษ์พัฒน์ อธิประเทืองกุล	✓			
๑๖๐	นายพงษ์ศักดิ์ อินทรพาณิชย์	✓			
๑๖๑	นายพงษ์อุคม ศรีสุขี	✓			
๑๖๒	ร้อยตรี(หญิง) พนิดา เกษมมงคล	✓			
๑๖๓	นายพรเทพ เคชะโงบลุย์	✓			
๑๖๔	นางพรวิษณุ พัฒนกุลเลิศ	✓			
๑๖๕	นางพวงเล็ก บุญเชียง	✓			
๑๖๖	นายพา อักษรเสื่อ	✓			
๑๖๗	นายพิเชษฐ พันธุ์วิชาติกุล	✓			
๑๖๘	นายพิทักษ์ ศรีตะบุตร	✓			
๑๖๙	นายพินิจ จันทรสุรินทร์	✓			
๑๗๐	นายพินิจ จันทรสมบูรณ์	✓			
๑๗๑	นายพินิจ จารุสมบัติ	✓			
๑๗๒	นางพิมพ์ภา จันทรประสงค์	✓			
๑๗๓	นายพิศาล มูลศาสตร์สาทร		✓		
๑๗๔	นายพิษณุ หลโลว์	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๑๗๕	นายทุนสวัสดิ์ มุลศาสตร์สาทร	✓			
๑๗๖	นางสาวพูนสุข โลหะโชติ			✓	
๑๗๗	นายพูนสวัสดิ์ ไทกระไวศยะ	✓			
๑๗๘	นายไพจิตร ศรีวรชาน	✓			
๑๗๙	นายไพฑูรย์ แก้วทอง	✓			
๑๘๐	นายไพรัช นุชิต	✓			
๑๘๑	นายไพโรจน์ โล่ห์สุนทร	✓			
๑๘๒	ว่าที่ร้อยตรี ไพโรจน์ สุวรรณฉวี	✓			
๑๘๓	นายไพศาล จันทรภักดิ์			✓	
๑๘๔	นายไพศาล ยิ่งสมาน	✓			
๑๘๕	นายภิญโญ นิโรจน์	✓			
๑๘๖	นายภูมิ สาระผล	✓			
๑๘๗	นายภูมินทร์ ลีธีระประเสริฐ	✓			
๑๘๘	นายมงคล จงสุทธนามณี	✓			
๑๘๙	นายมงคล โกรวัดนุสสรณ์	✓			
๑๙๐	นายมนตรี คำนโพบูลย์	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๑๙๑	นายมนตรี พงษ์พานิช	✓			
๑๙๒	นายมนัส เสงยศมาก	✓			
๑๙๓	นายมอนอินทร์ รินคำ	✓			
๑๙๔	นายมัน พิธโนทัย	✓			
๑๙๕	นายมานะ คูสกุล			✓	
๑๙๖	นายมานะ มหาสุวีระชัย	✓			
๑๙๗	นายมาโนชญ์ วิชัยกุล	✓			
๑๙๘	นายมารุต บุนนาค	✓			
๑๙๙	นาย मुख สุลิตมาน	✓			
๒๐๐	นายเมธา เอื้ออภิญญกุล	✓			
๒๐๑	นายชงยศ อรุณเวสสะเศรษฐ			✓	
๒๐๒	นายชิงพันธ์ มนะสิการ	✓			
๒๐๓	นายยุทธ อังกินันท์	✓			
๒๐๔	นายยุทธศิลป์ รูปนะกุล	✓			
๒๐๕	นายระวี กิ่งคำวงศ์	✓			
๒๐๖	นายระวี หิรัญโชติ	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๒๐๗	นายรักเกียรติ สุขณะ			✓	
๒๐๘	นายรัชชัย ศรีลาภ	✓			
๒๐๙	นายรำรี มามะ	✓			
๒๑๐	นายเรวัต สิริบุญกุล	✓			
๒๑๑	นายเรืองวิทย์ ลิกค์	✓			
๒๑๒	พลเรือโท ไรช วิกิตภูมิประเทศ	✓			
๒๑๓	นางลดาวัลลิ์ วงศ์ศรีวงศ์	✓			
๒๑๔	นายลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ	✓			
๒๑๕	นายลำพอง ทิลาสมบัติ	✓			
๒๑๖	นายวรรณรัตน์ ชาญบุญกุล	✓			
๒๑๗	นายวราเทพ รัตนากร	✓			
๒๑๘	นายวัชรินทร์ เกตะวันดี	✓			
๒๑๙	นายวิฑฒนา อัครวเหม	✓			
๒๒๐	นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา	✓			
๒๒๑	นายวัลลภ ยิงตรง	✓			
๒๒๒	นางวาณี หาญสวัสดิ์	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๑๒๓	นายวาสิศ พัยคมนตรี	✓			
๑๒๔	พันตำรวจโท วิจิตร สุวิทย์	✓			
๑๒๕	นายวิชัย ชัยจิตตวิมลกุล	✓			
๑๒๖	นายวิชัย วงศ์ไชย	✓			
๑๒๗	นายวิเชียร ชาวขำ	✓			
๑๒๘	นายวิเชียร คัมภอง	✓			
๑๒๙	นายวิฑูรย์ นามบุตร			✓	
๑๓๐	นายวิฑูรย์ วงษ์ไกร	✓			
๑๓๑	นายวิทยา แก้วภราดัย	✓			
๑๓๒	นายวิทยา ชันอาสา	✓			
๑๓๓	นายวิทยา คุณปลื้ม	✓			
๑๓๔	นายวิทยา เทียนทอง	✓			
๑๓๕	นายวิทยา ศรีจันทร์	✓			
๑๓๖	พันเอก วินัย สมพงษ์	✓			
๑๓๗	นายวินัย เสนเนียม	✓			
๑๓๘	นายวิรัช ร่มเย็น	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๒๓๙	นายวิรัช รัตนเศรษฐ์	✓			
๒๔๐	นายวิรัตน์ คอยางคนนท์	✓			
๒๔๑	นายวิลาศ จันทรพิทักษ์	✓			
๒๔๒	นายวิวัฒน์ไชย ณ กาฬสินธุ์	✓			
๒๔๓	นายวิเศษ ใจใหญ่	✓			
๒๔๔	นายวิสาร เคชะธีราวัฒน์	✓			
๒๔๕	นายวีระ ปัทมสิริวัฒน์	✓			
๒๔๖	นายวีระกร คำประกอบ			✓	
๒๔๗	พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล	✓			
๒๔๘	นายวุฒิชัย สิงวนวงศ์ชัย	✓			
๒๔๙	นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย	✓			
๒๕๐	นายศิลป์ชัย นัยปรี	✓			
๒๕๑	นายส่งสุข ภัคเกษม	✓			
๒๕๒	นายสมรथा คุณปลื้ม	✓			
๒๕๓	พลตรี สมนัน ขจรประศาสน์	✓			
๒๕๔	นายสมิท จันทรวงศ์	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๒๕๕	นายสมเกียรติ ฉันทวานิช	✓			
๒๕๖	นายสมคิด นวลเปียน	✓			
๒๕๗	นายสมชาย นิยมกิจ	✓			
๒๕๘	พันตำรวจโท สมชาย เพศประเสริฐ	✓			
๒๕๙	นายสมชาย สาคิษฐ์	✓			
๒๖๐	นายสมชาย สุนทรวัฒน์	✓			
๒๖๑	พลตรี สมบัติ รอดโพธิ์ทอง	✓			
๒๖๒	นายสมบุรณ์ ทองบุราณ	✓			
๒๖๓	นายสมบุรณ์ วันไชยธนวงศ์	✓			
๒๖๔	นายสมพงษ์ สุกุอรรถ	✓			
๒๖๕	นายสมพงษ์ อมรวิวัฒน์	✓			
๒๖๖	นายสมพร ศรีวงษ์	✓			
๒๖๗	นายสมพร อัคร์เหม	✓			
๒๖๘	นายสมพันธ์ กัลยาวิสัย	✓			
๒๖๙	นายสมมาศ เสงส์สวัสดิ์	✓			
๒๗๐	นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๒๓๑	นายสมศักดิ์ เทพสุทิน	✓			
๒๓๒	นายสมศักดิ์ ปริศนานันทกุล	✓			
๒๓๓	นายสมิคร สุนทรเวช	✓			
๒๓๔	นายสมาน ชุ่มภูเทพ	✓			
๒๓๕	นายสมาน กุมางกาญจนะ	✓			
๒๓๖	นายสมุห มงคลกิติ	✓			
๒๓๗	นายสรอรรถ กลิ่นประทุม	✓			
๒๓๘	นายสฤต สันติเมทนีดล	✓			
๒๓๙	นายสวัสดิ์ คำประกอบ	✓			
๒๔๐	นายสวัสดิ์ สืบสายพรหม	✓			
๒๔๑	นายสังข์ทอง ศรีธเรศ	✓			
๒๔๒	นายสันติ ชัยวิรัตน์	✓			
๒๔๓	นายสันตัก จินากักดิ์	✓			
๒๔๔	นายสัมพันธ์ ทองสมัคร	✓			
๒๔๕	นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์	✓			
๒๔๖	พันตำรวจโท สาวิทย์ สุรังษี	✓			

๑๓๒

- ๑๙ -

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๒๘๓	นายสาวิทย์ โทธิวิท	✓			
๒๘๔	นายสำเภา ประจวบเหมาะ	✓			
๒๘๕	นายสำเร็จ กุณิกม		✓		
๒๘๖	พันตรี สี่หม่อม วิจิตรสาร	✓			
๒๘๗	นายสุชน ชามพูนท	✓			
๒๘๘	นายสุชาติ แก้วนาโพธิ์	✓			
๒๘๙	นายสุชาติ โชคชัยวัฒนากร	✓			
๒๙๐	นายสุชาติ ตันเจริญ	✓			
๒๙๑	นางสุภารัตน์ เกตุราพันธ์	✓			
๒๙๒	นายสุทิน กุญชรานนท์	✓			
๒๙๓	นายสุทัศน์ เงินหมื่น	✓			
๒๙๔	นายสุทิน นทเกตุ			✓	
๒๙๕	นายสุเทพ เทือกสุบรรณ	✓			
๓๐๐	นายสุเทพ อัครถาวร	✓			
๓๐๑	นายสุธรรม แสงประทุม	✓			
๓๐๒	นายสุนทร วิลาวัลย์			✓	

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๓๐๓	เรือตรี สุกงษ์ ตั้งตระกูลโท	✓			
๓๐๔	นายสุทัศน์ ธรรมเพชร	✓			
๓๐๕	นายสุเมธ พรหมพินนา	✓			
๓๐๖	นายสุรเชษฐ์ มาศคิตต์	✓			
๓๐๗	นายสุรเชษฐ์ แวอาแซ	✓			
๓๐๘	นายสุรพร คณิศตระกูล	✓			
๓๐๙	นายสุรพล เกียรติไชยากร	✓			
๓๑๐	นายสุรวิทย์ คนสมบูรณ์	✓			
๓๑๑	นายสุรศักดิ์ เทียมประเสริฐ	✓			
๓๑๒	นายสุรศักดิ์ บัวขาว	✓			
๓๑๓	นายสุรินทร์ หิศจุวรรณ	✓			
๓๑๔	นายสุวโรช พะลัง	✓			
๓๑๕	นายสุวิจน์ ลิปะพัลลภ	✓			
๓๑๖	นายสุวิทย์ คุณภักดี	✓			
๓๑๗	นายเสกสรร แสนภูมิ			✓	
๓๑๘	นายเสนาะ เทียนทอง	✓			

๑๓๔

- ๒๑ -

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๓๑๙	นายเสริมศักดิ์ การุญ	✓			
๓๒๐	นางสาวเสาวลักษณ์ สุริยาทิพย์	✓			
๓๒๑	นายแสวง ฤกษ์จรัส	✓			
๓๒๒	นายโสภณ เพชรสว่าง	✓			
๓๒๓	นายไสว พัดโน	✓			
๓๒๔	นายอดิสร เพียงเกษ	✓			
๓๒๕	นายอดิศักดิ์ โภคกุลกานนท์	✓			
๓๒๖	นายอนุรักษ์ จุริมาศ	✓			
๓๒๗	นายอนุวรรคน วัฒนหงศ์ศิริ	✓			
๓๒๘	นายอภิชาติ ทิรสวัศศิชัย	✓			
๓๒๙	นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ	✓			
๓๓๐	นางอรที สุทศรี	✓			
๓๓๑	นายอรรถพล สรสุชาติ	✓			
๓๓๒	นายอรรถสิทธิ์ ทรัพย์สิทธิ์	✓			
๓๓๓	นายอร่าม โล่ห์วีระ			✓	
๓๓๔	นายอร่าม อามระกษ	✓			

ลำดับที่	รายชื่อ	มา	ลา	ขาด	หมายเหตุ
๓๓๕	นายอลงกรณ์ พลบุตร	✓			
๓๓๖	นางอัญชลี วานิช เทพบุตร	✓			
๓๓๗	นายอัมพล จันทระเจริญ	✓			
๓๓๘	นางฉลิษา ฤกษ์วิเศษ	✓			
๓๓๙	นายอาคม เอ่งฉ้วน	✓			
๓๔๐	นายอาจอง ชุ่มสาย ๗ อรุณยา	✓			
๓๔๑	พลเอก อาทิตย์ กำลังเอก	✓			
๓๔๒	นายอาทิตย์ อรุณรัตน์	✓			
๓๔๓	นายอารยะ ชุ่มขวาง	✓			
๓๔๔	นายอาร์พี อนุสรินทร์	✓			
๓๔๕	นายอำนาจ ปะติเส	✓			
๓๔๖	นายอำนาจ สุวรรณศิริ	✓			
๓๔๗	นายอำนาจ ชนะวงศ์	✓			
๓๔๘	นายอำนาจ เห่งจิตต์	✓			
๓๔๙	นายอิทธิ ศิริลัทธยากร			✓	
๓๕๐	นายอิสสระ สมชัย	✓			

